

Kniha, která mění pohled na život

OVLIVŇOVÁNÍ REALITY

Šum ranních hvězd **Vadim Zeland**

Probuzení ve snu
Pokřivení reality
Přenosové řetízky
Anděl ochránce
Pouzdro pro duši

II

Vadim Zeland

Ovlivňování reality

Díl II: Šum ranních hvězd

Přeloženo z ruského originálu

Вадим Зеланд

Трансерфинг реальности. Ступень II: Шелест утренних звезд

© Зеланд В., 2004

© Лисовский П. П. 2004

© ИД „ВЕСЬ“, 2004

© Czech edition by

Alexander Giertli – EUGENIKA Pbl.

A. Gwerkovej 20, P. O. Box 187

850 00 Bratislava 5

Tel./fax/záznam: 00421-2-63810659

E-mail: eugenika@eugenika.sk

Internet: www.eugenika.sk (www.eugenika.cz)

Překlad © Jana Kovářová (REDIGO)

Odpovědný redaktor: Richard Juriga (REDIGO)

Korektura: Daniela Pilařová (REDIGO)

E-mail: redigo@redigo.cz

Internet: www.redigo.cz

Grafická úprava: Miroslav Nemeč

Návrh obálky: Miroslav Nemeč

První vydání, Bratislava 2006

Tisk: BRISK PRINT s. r. o.

www.brisk-print.sk

ISBN 80-89227-10-4

Vadim Zeland

Ovlivňování reality

Díl II:
Šum ranních hvězd

Šum ranních hvězd je druhou knihou trilogie Vadima Zelanda *Ovlivňování reality*. Ovlivňování reality neboli transurfing představuje mocnou a účinnou techniku, která člověku poskytuje schopnost tvořit věci, jež nám z běžného úhlu pohledu připadají nemožné, a především umožňuje, aby každý jedinec ovlivňoval svůj osud dle vlastního uvážení. Jeho základ spočívá v *modelu variant*, tedy v zásadně novém pohledu na uspořádání našeho světa. Zde se jedná o první stupeň transurfingu a první kroky mága.

Druhý stupeň transurfingu vysvětluje, proč se přání neplní a sny se neuskutečňují. Ukazuje se, že aby mohl člověk to, co si přeje, uvést ve skutečnost, musí nutně vědět, jak si má zadat *objednávku*. Čtenáři se přesvědčí, že veškeré možnosti neomezují nic než jejich vlastní záměr. Publikace uvádí konkrétní praktická doporučení, která se vztahují k technice realizace zmíněné *objednávky*.

Knihy je určena širokému okruhu čtenářů.

Obsah

Předmluva.....	9
-----------------------	----------

Kapitola I

Záměr.....	11
Probuzení ve snu.....	12
Prostor snů.....	17
Kouzelná síla záměru.....	26
Vnější záměr.....	32
Scénář hry.....	45
Hra dle vašich pravidel.....	50
Čištění záměru.....	58
Shrnutí.....	
.....	64

Kapitola II

Diapozitivy.....	66
Iluze.....	67
Pokřivení reality.....	
70	
Pozitivní diapozitivy.....	75
Vizualizace cíle.....	84
Vizualizace procesu.....	88
Přenosové řetízky.....	
.....	92

Kapitola III

Duše a rozum.....	97
Vít záměru.....	98
Plachta duše.....	102
Čaroděj uvnitř vás.....	106
Přelud.....	110
Anděl ochránce.....	117
Pouzdro pro duši.....	119
Vějíř.....	125

Jednota duše a rozumu.....	130
Zvukové diapozitivy.....	139
Okno do prostoru variant.....	142
Rámeček.....	146
Shrnutí.....	
150	

Kapitola IV

Cíle a dveře.....	153
Jak si vybírat své věci.....	154
Jak diktovat módu.....	159
Cizí cíle.....	162
Vypáčení stereotypů.....	168
Vaše cíle.....	174
Vaše dveře.....	182
Záměr.....	188
Realizace.....	191
Inspirace.....	200
Resuscitace cíle.....	203
Shrnutí.....	
....208	

Předmluva

Milí čtenáři!

Všichni se v té či oné míře nacházíme v moci okolností. Prání se neplní ani sny se nestávají realitou, zato nejhorší očekávání se jako naschvál uskutečňují. Cožpak by to nemohlo fungovat naopak? Ukazuje se, že by to i šlo. Dozvíte se jak.

Kniha vám poodkryje velmi podivný svět, v němž se každodenní realita předvádí v neznámé podobě. Mnohé životně důležité otázky jsou nahlíženy z docela nečekaného úhlu pohledu. Nejvíce však neohromuje ani tak neobvyklost nové reality, jako spíše to, že ji lze ovlivňovat.

Transurfing lze definovat jako krajně osobitou techniku ovlivňování reality. Člověk se zde svého cíle nedopracovává, neboť vytyčený cíl se z větší části realizuje sám. Neuvěřitelně toto tvrzení zní pouze v rámci běžného nazírání na svět. Nás čeká bourání zdi zažitých stereotypů a falešných omezení.

Realitu lze ve skutečnosti podříditi vlastní vůli značně ztuhla. Pokud se člověk řídí obecně přijímanými normami a pravidly, je možné vydobýt tajná přání a odvážné sny opravdu jen stěží. Všichni dobře víme, jak málo efektivní a často zbytečné bývají pokusy změnit sebe nebo svět, který vás obklopuje.

Transurfing navozuje zásadně jiný způsob, jakým by člověk měl myslet a jednat, aby dostával to, co si přeje. Nikoli aby se dožadoval nebo něco vymáhal, nýbrž doopravdy dostával. A ne aby sám sebe měnil, ale aby se k sobě vracel.

Základní myšlenka transurfingu je vystavena na předpokladu existence prostoru variant, v němž se uchovávají

scénáře všemožných rozmanitých událostí. Počet variant dosahuje nekonečna, stejně jako jeden bod může na souřadnicové síti zaujmout nekonečné množství různých pozic. Je tam zapsáno vše, co bylo, co je i co bude. Za určitých podmínek je energie myšlenek člověka schopna ten či onen sektor prostoru variant materializovat.

Potenciální možnost se ztělesňuje ve skutečnosti jako odraz v zrcadle variant. Člověk je schopen svou realitu formovat. K tomu je však třeba dodržovat stanovená pravidla. Lidský rozum se neúspěšně pokouší zmíněný odraz ovlivňovat právě tehdy, když je nezbytné změnit samotný obraz.

O jaký obraz tu jde? Jak jej lze změnit? Jak by se mělo s oním zvláštním zrcadlem zacházet? Na uvedené otázky poskytne transurfing odpovědi. Nerozluštěna zůstane pouze jediná věc: co se skrývá na druhé straně zrcadla?

Bez ohledu na to, že ideje vysvětlované v této knize vzbuzují dojem absolutní fantastičnosti, vybudovaly si již jisté praktické důkazy. Ti, kdo transurfing vyzkoušeli, zakusili údiv hraničící s nadšením. Okolní svět každého transurfaře se nepostižitelným způsobem mění doslova před očima. Už se nejedná o virtuální mystiku, nýbrž o ovlivnitelnou skutečnost.

Kapitola I

Záměr

Odkud se berou sny? Cožpak jsou pouze produktem představivosti lidského rozumu? Co mají sny a skutečnost společného? Závoj, jenž spočívá nad tajemnou mocí dávných mágů, kteří dokázali vybudovat egyptské pyramidy i další díla podobného rázu, se pomalu poodkrývá.

Vaše možnosti jsou
omezeny pouze vaším
záměrem

Probuzení ve snu

V této kapitole se konečně blíže podíváme na řešení hádanky, kterou nám zadal strážce: jak je možné, že si můžeme vybírat vše, čeho se nám zachce, a jak se to má dělat. Jeden z klíčů k jejímu rozluštění spočívá v jevu, jemuž říkáme *sen*. Člověk spánkem tráví třetinu života a přitom vše, co se s ním v onom hraničním stavu děje, zůstává dosud zahaleno pod rouškou tajemství. Vědecká zkoumání bohužel v této oblasti dokážou vysvětlit jen máloco. Filozofická pojednání se taktéž vrhají z jedné krajnosti do druhé. Jedni konstatují, že sny jsou pouhé iluze, jiní tvrdí, že dokonce náš vlastní život není nic než sen. Kteří z nich mají pravdu? Z pohledu modelu transurfingu to neplatí o prvních ani o druhých. Ale začněme po pořádku.

Když si dospělí vybavují sny, uvědomují si, že ve skutečnosti se nic z toho, co se jim zdálo, nestalo. Rozum je interpretuje jako vlastní fantazie, jež mají tak nějak své místo v době odpočinku, a tím se uklidňuje. Je známo, že ve věku do čtyř let děti ještě sen a bdělost nerozlišují. Domnívají se, že sny se dějí v tomtéž světě, kde se odehrává ostatní život. Jestliže takto malé dítě trápí noční můry, probouzí se strachy a myslí si, že příšery se pohybují po jeho pokoji. Žádné přesvědčování rodičů o tom, že se jedná o pouhopouhý sen, mu tolik potřebnou úlevu nepřináší. Rozum dítěte se však postupně poučí a přijme myšlenku, že to vše není skutečné.

Již jsme společně probrali, jak rozum rozděluje všechny nové údaje do škatulek abstraktních označení. Tuto činnost provádí velice rychle a rád. Nyní si představte, že jste potřebovali tři roky na to, abyste vlastní rozum přesvědčili o

tom, že sen není opravdový. Jednalo se totiž o jedinou věc, s níž se rozum nedokázal nijak ztotožnit. Co se s námi dělo do čtyř let, si nepamätujeme, a proto si ani nepamätujeme, v jakých rozpacích se náš rozum ocital po probuzení.

Ovšem náš rozum se ještě i dnes každý den odpojuje, takže důvěřivě a naivně stále stejně „nalétává“. Dokud spíme, nenapadne nás, abychom se na dění podívali kriticky. A dokonce i když se probudíme, podívujeme se nad tím, jak skutečný se nám sen zdál. Ve snu se totiž virtuální realita modeluje neobyčejně přirozeně. Bez ohledu na to, že události, které se tam přihodí, bývají často bizarní, přijímáme je jako cosi běžného. Tato schopnost vychází ze zvyku rozumu nacházet vysvětlení úplně pro všechno. Pokud pozorujeme něco podivného nebo zažijeme-li něco zvláštního, v kterýkoli okamžik jsme schopni si dotyčnou událost racionalizovat. Nakonec jsme si zvykli pochybovat o opravdovosti toho, co se děje či dělo i za plného vědomí. Z toho důvodu přijímáme i ve snu ze setrvačnosti vše tak, jako by se to rozumělo samo sebou. Rozum si zvykl na to, že kontroluje situaci. Jenže existuje jedna otázka, jež vždy projde kontrolou bez bližšího přezkoumání: „Skutečně se to děje?“ Právě proto rozum ustavičně upadá do pasti snů.

Ale občas jako by se něco podařilo a stane se kouzlo, načež si skutečně uvědomíme, že spíme. K tomu dochází nejčastěji tehdy, když se nám zdá něco dočista neuvěřitelného nebo nás už příliš dopaluje noční můra. Tehdy se kontrola rozumu obnovuje a my uvažujeme, kam by měly směřovat naše další kroky. V takovém případě se neuvědomělý, mimovolný sen mění ve *vědomé snění*. Ve vědomém snění se člověk účastní nějaké virtuální hry a chápe, že se jedná o pouhý sen. Pokud se vám nic takového dosud nikdy nepříhodilo a slyšíte o tom poprvé v životě, nepochybujte – nejde o fantazii. Vědomému snění se věnuje mnoho knih a na světě žijí příznivci, kteří se uvedenými praktikami bez přestání zabývají.

Nechtěli byste si je také vyzkoušet? Je to tak, vědomé snění lze skutečně navodit úmyslně. K tomu ovšem musíte svůj rozum naučit, aby si kladl otázku: „Skutečně se to děje?“ Jestliže to opravdu chcete, není těžké něco takového provést. Proces školení rozumu je prostý, avšak vyžaduje cílevědomou pozornost. Během dne se minimálně desetkrát musíte sami sebe zeptat na výše uvedenou otázku. S tím vám pomůže vnitřní strážce. Nakažte mu, aby vás vůbec nenechával na pokoji a ustavičně se ptal, zda spíte, nebo ne. Na otázku musíte odpovídat s maximálním uvědoměním, aby proběhla skutečná kontrola, a nikoli nějaká rutina. Oklepejte se, rozhlédněte se, vyhodnoťte situaci: skutečně vše probíhá normálně, nebo se děje něco podezřelého? Pokud budete dostatečně houževnatí, brzy se probudíte ve vlastním snění.

Přesvědčíte se, že položit si otázku i jen desetkrát během dne je dost těžké. Zkrátka na ni zapomenete. Abyste uspěli, musíte skutečně velmi chtít. V závislosti na síle vašeho záměru k vám může vědomé snění přijít již za několik dní, ale možná až za několik měsíců.

Máte-li doma hodiny, které odbíjejí čas, mohou vám i ony pomoci. Pokaždé, když během dne hodiny odbijí, zapojte svého strážce. Každá celá hodina se tak stane kotvou, záminkou k uvědomění. Jestliže posleze ve snu uslyšíte, jak hodiny odbíjejí, ze zvyku svého strážce zburcujte a on probudí váš rozum. Lze najít i jiné záminky za podmínky, že je v době, kdy sníte, uslyšíte. Nemá cenu, abyste dotaz spojovali se signály, které ve snu nemůžete slyšet. Pokud si například spojíte dotyčnou otázku se zvoněním telefonu, nedokážete si ji ve snu položit do té doby, dokud se vám nebude zdát o telefonním vyzvánění.

Obecně spočívá princip v tom, abyste si vytvořili návyk neustále si klást otázku o opravdovosti dění. Na dotaz neodpovídejte mechanicky, ale vědomě. Na mnohé lidi, již vědomé snění ovládají, působí jako faktor, který jejich vědomí probouzí, že rozeznávají ve snu anomálie, rozpory a

podivnosti. Ve většině případů si takových věcí nevšímáme a přijímáme je jako zcela běžné jevy. Právě proto se musíme naučit kriticky vyhodnocovat situaci a svědomitě odpovídat na otázku.

Proč? Za prvé je na nejvyšší míru zajímavé a komické, jestliže se sen nejen zkrátka a jednoduše *děje*, ale pokud i vy sami vědomě hrajete jeho virtuální hru. V tu chvíli již nejde o pouhý výmysl virtuální skutečnosti. Žádná počítačová hra se nemůže rovnat tomu, co dokážete provádět ve vědomém snění. Přitom dělat můžete vše, co vás jen napadne.

Jestliže se ve snu začíná rýsovat situace, která vám nepřipadá žádoucí, snadno ji lze napravit, budete-li trochu namáhat svou vůli. Řekněme, že se vám zdá nějaká noční můra. Kdosi vás sleduje a vy se ho nijak nedokážete zbavit. Pokud nebezpečí vnímáte, jako by se dělo ve skutečnosti, bude velmi náročné zbavit se pronásledovatele. Ovšem stačí, abyste si uvědomili, že se jedná o pouhý sen, a abyste se ze všeho nejdříve pokusili probudit, což sice jde obvykle těžší, ale podaří se to. Existuje však způsob mnohem efektivnější a zajímavější. Pokud jste si uvědomili, že máte co do činění se snem, postačí vám, že se na dotyčného člověka podíváte a jen si pomyslíte: „Propadni se!“ nebo „Vypař se!“ Nato pronásledovatel ihned zmizí. Dokonce ho můžete v duchu zvednout do vzduchu a přinutit ho, aby dělal kotrmelce.

Ve snu je každý jedinec schopen dokonale kontrolovat vše, co se děje – za předpokladu, že budou splněny dvě jednoduché podmínky. Za prvé si musí uvědomit, že se stal svědkem nebo účastníkem snu. Za druhé musí vědět, že *tady* je možné provozovat vše, co se člověku zamane. Představte si, že jste se probrali například do snu, kde jste zatoužili proletět se. Není nic jednoduššího, vystačíte všehovšudy s jedním záměrem. Velmi ostře se tu vybarvuje rozdíl mezi přáním a záměrem. Pouhé přání vznést se do vzduchu nic nepřinese, a to ani za bdělého stavu, natož pak ve snu. Uveďme si jako příklad přání zvednout ruku. Řeknete si, že

chcete ruku zvednout, avšak zatím se nic neděje. Nato ruku prostě zvednete. Přání se tak transformovalo v konání. Nepřemýšlíte o tom, jak končetinu vyzdvihnete do výšky, ale zkrátka tak učiníte. Přesně tak věci probíhají ve snu: jednoduše se zvednete do vzduchu díky jedinému záměru a rozleťte se, kam libo.

Vraťme se nyní k noční můře s pronásledovatelem. Musí vám být jasné, že pokud se ho chcete zbavit, silou toho rozhodně nedosáhnete. Poněvadž se nacházíte ve spárech strachu, v myšlenkách si kvapem přehráváte všelijaké varianty rozvoje událostí, které se samozřejmě okamžitě realizují. Jste zavlečeni do hry, jejíž pravidla stanovil někdo jiný nebo něco jiného. Dokonce i tehdy, pokud jste si uvědomili, že jde všehovšudy jen o sen, nedokážete nic podniknout do té doby, než kontrolu nad ním nepřevzmete do vlastních rukou. Dokud hrajete roli pasivní oběti, jste pod vládou hry. Není důležité, že tato hra se iniciovala díky vaší vlastní představivosti. V daný okamžik se stáváte otrokem své fantazie, bojíte se a utíkáte, protože takovou roli jste si sami vybrali. Jestliže se ovšem nyní rozhodnete, že si s pronásledovatelem vyměníte role, ochotně bude souhlasit a začne před vámi utíkat. Uvědomujete si komičnost celé situace?

Na *každický* dotaz, který uvedete slovy: „Mohu ve snu...?“ dostanete kladnou odpověď. Lze se stýkat s jakýmikoli lidmi (živými i mrtvými), s účastníky ve snu a s různými předměty může člověk provádět, co se mu zachce, lze létat na jiné planety, řešit problémy, komponovat hudbu, cvičit, cestovat a tak dále. Ve srovnání s tím vším představují silná narkotika pouhé dětské skotačení. A přitom nijak nehrozí újmou na zdraví. Ze snu je povoleno vynášet veškeré informace. Možná není pouze jedna věc: nelze přenést materiální předmět do skutečnosti. Každopádně není o takových jevech nic známo mně osobně.

Pokud jste si nezapamatovali, co se vám zdálo, podívejte se, v jakém směru ležíte. Nejlepší je spát hlavou na sever. Zato na západ spát nelze, protože to škodí zdraví. Nedokážu řádně vysvětlit, proč je tomu tak. Zřejmě zde existují nějaké souvislosti s magnetickým polem Země. Vyzkoušejte si lehnout si hlavou na sever, a přesvědčíte se, že sny získají na zajímavosti a budou barvitější.

Jestliže k vám vědomé snění prozatím neproniklo nebo si vůbec nepřejete zabývat se jím, netrapte se tím. Vědomé snění hraje v technice transurfingu jistou roli, lze se však bez něj i zcela obejít. Navíc v sobě vědomé snění skrývá jednu skrytou hrozbu. Ale co to, řeknete si, nejdřív v nás vzbuzuje zájem, a teď se nás snaží odstrašit. Ovšem v tomto nemám na vybranou. Vědomé sny totiž představují tajemná dvířka do neznáma. Z mé strany by tedy bylo značně nezodpovědné, kdybych vás nevaroval před nebezpečím, jež by mohlo za těmito dveřmi číhat. V čem toto nebezpečí spočívá, brzy sami zjistíte.

Prostor snů

K tomu, abychom strážcovu hádanku vysvětlili, musíme bezpodmínečně odpovědět na dvě otázky: proč je ve vědomém snění možné vše a z jakého důvodu nám sny připadají tak reálné?

Obrázky jak ve vědomém, tak v nevědomém snění jsou velmi ostré, takže je lze pozorovat do nejdrobnějších detailů. Dokonce se stává, že ostrostí forem a sytostí barev sny předčí skutečnost. Existuje hypotéza, že obrázky snění syntetizuje mozek sám a v době snění je přijímá, jako by bděl. Ovšem nic víc než hypotéza to opravdu není. Prozatím totiž nikdo nedokázal, že by vše mělo probíhat právě takto. Model transurfingu zastává odlišnou interpretaci: *podvědomí si nic nepředstavuje samostatně, nýbrž se přímo připojuje k prostoru variant, ve kterém se schraňují veškeré informace.*

Zahleďte se pozorně na nějaký předmět, poté zavřete oči a zkuste si jej představit. Dokonce i když vynikáte nadprůměrnými schopnostmi vizualizace, ani tak nedokážete dotyčný předmět *vidět* se zavřenýma očima stejně jako s otevřenýma. Podoba, již si do paměti vštěpil mozek, funguje jenom jako fotografie velmi nízké kvality. Předpokládejme, že mozek takovou fotografii uchovává jako vymezenou sestavu skupiny neuronů. V tom případě však na to, abyste vyvolali vše, co se uložilo do paměti fotografie, neurony vůbec nevystačí – bez ohledu na jejich ohromné množství.

Mají-li naše vzpomínky a sny představovat reprodukci toho, co je zapsáno v neuronech, kolik pak buněk musíme v hlavě skladovat? V rámci modelu transurfingu neurony nefungují jako nositelé informací, jakými jsou bity v počítači. *Mozek schraňuje nikoli informaci samu, nýbrž jakousi analogii adres k informacím v prostoru variant.*

Samozřejmě je pravděpodobné, že mozek je schopen udržet jisté omezené množství údajů. Avšak přestože představuje dokonalý biologický systém, není s to sřežít v sobě vše, co jsme ochotni si v paměti vybavit. Tím spíše nedokáže syntetizovat natolik dokonalou virtuální realitu, jakou reprezentuje sen. Připadá vám snad snadné, abyste v bdělém stavu zavřeli oči a v mysli si představili myšlený obrázek tak přirozeně, jak jej vidíte ve snu? Není třeba dávat se zlákat nepřesvědčivými argumenty, že prý když se mozek vypne, získá schopnost zřetelně vnímat imaginární obrázky.

Již výše bylo řečeno, že rozum není způsobitý vytvářet něco zásadně nového. Dokáže pouze ze starých kostek smontovat novou verzi domu. Rozum má o dotyčných kostkách a o tom, jak je lze smontovat, pouze základní informace. Podrobnější údaje uchovává na papíře a dalších nosičích. Všechny ostatní informace přicházejí k rozumu prostřednictvím duše z prostoru variant.

Proto představuje rozum v modelu transurfingu dosti primitivní systém, jehož práci lze simulovat v technickém

provedení, o což se i vědci pokoušejí. Pokusy vytvořit umělou inteligenci však zatím úspěšné nebyly. Rozum dokáže ještě jakžtakž pochopit sám sebe, zato dosud není s to pochopit povahu duše. Tajemství intelektu živé bytosti spočívá v jednotě a vzájemnosti duše a rozumu. Úsilí kybernetiků prozatím směřovalo v modelování procesu myšlení k tomu, jak se jej ujal rozum. Ale možná jednou někoho napadne, aby sestavil stroj, jenž bude schopen naladit se na prostor informací a získávat z něj informace, jako to dělá duše.

Rozum disponuje nadáním ukládat do paměti adresy k potřebným sektorům prostoru variant. Pokud je tedy třeba na něco si vzpomenout, rozum se obrací k duši a ta se naládjuje na odpovídající sektor. Ale ať už je to tak, že se duše neumí ideálně naladit, nebo si rozum nesprávně pamatuje adresy, či se mezi sebou nedokážou duše a rozum dohodnout, ve výsledku máme, co máme: naše paměť není dokonalá.

Zato duše je schopna náhodně se naládovat na nerealizované sektory prostoru variant. Ve svých snech pak vidáme právě tyto obrázky. Proto je mezní prostor tak reálný – *sny nepředstavují iluze v běžném smyslu slova. Rozum si je nepředstavuje, nýbrž je skutečně vidí.*

Dobře víte, že ve snu může člověk pozorovat obrázky tak, jako by ani nebyly z našeho světa. Například architektonické dílo si lze prohlížet do nejtitěrnějších detailů. Současně zcela zřejmě platí, že dotyčný snící se s ním v zásadě nikde setkat nemohl. Má-li sen reprezentovat imitaci reality, které se dopouští náš mozek, odkud pak pramení výjevy, jež člověk nikde odpozorovat nemohl?

Jistě si vzpomínáte, že sektory prostoru variant v sobě schraňují rozličné varianty scénářů a dekorací. Dekorace v sobě zahrnují jak neživé prostředí, jež nás obklopuje, tak i živé bytosti. Pokud jste ve snu spatřili své blízké nebo známé, nemohli jste si nevšimnout, že nejsou až takoví jako ve skutečnosti. Snad mají jiný účes, nosí neobvyklé oblečení,

nebo se dokonce odlišuje i jejich charakter. Virtuální osobnosti z prostoru snů se mohou chovat poněkud neobvykle. Ve snu své známé poznáváte, chápete, že to musí být oni, ale zároveň vám připadá, že jsou nějakí jiní. Tím se projevuje mnohotvárnost prostoru variant. Dekorace různých sektorů se od sebe liší. Události, které sledujeme ve skutečnosti, představují varianty, jež se zrealizovaly. Ve snu se nám nabízí způsobnost vidět to, co se v naší realitě neuskutečnilo.

Jestliže se vám někdy poštěstí a ve snu uvidíte svůj odraz v zrcadle, možná vás i nepříjemně překvapí nebo vyleká. Nespatříte onu tvář, kterou jste zvyklí pozorovat ve skutečném zrcadle. Náhle pochopíte, že to sice jste vy, ale tvář se vám nějak změnila! Jde o to, že vzhled člověka ve snu odpovídá právě tomu sektoru prostoru variant, kam se dotýčný zaletěl. V závislosti na posunutí pozorovatelného virtuálního sektoru ve vztahu k aktuálnímu, jenž se zhmotňuje ve skutečnosti, se bude váš vzhled lišit ve větší či menší míře.

Okolní prostředí prochází změnou také v závislosti na vzdálenosti virtuálního sektoru. Prohlížíte si své město, ale to nevypadá jako obvykle. Taktéž ulice a domy vyhlížejí poněkud podivně. Jste v rozpacích, jako by na vás přišlo jakési mámení. Pokud se duše během snění vydala ze svého sektoru dostatečně daleko, dostanete se do zcela neznámého prostředí. Uvidíte krajinu a lidi, již ve skutečném životě neexistují. Vše tam žije svůj virtuální život. Jako co vystupujete v tomto životě vy? Vše, co se tam děje, je nemateriální. Vaše role také zůstává virtuální. Ale zároveň se nejedná o iluzi.

Nastat mohou dvě situace: buď v daném sektoru varianta vaší osobnosti existuje, nebo tam není. Pokud ano, můžete se tam setkat se svým dvojníkem? Na tuto velmi komplikovanou otázku prozatím odpovědět nedokážu. Duše nejspíše prostě podchycuje roli, která je pro dotýčný sektor

předepsána. O tom svědčí fakt, že snící člověk svou tvář pozoruje v zrcadle jako cizí.

Ještě jedna otázka zní zajímavě: jestliže se informace v prostoru variant neustále schraňují jako film na regálu, proč ve snu vidíme pohyb a této virtuální hry se účastníme? Veškeré události jsou v poli informací obsaženy zároveň. Již nyní se tam nachází, co už se stalo i co teprve nastane. Jak je tedy možné, že když duše poletuje v prostoru variant, nevidí ustrnulé obrázky, nýbrž pohyby života? Snad jde o to, že je tak nastaveno naše vnímání, takže jsme schopni vnímat pouze pohyb filmu. Ale možná patří taková přirozenost prostoru, jenž nám sám sebe ukazuje pouze v podobě proudění variant. Pokud duše prolétává skrz sektory, znamená to, že pozoruje pohyb. Do jakého časového intervalu se v takovém případě duše dostává: do minulosti, budoucnosti, nebo současnosti?

Vše, co se nějakým způsobem dotýká prostoru snění, v sobě nese více otázek než odpovědí. Jedno lze konstatovat s jistotou: sny nejsou iluzí. Začalo vám být úzko, mám pravdu? Noc co noc se my všichni vydáváme do prostoru variant a žijeme tam virtuální život. Tento virtuální život neobsahuje žádný skutečný hmotný základ a zároveň je reálný.

Co lze říci o interpretaci významu snů? Odpověď vám pravděpodobně bude připadat trochu překvapující. Dozajista očekáváte, že ve světle uvedených faktů mají sny plné právo přijmout úlohu posla gradujících událostí. Jenže právě s ohledem na vše, co jsme si vyložili, sny nelze pozorovat a zkoumat jako znamení, o nichž jsme hovořili v předchozí kapitole.

Sny nám předvádějí to, co *se bylo mohlo stát* v minulosti nebo co *by se mohlo udát* v budoucnosti. Minulost známe. Budoucnost v prostoru variant existuje celkem mnohotvárně, proto žádná záruka nepotvrdí, že jsme ve snu zhlédli právě nadcházející sektor, který se začne realizovat. Ve skutečnosti obsahují sousedící sektory shodné scénáře i dekorace. Z toho

vyplývá, že pokud se zhlédnutý sektor nachází nedaleko probíhající dráhy života, mohl by informace o budoucích skutečných událostech obsahovat. Avšak nelze nabídnout žádnou záruku, že zmíněný sektor leží skutečně v blízkosti aktuální dráhy.

Ve skutečnosti duše opravdu může blížící se události předvídat. Nejnadějnější znamení představuje stav duševní pohody. Ve bdělém stavu se projevuje stav duševního pohodlí vzhledem k probíhající dráze života nebo ve vztahu k blížícímu se obratu v proudění. Ostatní znamení se taktéž vztahují k *realizovaným* probíhajícím a blízko se nacházejícím sektorům. Ovšem ve snu sám Bůh řídí, kam duše létá. Může zaletět, kam se jí zachce, a proto se na jí sdělované informace spoléhat nelze.

Následuje otázka: jestliže snění nereprezentuje dílo představitosti, kdo určuje scénář snů? Scénář je založen v sektorech prostoru variant. Dokud rozum dřímá, může duše v prostoru variant svévolně cestovat. Někdy spí rozum tak tvrdě, že si sny nepamatuji. Jak se události vyvíjejí v době, kdy rozum spí, to nikdo neví. Ve skutečném životě rozum kontroluje chování člověka. Jakmile rozum spatří sny, vystupuje pouze jako pasivní pozorovatel a namísto toho, aby situaci řídil, přijímá vše jako nutnost.

Vše se děje podle scénáře, který je založen v sektoru. Když se duše dostane do nějakého sektoru, události se v něm vyvíjejí v souladu s očekávanými, obavami a představami, jež duše a rozum nabyly v reálném životě. Očekávání a obavy se realizují okamžitě. Pokud se na scéně objeví například subjekt, který v sobě může z pohledu rozumu skrývat hrozbu, scénář ohrožení v tu ránu nabývá reálné podoby. Stačí, abyste připustili být jen prokmitnutí myšlenky na to, že existuje nebezpečí, jak vás cosi sleduje, když vtom se netvor pustí clo vašeho pronásledování.

Děje se tak proto, že duše se okamžitě ladí na variantu, jež v myšlenkách problíkne. *Varianty scénáře duše vybírá v*

souladu s myšlenkami a očekáváními, poněvadž její pohyb v prostoru variant probíhá současně s nimi. Právě myšlenky a očekávání fungují jako hnací síla, která točí film. Bylo-li by možné zcela přerušit činnost mozku, obrázek by nehybně ustrnul. Jenže myšlenky se nezastavují a honí se hlavou bez ustání.

Události ve snění mohou probíhat v rozporu se všedními představami, protože kontrola rozumu je oslabena. Dochází k různým nesmyslům, vyjevují se neuvěřitelné přeludy, fyzikální zákony nefungují. Neuvěřitelné věci se dějí také ve vědomém snění. Rozum přece chápe, že to všechno je pouze fantazie, proto připouští jakoukoli nehoráznost.

Již jste pochopili, proč je ve snu možné všechno: jde o to, že *snění je cestování duše v prostoru variant, kde existují libovolné scénáře*. Z toho důvodu lze ve vědomém snění scénář záměrně měnit. Ve skutečnosti se ovšem scénář nemění sám od sebe – je *vybírán* záměrem. Jakmile se v myšlenkách zformuje záměr vyměnit si roli s pronásledovatelem, duše se přeladí na sektor s opačně formulovaným scénářem. V tom spočívá mechanismus vědomého snění: *scénář se vybírá záměrem*.

Pokud si rozum uvědomí, že může scénář dění sám řídit, formuluje přání. Například přání vzlétnout. Tato myšlenka, jež bleskurychle prokmitla vědomím, se v duši přeměňuje v záměr. Záměr představuje hnací sílu, která snícího člověka přenáší do sektoru s odpovídajícím scénářem.

Cestování duše v prostoru variant se neobtěžuje a netrápí se nečinností hmotných objektů, proto bývají sny tak plastické. Objednaný scénář se realizuje okamžitě. A co se děje ve skutečném životě? V zásadě totéž. Rozdíl spočívá pouze v rychlosti naplnění scénáře. Ve bdělosti se události vyvíjejí podle týchž zákonů jako ve snu, avšak ne tak bleskově, protože materiální realizace variant disponuje inertností. S ohledem na to je nepravdivé tvrzení, že náš život je snem, na druhou stranu ale toto prohlášení ani nepostrádá

smysl. Již jsem uvedl několik příkladů, jak myšlenky utvářejí události v životě. Co naplňuje vaše myšlenky, to i dostáváte – dříve či později.

Vaše myšlenky se transformují ve vyzařování energie na frekvenci vymezené dráhy života. V reálném životě se přechod na tuto dráhu brzdí různými materiálními faktory. Realizovaný sektor prostoru nám ve srovnání s nerealizovaným připadá „mazlavý“, asi jako když porovnáváme smůlu s vodou. Hmotné ztělesnění možné varianty se děje zpomaleně, zatímco ve snu se přechod mezi sektory realizuje okamžitě, protože v něm neexistují inertní překážky.

Nyní vám musí být jasné, proč jsem začal mluvit o snech. Abychom svůj osud mohli řídit, musíme si ujasnit, jak nás myšlenky přenášejí z jednoho sektoru do jiného a proč se nám neplní všechna přání. K tomu však vůbec není nezbytné, abychom se zabývali vědomým sněním. Naším cílem je získat schopnost vybírat si scénář v bdělém stavu. *Mnohem důležitější než se budit v neskutečném životě je naučit se budit se v životě skutečném.* Tím spíše, že zabývání se vědomým sněním, jak jsem již uvedl, v sobě skrývá jisté nebezpečí.

Ti, kdo se vědomým sněním zabývají, vám možná řeknou, že na tom nic nebezpečného není. Jenže oni nejspíše nechápou, že se pohybují na tenkém ledě. Nikdo vám totiž nezaručí, zda se z vědomého snění vrátíte. Dokud vaše duše poletuje v nerealizovaných sektorech, žádné nebezpečí opravdu neexistuje. Co se však stane, jestliže duše ve snění náhodou zabloudí do realizovaného sektoru prostoru? Co byste řekli? Hypotéza vychází z toho, že se ve zmíněném sektoru můžete zhmotnit. Všichni jsme si zvykli, že nás rozličné dohady nemohou ohrozit. Jak ale vidíte, tento předpoklad v sobě skrývá hrozbu. A co jestli je to pravda?

Je známo, že dávní mágové, již si umění snění dokonale osvojili, odcházeli do jiných světů záměrně a navždy. Jejich

fyzická těla z tohoto světa také mizela. Buď museli být dávní mágové příliš nerozvážní, nebo až příliš dobře věděli, co dělají. V dnešní době se každodenně ztrácejí beze stopy *desítky tisíc* lidí. Zkrátka se beze stopy vytrácejí. Někteří lidé dokonce upřednostňují verzi, že je unášejí mimozemšťané. Nemohu nic dokázat, ale je docela možné, že se prostě nevracejí ze snu. Vždyť duše může zaletět do realizovaného sektoru i v mimovolném oddychu.

Vědomé snění je v tomto smyslu ještě nebezpečnější, protože rozum, který pocítil neomezenou svobodu, může ztratit ostražitost a zaletět nevěda kam. Jestli se duše může z takového výletu vrátit zpět, to nevíme. Fyzické tělo může zůstat, v takovém případě se prostě konstatuje smrt ve snu. Mým cílem není vás zastrašovat. Zkrátka nezapomínejte, že sen není iluze. Ve vědomém snění vzniká pokušení zařadit si. Vždyť lze beztrestně a bez újmy ostatním provádět cokoli, co vás napadne. Nebo člověk může jen tak létat a pozorovat jiné světy. Dovoleno je vše, ale pouze do té doby, dokud se duše nachází v nerealizovaném virtuálním sektoru. Nebezpečí spočívá v následujícím: neexistuje žádná záruka, že se duše nezatoulá do sektoru realizovaného. Rozum dokonce hned ani nepozná, jak se virtuální realita změnila ve hmotnou. Nemáte zapotřebí utěšovat se nadějí, že náš viditelný svět existuje v celém vesmíru jako jediný. Prostor variant je nekonečný a v něm nepochybně existuje množství realizovaných sektorů, obydlených různými živými bytostmi.

Svět, do něž se dostanete, se může ve srovnání s naším projevit jako ráj, nebo také jako peklo. Kde se daný svět nachází, také není známo. Možná se rozkládá miliony světelných let daleko od naší Země, ale také třeba ve vašem šálku kávy. Možná se nachází velmi daleko a zároveň velmi blízko, v jiném rozměru. Jak už jsme si řekli v první kapitole, nekonečnost se rozprostírá neomezeně pouze v tom případě, jestliže se člověk dívá přímo a otevřeně. Beztak skutečnost, zda se paralelní svět nachází daleko, či blízko, nemá žádný

význam, protože se tam sice lze snadno zatoulat, avšak vrací se jen těžko.

Nezmiňuji se o cestování astrálního těla ve hmotném světě, neboť tam funguje jiný mechanismus, navíc takový pohyb nemá žádný vztah k transurfingu a je celkem nebezpečný. Obecně lze říci, že sny mají k transurfingu také jen nepřímý vztah. Náš úkol spočívá v tom, abychom nezaběhli od nemilosrdné skutečnosti do mezního světa snění, ale abychom si pro sebe vytvořili komfortní a pohodlnou samotnou realitu.

Snů se není třeba obávat, ale ani by k nim člověk neměl přistupovat lehkovážně. *Pokud při zmínce o vědomém snění pociťujete duševní nepohodu, znamená to, že byste se jím zabývat neměli.* Vnitřní cit vám musí naznačit, zda vám nebezpečí hrozí, nebo ne. Duše vnímá blížící se nebezpečí lépe než rozum, a i proto jsou sny bez aktivního vměšování rozumu mnohem bezpečnější. Pokud jste se přece jen odhodlali, zachovávejte ve snu obezřetnost, neskákejte nikomu a ničemu na špek a udržujte maximální uvědomění. Chovejte se jako doma – stejně jako ve skutečnosti – ale nezapomínejte, že jste na návštěvě.

Kouzelná síla záměru

Vysvětlili jsme si, že naše myšlenky a přání směřují náš pohyb po prostoru variant. Ve snu tento pohyb není brzděn nečinností materiální realizace, tudíž nejnepatrnější závan myšlenek okamžitě přenáší snícího člověka do odpovídajícího sektoru prostoru. V realizovaných sektorech události tak rychle neprobíhají právě kvůli těžkopádné inertnosti hmoty. Ovšem ve skutečném životě funguje týž princip: naše myšlenky vykazují na chod událostí v našem životě bezprostřední vliv.

„Skutečně?“ může se s ironií v hlase zeptat čtenář, kterého zázraky tohoto podivného modelu transurfingu dosud

nenahlodaly. „A já hlupák jsem si až do teď myslel, že chod mého života neurčují myšlenky, nýbrž činy. Ovšem tentokrát mě poučili: nejdůležitější není to, co člověk dělá, ale to, co si myslí.“

Ve skutečnosti si tady nic neprotiřečí. Ono totiž dokonce nejde ani o to, o čem člověk zpočátku přemýšlí, nýbrž co nakonec dělá. Lidé si zvykli, že pozornost obracejí především na následky svého počínání, protože ty leží na povrchu, a jsou tedy nejsnáze vidět. Následky myšlenek často tak očividné nebývají. Souvislost hledejme v působení rovnovážných sil.

Již jsme spolu rozebírali případy, kdy se výsledek působení rovnovážných sil vyjeví jako přímo opačný tomu, o co jsme usilovali. Snažíme se něco získat, jenže to vyjde – naopak. Čím větší velikosti dosahuje nadbytečný potenciál, tím vzdálenější se pak jeví skutečnost od toho, co si kdo vytoužil. Ačkoli člověk pro takové divné chování světa nenachází rozumné vysvětlení, snaží se přesvědčit sám sebe o tom, že buď on musel jednat nesprávně, nebo už to tak na světě chodí, a že tedy to, co si přeje, lze zachytit jen s největší námahou.

Mohlo by se zdát, že v modelu transurfingu nějaký rozpor opravdu existuje. Na jednu stranu se tvrdí: naše myšlenky modelují energii, která námi prochází a jež přesouvá lidi na jednotlivé dráhy života, které těmto myšlenkám odpovídají. Neboli, jak již víte, myšlenky nás přesouvají do sektorů prostoru s odpovídajícím scénářem a dekoracemi. Ve snu opravdu vše probíhá právě tak. Na druhou stranu dochází k tomu, že ve skutečném životě naše myšlenky znamenají jen málo, protože vytoužených záležitostí nedosahujeme pouze jedinou úvahou. Ať člověk přemýšlí sebevíce, zatímco leží na gauči, přesun na jinou dráhu se z nějakého důvodu neodehraje, a to dokonce ani tehdy, pokud se vezme v úvahu korekce ohledně nečinnosti materiální realizace. „A to je přesně ono!“ ožije pragmatický

čtenář. „Musí se konat! Myšlenky a jakési přesuny tu nejsou k ničemu!“ Formálně bude mít pravdu.

A nejen formálně. Tento rozpor je však jen zdánlivý. Pojdme si všichni blíže osvětlit, proč pokusy o vizualizaci toho, co si přejeme, často nepřinášejí výsledek. Jak víte, první zjevná příčina se skrývá v nadbytečných potenciálech, jež vytváříme, když usilujeme o to, abychom svého přání dosáhli.

Druhý důvod spočívá v inertnosti materiální realizace variant. Velmi často k cíli nepronikneme proto, že o něj neusilujeme dost vytrvale. Mnohé cíle se zkrátka nepodaří realizovat, pokud člověk rychle vychladne a rukou odmávne dotyčnou záležitost jako beznadějnou. Dokonce i z vlastního života si určitě dokážete vybavit situace, kdy k vám vaše přání proniklo se zpožděním, když už veškeré naděje uhasly a vy jste na svou objednávku zapomněli.

Další charakteristická chyba mnoha lidí spočívá v usilování o to, aby dobyli všechno a hned. Pokud si zadáte mnoho cílů, které spolu nijak nesouvisejí, veškerá myšlenková energie se neúčinně rozptýlí do prázdna. Proudění variant vám neumožní plout zároveň na různé strany. Nastavení na cílový sektor funguje nejefektivněji tehdy, pokud jsou veškeré snahy nasměrovány k jednomu konkrétnímu cíli. K této otázce se ještě vrátíme v následující kapitole.

Ve snu se vyjmenované škodlivé faktory nevyskytují. Tam nás nijak příliš neobtěžují nadbytečné potenciály důležitosti, nečinnost nám nevadí, dokonce i rozum po denním boji o dosažení cílů odpočívá. Avšak ani ve snu se všechna přání nesplňují. Ti, kdo se zajímají o vědomé snění, vědí, že spícího člověka nepřenesou do odpovídajícího sektoru kdejaké prokmitnutí myšlenek. Kde je zakopaný pes?

Odpověď zní velmi prostě a zároveň je dokonale fundamentální. Žádné překážky neexistují. Dokonce ani nejde o myšlenky jako takové. Tajemství pramení z toho, že

k realizaci nevede přání samo, nýbrž nastavení na to, po čem člověk touží. Nepracují pouze myšlenky na vytouženou záležitost, ale i cosi další – to, co lze slovy jen těžko popsat. Ona neurčitá síla stojí za kulisami scény, na níž se rozvíjí hra myšlenek. A přesto má poslední slovo ona. Samozřejmě už jste odhalili, že hovořím o *záměru*. Rozum na policích svých označení ani nenašel pro záměr nějakou příhodnou definici. My budeme záměr zhruba definovat jako *odhodlání mít a jednat*.

Porozuměli jste, proč v procesu naladění na sektor prostoru variant skutečně myšlenky samy o sobě nic neznamenají. Jsou pouze pěnou na hřebeni vlny záměru. *Nerealizuje se přání, ale záměr.*

Ještě jednou se vrátím k příkladu se zvedáním ruky. Přejte si zvednout ruku. Ve vašich myšlenkách se vytvoří přání: uvědomíte si, že chcete zdvihnout ruku. Zvedá ruku ono přání? Ne, samo o sobě přání žádnou akci nevyvolá. Ruka se zvedá až tehdy, když si myšlenky na přání odpracovaly své a zůstalo jedno odhodlání jednat. Zvedá snad ruku odhodlání jednat? Také ne. Přistoupili jste ke konečnému rozhodnutí, že ruku zdvihnete, ale ona se stále nezvedá. Co ji tedy zvedá? Jak lze definovat to, co následuje po odhodlání? A právě zde se projevuje bezmoc rozumu opatřit srozumitelné vysvětlení toho, čím vlastně je záměr. Naše definice záměru jakožto odhodlání mít a jednat ukazuje pouze předeheru k síle, která vlastně činnost realizuje. Nezbuďte než konstatovat, že ruka se zvedá nikoli přáním a nikoli odhodláním, ale záměrem. Označení *odhodlání* jsem zavedl pouze kvůli snadnému pochopení. Avšak vy samozřejmě cítíte i beze slov, že disponujete jakousi silou, jež vašim svalům nařizuje, aby se smrštily.

Opravdu se jen velmi složitě vysvětluje, co je to záměr. Neklademe si otázky, jak máme hýbat rukama a nohama, a ani si nepamatujeme, že jsme kdysi neuměli chodit. Právě tak, jak člověk ještě dobře neovládá jízdu, když se poprvé

posadí na kolo. Ale dokonce i když se na kole naučí jezdit, nedokáže vysvětlit, jak to dělá. Záměr je kvalita velmi vratká. Lze jej těžko získat, ale snadno jej lze ztratit. Například ochrnutý člověk síly záměru zcela pozbyl. Přání pohybovat nohama ho provází neustále, jenže schopnost převést toto přání ve skutečnost chybí. Jsou známy případy, kdy ochrnutí lidé začali chodit pod vlivem hypnózy či jako následek divotvorného vyléčení. Vrátil se k nim záměr.

Přání jako takové tedy nic neposkytuje. Naproti tomu ale platí, že čím je přání silnější, tím aktivněji reagují rovnovážné síly. Dávejte pozor: přání se zaměřuje na samotný cíl, kdežto záměr na proces dosažení tohoto cíle. Přání se realizuje tím, že se vytvoří nadbytečný potenciál, tedy vlastně přání dosáhnout cíle. Záměr se realizuje jednáním. Záměr nerozvažuje, zda je cíl dosažitelný, nebo není. Již jste se pro něco rozhodli, proto nezbyvá než jednat. Například se budete pohybovat ve snu a napadne vás přání vzlétnout. Jenže pokud se budete rozmyšlet, je-li to vůbec možné, nic se nestane. Abyste popočetěli, musíte se pouze vznést do vzduchu svým záměrem. *Výběr libovolného scénáře ve snění se uskutečňuje nikoli přáním, nýbrž pevným směřováním za získáním vytouženého. Nedumejte a nepřejte si, ale zkrátka mějte a jednejte.*

Marnost přání jsme již probrali. A prosba? O ní není co říci. Prosit u anděla, Boha, vyšších či jiných sil nemá smysl. Zákony vesmíru zůstávají absolutně lhostejné. Nikdo nepotřebuje slyšet o našich příkořích, natož naše urážky či stesky. Poděkování ano, protože vděčnost se svou kvalitou blíží nevýslovné lásce. Upřímné poděkování je *vyzařování* tvůrčí energie. Nadbytečný potenciál prosby naproti tomu představuje *brzdu, zpomalení*, koncentraci energie v jednom místě. Nářky, prosby a naléhání reprezentují vynálezy kyvadel určené k získávání energie od lidí. Myšlenky formulované pomocí slov *dej* či *chci* automaticky vytvářejí

nadbytečné potenciály. Něco nemáte, ale svými myšlenkami se to pokoušíte přitáhnout k sobě.

Prosit u nejvyšších či jiných jim podobných sil postrádá jakýkoli smysl. Vyrovná se to situaci, kdy byste v obchodě žádali, aby vám vydali zboží zdarma. Nacházejí-li se lidé v rozpoložení prokázat vám pomoc, pak je v rozumné míře žádat můžete. Vše ostatní v našem světě je vystavěno na objektivních zákonech, nikoli na přání komusi pomáhat.

Představte si, že by Země žádala Slunce, aby se mohla přesunout na jinou oběžnou dráhu. Nesmysl? Stejně hloupě byste si měli připadat, když se s prosbou obracíte na kohokoli jiného než na lidi. *Smysl má pouze záměr vybrat. Osud si skutečně vybíráte sami. Pokud parametry vašeho vyzářování odpovídají vašemu výběru a přitom se nenarušují zákony, pak dosáhnete svého. Výběr – nikoli prosba, ale vaše odhodlání mít a jednat.*

Záměr nevytváří nadbytečný potenciál, protože energie potenciálu přání se vynakládá na jednání. *Přání a jednání se v záměru sjednocují. Záměr jednáním rozhání nadbytečný potenciál vytvořený přáním zcela přirozeně, bez účasti rovnovážných sil. Jestliže řešíte problém, jednejte. Pokud nad komplikovaností problému přemýšlíte, vytváříte nadbytečný potenciál a předáváte energii kyvadlu. Jednáte-li, realizujete energii záměru. Jak se říká, kdo se bojí, nesmí do lesa. Při uskutečňování záměru důvěřujte proudění variant a problém se vyřeší sám.*

Očekávání, nespokojenost, rozjímání a přání pouze odebírají energii. Záměr jednání nejen rozhání energii potenciálu, ale také ji pumpuje do energetické schránky člověka. Můžete se o tom přesvědčit na příkladu výuky. Biflování bere mnoho sil a máloco dá. Zato učení jednáním, kdy se plní praktické úkoly nebo se řeší úlohy, nejenže nevyčerpává, ale přináší i inspiraci a uspokojení.

Zdá se tedy, že hybnou silou, jež realizuje sektory v prostoru variant, je záměr. Nasnadě je však otázka: proč se

uskutečňují i naše obavy? Cožpak je lze přiřazovat k záměru? Jak ve snech, tak ve skutečném životě nás věčně pronásledují varianty se scénáři našich obav, nespokojenosti, nepříjemností, nenávisti. Jestliže ale něco nechci, pak přece nemohu uplatnit záměr mít to? Ale vždyť přece dostáváme to, co aktivně nechceme. Vyplývá z toho snad, že směřování našeho přání nemá význam? Řešení se skrývá v mnohem tajemnější a mocnější síle, jež se nazývá – *vnější záměr*.

Vnější záměr

Záměr je ztotožnění přání sjednáním. Záměr cokoli zvládnout vlastními silami, který všichni známe, je *vnitřní záměr*. Mnohem složitějším úkolem je rozšířit činy záměru na vnější svět. Zde jde o *záměr vnější*. S jeho pomocí lze řídit svět. Přesněji řečeno lze vybírat model chování obklopujícího světa a určovat scénář a dekorace.

Pojem vnějšího záměru se nerozlučně pojí s modelem variant. Veškeré manipulace s časem, prostorem a hmotou, jež nepodléhají logickému vysvětlení, bývají tradičně přisuzovány magii či paranormálním jevům. I tyto jevy demonstrují činnost vnějšího záměru – *ten je nasměrován na výběr drah života v prostoru variant*.

Vnitřní záměr spočívá v nenásilném přeměnění jabloně na cestě v hrušeň. Vnější záměr také nic *nepřeměňuje*, ale *vybírá* v prostoru variant cestičku s hrušní místo jabloně a uskutečňuje přesun. Tak se jabloň nahradí hrušní. Se samotnou jabloní se nic nestane, pouze dojde k záměně: materiální realizace se v prostoru variant přemísťuje z jedné dráhy na jinou. Žádná síla není schopna žádným kouzelným způsobem opravdu přeměnit jeden předmět v jiný – na to je sice nasměrován vnitřní záměr, jenže jeho možnosti jsou dost omezené.

Pokud se pokusíte myšlenkami zvednout tužku na stole, vůbec se vám to nepodaří. Jestliže však disponujete pevným

záměrem přestavit si, že se zvedá, je docela možné, že se vám to povede. Řekněme, že jste uspěli a tužka se z místa zdvihla (senzibilům se to každopádně daří). To, co vám nyní řeknu, vám zřejmě bude připadat až hrůzostrašně podivné: tužka se ve skutečnosti nezvedá! Ale zároveň se vám to ani jen nezdá. V prvním případě se ji pokoušíte nadzvednout energií svých myšlenek. Ona energie evidentně nepostačuje na to, aby se hmotný předmět přesunul. Ve druhém případě kloužete po drahách života, kde se dotyčná tužka nachází v různém umístění. Cítíte ten rozdíl?

Tužka leží na stole. Silou záměru si představujete, že se začíná zvedat. Váš záměr skenuje sektory prostoru, ve kterých tužka zaujímá zcela nové postavení. Pokud vládne myšlenkové vyzařování dostatečnou silou, tužka se postupně zhmotní v nových bodech reálného prostoru. Přitom se vymezená *vrstva tužky* přesunuje, a to zároveň s tím, jak ostatní vrstvy – mezi nimi vrstva pozorovatele – zůstávají nehybné. *Pohybuje se nikoli předmět sám, nýbrž jeho realizace v prostoru variant.*

Jestliže nic nezískáte, není se čemu divit. Takřka všichni lidé mají podobné schopnosti rozvinuty velmi málo. Nakonec ani tak nejde o to, že byste měli slabou energetiku, ale o to, že jen velmi těžko lze v takovou možnost uvěřit, a tedy u sebe probudit čistý vnější záměr. Lidé, kteří mají schopnost telekineze, předměty nepohybují. Ovládají jedinečnou schopnost silou záměru nasměrovat svou energii k přemístění hmotné realizace v prostoru variant.

Vše, co je spjato s vnějším záměrem, tradičně chápeme jako propletené s mystikou, magií či v lepším případě nevyjasněnými jevy, o nichž se úspěšně kupí důkazy na zaprášených policích. Běžný světonázor takové věci zcela odmítá. Iracionální záležitosti vždy vzbuzují zvláštní obavy. Podobný strach a strnulost zakoušejí lidé, kteří zpozorují UFO. Nevysvětlitelný jev je natolik vzdálený běžné realitě,

až se v něj nechce věřit. A zároveň má natolik ohromující drzost být skutečným, což vzbuzuje hrůzu.

Vnější záměr je takový případ, kdy „pokud Mohamed nejde k hoře, musí hora k Mohamedovi“. Žili jste v domnění, že se jedná pouze o vtip? Činnost vnějšího záměru nemusí být povinně doprovázena paranormálními jevy. S výsledky konání vnějšího záměru se v každodenním životě setkáváme neustále. Právě jeho prostřednictvím se velmi často uskutečňují naše obavy a očekávání nejhoršího. Protože však v daném případě funguje nezávisle na naší vůli, nepoznáme, jak k tomu dochází. Mnohem složitější je ovládat záměr vnější nežli vnitřní.

Představte si, že se vyloďujete na ostrově, kde se setkáváte s divochy. Nyní váš život závisí na tom, jak se budete chovat. První varianta: stanete se obětí. Omlouváte se, přinášíte dary, ospravedlňujete se, flirtujete. V takovém případě si zasloužíte úděl být sněden. Druhá varianta: budete dobyvatelem. Projevujete se agresivně, útočíte, pokoušíte se podmaňovat si domorodce. Osud vám buď zpečetí vítězství, nebo zahynete. Třetí varianta: budete se prezentovat jako pán, panovník. Vztyčíte prst, jako by měl tu moc – a oni se podrobují. Nemáte-li o vlastní moci pochyby, ostatní si také budou myslet, že to ani jinak není možné. Vaše myšlenkové vyzařování je naladěno na dráhy života, kde působil v roli vládce.

První dvě varianty patří k práci vnitřního záměru, kdežto třetí varianta demonstruje činnost záměru vnějšího. Vnější záměr si zkrátka vybírá potřebnou variantu.

Moucha, která neustále naráží do okenního skla, ač vedle je otevřené větrací okénko, má záměr vnitřní. Co si myslíte, že by se pro ni změnilo, kdyby měla záměr vnější? Nabízí se odpověď, že by vyletěla větracím okénkem, jenže tak to není. Pokud poodlétně a rozhlédne se, uvidí zavřené okno a otevřené okénko. Získá tak pouze rozšířený pohled na realitu. Vnější záměr v ryzí podobě mouše dotýcné okno otevře.

Vnitřní záměr patří k různorodým pokusům působit na svět, jež nás obklopuje, na jedné a téže dráze života. Vše, co je možné v mezích *zvlášt' vytyčeného sektoru* prostoru variant, se popisuje známými zákony přírodních věd a spadá do rámce materialistického světonázoru. Vnější záměr se řadí k pokusům vybrat si dráhu života, kde dochází k realizaci toho, co si člověk přeje.

Musíte pochopit, že proletět zavřeným oknem náleží k vnitřnímu záměru, a naopak vnější záměr charakterizuje přesun na dráhu života, kde se okno otevře. Lze vynakládat nelidské úsilí na to, abyste zdvihli tužku silou myšlenky. Nebo lze pouhopouhým jediným vnějším záměrem oskenovat prostor variant, kde se tužka vyskytuje v různých polohách.

Řekněme, že jste přesvědčeni, že v předvečer Vánoc nebudete schopni najít před supermarketem místo k zaparkování. Vnitřní záměr vás utvrzuje: kde by se tam vzalo prázdné místo, když v tuto dobu všichni lidé nakupují? Vnější záměr zcela zřejmě připouští, že k supermarketu dojedete a v tu ránu se pro vás místo uvolní. Vnější záměr dokonce není ani takový, aby v onu možnost pevně a neochvějně věřil, ale zkrátka si *klidně a bezvýhradně bere své*.

Vnější záměr je věc, jež vznikla improvizací a podobá se osvícení. Je zbytečné, abyste se na něj připravovali. Veškeré magické rituály jsou nasměrovány přesně na to, aby vnější záměr probudily. Rituál však představuje pouze přípravu ke kouzlu, jen divadelní předehru, dekorace. Představte si, že ve snu slétáte dolů ze skály, a abyste nedopadli na zem, musíte vyvolat záměr zavěsit se ve vzduchu. Na přípravu a pronášení zaklínadel rozhodně nemáte čas. Postačí vám pouze předsevzetí, že poletíte, a ono se vám to splní. Zaklínadla a magické atributy pouze napomáhají vyvolání síly, kterou sice disponuje každý člověk, ale neumí jí využívat.

Bohužel umění ovlivňovat vnější záměr u současného člověka takřka atrofovalo. Lidem se dokonce podařilo zcela zapomenout na to, že tuto schopnost kdysi ovládali, a matně připomínky proklouzávají pouze ve starých legendách. Nyní dokonce ani není třeba snažit se dokázat, že egyptské pyramidy a další jim podobné stavby byly vybudovány pomocí vnějšího záměru. Vědci přistoupí na rozličné hypotézy, jenom na tu pravou ne. Myslím, že pro stavitele pyramid by bylo celkem zábavné, kdyby zjistili, že potomci – již své starobylé předky považují za zaostalou civilizaci – budou bez sebe, až se budou snažit o rozluštění jejich tajemství pouze v rámci záměru vnitřního.

Lidé se však vnějšího záměru tak docela nezabavili. Pouze se jej podařilo nedobytně zablokovat. Vše, co běžně považujeme za magii, nepředstavuje nic jiného než pokusy o práci s vnějším záměrem. Celá století se alchymisté snažili bezúspěšně objevit kámen mudrců, který by dokázal jakýkoli předmět přeměnit ve zlato. Alchymii je zasvěcen bezpočet knih, jež byste shledali zamotanými a pro pochopení komplikovanými. Avšak jak legenda praví, tajemství kamene mudrců se vměstná do několika řádek vytesaných do smaragdové desky. K čemu je tedy potřeba tolik knih? Patrně proto, aby bylo možné pochopit význam těch několika řádek.

Určitě jste již něco slyšeli o svatém grálu. Za ním se honili mnozí, mezi jinými dokonce i představitelé třetí říše. Ustavičně se tradují legendy o podobných attributech, které jako by dávaly neomezenou sílu a moc. To je naivní omyl. Neexistuje žádný předmět, jenž by dokázal dodávat sílu. Fetiš, zaklínadla a další magické kousky samy o sobě žádnou silou nedisponují. Síla se skrývá ve vnějším záměru lidí, kteří je využívají. Attributey jen do jisté míry pomáhají podvědomí, aby zapojilo dřímající a slabě rozvinuté počátky vnějšího záměru. Víra v magickou sílu atributů poskytuje impulz k probuzení vnějšího záměru.

Starobylé civilizace dosahovaly takové dokonalosti, že se bez magických rituálů obešly. Samozřejmě, že taková moc vytvářela silnější nadbytečný potenciál. Proto se civilizace podobné Atlantidě, jež odhalovaly tajemství vnějšího záměru, čas od času rovnovážnými silami ničily. Fragменты tajných znalostí k nám pronikly jako magické praktiky, jejichž cílem je obnovit to, co považujeme za ztracené. Jedná se však pouze o slabé a povrchní pokusy, pohybující se v klamném směru vnitřního záměru. Podstata síly a moci – vnější záměr – tak zůstane záhadou.

Skutečnost, že lidé mají převážně rozvinutý záměr vnitřní, zatímco vnější se vytratil, byla vyvolána kyvadly, protože ta se energií vnitřního záměru živí. Ovládnání vnějšího záměru je možné pouze za plné volnosti od kyvadla. Lze říci, že zde kyvadla dosáhla konečného vítězství v boji s člověkem.

Dosud jsme si tedy vysvětlili, že podstata myšlenkové energie nasměrované na dosažení cíle se projevuje ve třech formách: přání, vnitřní záměr a vnější záměr. *Přání označuje koncentraci pozornosti na samotný cíl.* Jak vidíte, přání nedisponuje žádnou silou. O cíli můžete dumat, jak chcete, můžete po něm toužit, ale kvůli tomu se nic nezmění. *Vnitřní záměr představuje koncentraci pozornosti při procesu přibližování se k cíli.* Tato strategie již funguje, nicméně vyžaduje mnoho úsilí. *Vnější záměr rovná se koncentrace pozornosti na to, jak se cíl sám uskutečňuje.* Jinými slovy zkrátka cíli umožňuje, aby se sám realizoval. Tím mám na mysli pevné přesvědčení o tom, že varianta realizace cíle již existuje a zbývá ji jen vybrat. *Prostřednictvím vnitřního záměru se cíle dosahuje, kdežto vnějším se vybírá.*

Vnitřní záměr lze charakterizovat formulí: „Trvám na tom, aby...“ Vnější záměr podléhá zcela odlišnému pravidlu: „Podmínky se utvářejí tak, že...“ nebo „Věci se dějí tak, že...“ Rozdíl zde panuje nezměrný. V prvním případě aktivně působíte na svět tak, aby se vám podřídil. Ve druhém

případě zaujímáte pozici nezúčastněného pozorovatele, kdy se vše děje dle vaší vůle, ale jakoby samo od sebe. Nic neměníte, nýbrž vybíráte. Let ve snu se odehrává přesně dle formulky: „Je to tak, že letím,“ a nikoli: „Trvám na tom, že poletím.“

Vnitřní záměr směřuje k *cíli* přímo, neohlíží se napravo ani nalevo. Vnější záměr se zaměřuje na *proces samostatné realizace cíle*. Vnější záměr nechvátá s tím, aby cíle dosáhl, beztak už jej má v kapse. Skutečnost, že cíle bude dosaženo, vůbec nepodléhá pochybám a nediskutuje se o ní. Vnější záměr neúprosně, chladnokrevně, lhostejně a neodvratně pohání cíl k realizaci.

Abyste odlišili, kdy pracuje váš vnitřní záměr a kdy funguje vnější, využijte přibližně takovéhoto dvojstranné srovnání: pokoušíte se něco získat od tohoto světa – on vám sám dá to, co chcete; bojujete o své místo pod sluncem – svět vám rozpřahuje náruč; dobýváte se do zamknutých dveří – dveře se před vámi samy otvírají dokořán; usilujete o to, aby se ve vašem životě objevily jisté události – a ony samy přicházejí. Obecně řečeno se vnitřním záměrem snažíte o to, abyste svou realizaci přemístili s ohledem na prostor variant, kdežto vnější záměr přesouvá přímo prostor variant tak, aby se vaše realizace objevila tam, kde ji potřebuje. Chápete, v čem spočívá rozdíl? Výsledek zůstává jeden a tentýž, ovšem cesty jeho dosažení se ubírají docela jinudy.

Jestliže lze vaše jednání popsat druhou částí tohoto srovnání, znamená to, že jste vnější záměr pochytili. Pokud bojujete, pak usilujete o to, abyste svou realizaci prosadili v prostoru variant, kdežto vybíráte-li, prostor sám přijde k vám. Prostor variant se pochopitelně nezačne měnit pouze na základě vaší realizace – za tím účelem musíte podniknout jisté kroky. Takové jednání se ovšem nachází za hranicemi běžných a obvyklých představ. Dále v textu vám předvedu příklady, na nichž budu demonstrovat rozdíly v přístupu vnitřního a vnějšího záměru. Vnější záměr představuje

stěžejní kámen transurfingu. V něm se skrývá klíč k hádance strážce, a zejména k tomu, proč se světem není třeba bojovat, ale stačí si v něm zkrátka vybírat, co se člověku zamane.

Pro vnější záměr není nic nemožné. I ve skutečnosti můžete létat, nebo pokud disponujete vnějším záměrem Krista, například chodit po vodě. Fyzikální zákony se tím nijak nenarušují ani nejsou dotčeny, a to proto, že tyto zákony fungují pouze v jednom vymezeném sektoru materiální realizace. Činnost vnějšího záměru se projevuje pohybem realizací napříč různými sektory prostoru variant. V rámci zmíněného jednoho realizovaného sektoru létání možné není. Proto se zcela nezbytně musíte stavět na odpor zemské přitažlivosti, což patří mezi úkoly záměru vnitřního, jenž na překonávání této síly vyžaduje značnou spotřebu energie. Volný let, ať už ve snu nebo ve skutečnosti, není vaším opravdovým pohybem v materiálním prostoru, nýbrž změnou odpovídající stavu vaší realizace. Jinými slovy tělo se postupně materializuje v nových bodech fyzikálního prostoru.

Dále lze konstatovat, že *svůj let prostorem nezpůsobujete vy sami, ba právě naopak prostor se pohybuje vzhledem k vám v souladu s výběrem vašeho vnějšího záměru*. Nejspíše to není zcela dokonalá formulace, osobně se však s vámi nemíním nořit do hloubek teorie relativity. O tom, jak podobné akce probíhají doopravdy, se můžeme jenom dohadovat.

Abyste popoletěli, musíte bezvýhradně věřit, že to lze dokázat. Proč Kristus tak kategoricky prostě tvrdil: „Dle víry vaší se vám dostane.“? Právě proto, že dokud nebudeme mít záměr, nemůžeme dostat ani zvládnout vůbec nic – a záměr není bez víry. Ani krok bychom nedokázali udělat, kdybychom nevěřili, že je to možné. Avšak přesvědčit rozum o tom, že ve skutečnosti lze létat stejně jako ve snu, se jaksí nechce povést. Rozhodně ne v běžném stavu poznání. Ovšem některým jogínům v Indii se daří v průběhu meditace

odpoutat se od podlahy. Jiné důvěryhodné projevy levitace mně osobně známy nejsou.) Snad jim záměr vystačí pouze na to, aby se naladili na pohyb variant, při němž tělo visí ve vzduchu. Vezmete-li v potaz, jak obrovské možnosti se ve srovnání s běžnými lidmi rozprostírají před jogíny, jistě si dokážete představit, nakolik komplikovaný musí být proces podřízení vnějšího záměru vůli.

Dřímající rozum je ještě *jakžtakž* ochoten připustit možnost letu ve snu, zato v bdělém stavu pro něj taková věc zůstává nepochopitelná, byť byste se o její uskutečnitelnosti jakkoli přesvědčovali. Nevyžadují po vás, abyste prostě věřili, ale abyste věděli. Víra předpokládá možnost pochyb. Kde existuje víra, tam se nachází místo i pro pochyby. Vědění pochyby vylučuje. Nepochybujete přece o tom, že jablko, které vyhodíte, dopadne na zem? Nejenže v to věříte, zkrátka to víte. Ryzí vnější záměr je prostý pochyb, a tedy i víry. Jestliže ovšem ve snu vystačí na to, abyste se proletěli, pouze náznak vnějšího záměru, ve světě inertní materiální realizace musí být záměr zcela ryzí. Nenechte se však rozladit nemožností ryzí záměr získat. K realizaci vašeho cíle docela dobře postačí i záměr *druhé kategorie*. Pouze budete potřebovat jistý čas na to, aby se inertní realizace rozběhla.

V kontextu vnějšího záměru vzniká zajímavá otázka: co je to hypnóza? Mám potíže přesně vymezit, zda představuje výsledek působení záměru vnitřního, či vnějšího. K tomu, aby člověk silou vnitřního záměru přemísťoval předměty, byť ty nejlehčí, energie myšlenek zjevně nepostačuje. Přesto dosyta vystačí na to, aby jeden člověk předal druhému různé sugesce. U někoho lze vyzorovat výjimečně výrazné schopnosti řídit značně silný energetický proud. Pokud se modeluje určitými myšlenkami, pak u člověka, na něhož proud směřuje, vzniká efekt sugesce. Nemyslíte si, doufám, že hypnotizér operuje pouze jakýmsi magnetickým pohledem nebo hypnotickými pohyby rukou? Tím spíš, že k energetickému ovlivňování není vždy nutný vizuální nebo

hlasový kontakt. Ovšem pokud vím, hypnóza se v zásadě odehrává na blízkou vzdálenost. Pak lze přirozeně předpokládat, že bude výsledkem přenosu myšlenkové energie pomocí vnitřního záměru. Jestliže však hypnózu nezpůsobují ještě nějaké jiné mechanismy, hlavní roli v ní nepochybně hraje vnější záměr, a to zejména v případech, kdy se projevuje na velkou vzdálenost.

Abyste vnější záměr pocítili, musíte se vymanit z Prokrustova lože běžných představ a pocitů. Rozum se pohybuje v úzkém rámci běžně chápaného světonázoru, přičemž vyklouznout za jeho hranice je těžké, protože takový průlom lze zase uskutečnit pouze prostřednictvím vnějšího záměru. Rozum se své pozice jen tak nevzdá. Vzniká tak uzavřený kruh: abyste vnější záměr pochopili, potřebujete vnější záměr sám. V tom se skrývá celý problém.

Obávám se, abych některým čtenářům nezpůsobil rozčarování tím, že neznám žádná cvičení, jež by vnější záměr rozvíjela. Jejich cíl by dozajista zněl nějak takto: „Předsevzt si mít záměr.“ Jedinečnou příležitostí, jak lze povahu vnějšího záměru lépe poznat, skýtá praktikování vědomého snění. Vlastně bych mohl namísto cvičení navrhnout uvědomělý život, což znamená ani ne tak trénovat se ve vnějším záměru, jako jím žít. Skutečnost se od snu odlišuje pouze neslučitelností materiální realizace v prostoru variant, zatímco vše ostatní zůstává stejné.

Můžete položit otázku: „Pokud nejsme schopni vnější záměr řídit, jak je možné, že s ním lze počítat?“ Mnohatunovými balvany budete samozřejmě sotva moci hnout. Neslučitelnost materiálního světa však lze překonat časem. Obecně přijímaná a obvyklá cesta, jak může běžný člověk dosáhnout svého cíle, je založena na vnitřním záměru. Podstata transurfingu spočívá v tom, aby se naopak každý jedinec vnitřního záměru vzdal a využíval vnější.

Jen stěží lze stanovit, kudy vede pomyslná čára, kde končí záměr vnitřní a začíná vnější. Vnitřní záměr se mění na

vnější, jakmile se vědomí sjednocuje, sladuje se, slévá se s podvědomím. Ona hranice je nepostižitelná. Podobá se tomu, co člověk zažívá při volném pádu, nebo pocitu, kdy se mu poprvé podařilo jet na kole. Přesto lze tento fakt nejlépe vysvětlit na pocitu letu ve snu, kdy do vzduchu vzlétáte zcela záměrně.

Vědomí se sloučilo a zcela se sladilo s podvědomím v jistém vymezeném úzkém segmentu. Snadno dokážete hýbat prsty na ruce, trochu hůře prsty na nohu, ještě náročnější je stříhání ušima, zato pohnout vnitřními orgány bývá zřehla nemožné. Vnější záměr je rozvinutý ještě méně. Sloučit vědomí a podvědomí v záměru odpoutat se od země a letět představuje úkol natolik komplikovaný, že jej považujeme za takřka nemyslitelný.

Stanovíme si přízemnější cíle. Levitace představuje nejvyšší projev ryziho vnějšího záměru. Síla vnějšího záměru je však tak obrovská, že k tomu, abyste získali sugestivní výsledky, postačí dokonce i jen jeho nicotná část. V běžném životě funguje vnější záměr nezávisle na naší vůli a často pracuje k naší škodě. Projevuje se například jako realizace našich nejhorších očekávání. Již jsme hovořili o situacích, kdy člověk dostává to, co nechce. Na jednu stranu vás pronásleduje to, čeho se obáváte, co nenávidíte, z čeho se chcete vyvléknout. Děje se tak proto, že myšlenkové vyzařování naladěné na nežádoucí události vás přesouvá do sektoru, kde se právě ona událost nachází. Avšak na druhou stranu vy přece nemáte záměr získat to, co je pro vás nežádoucí? Jak v tuto chvíli tedy záměr účinkuje?

Vnitřní záměr je nasměrován na to, aby nežádoucím věcem předcházel. Do živého vás tne to, co znepokojuje, vyvolává obavy a nepříjemnosti. Jestliže se rozum bojí – o to více se obává duše, pokud rozum pociťuje nepříjemnosti – duše je vnímá stejně tak, nenávidí-li rozum – duše ještě intenzivněji. Duše a rozum vnímají zcela jednomyslně. V okamžiku, kdy se vědomí s podvědomím shodne, se zároveň

probouzí vnější záměr. Až na to, že nesměruje tam, kam potřebujete. O nějaké orientaci vnějšího záměru není správné vůbec hovořit. Stejně jako vnitřní záměr nabírá zřetelný směr s cílem předcházet nežádoucímu, tak vnější záměr spíše než orientaci *ukazuje zelenou realizaci toho, v čem se shodnou duše a rozum*. A ty se shodnou v jednom: v hodnocení události. Je-li vytoužená nebo ne, to nehraje roli. Vnější záměr vidí jednotu duše a rozumu a zkrátka vybírá odpovídající sektor v prostoru variant.

V životě se bohužel duše a rozum nejčastěji shodnou v čemkoli, co jim připadá nepříjemné. Proto se jako charakteristická ilustrace působení vnějšího záměru jeví realizace horších až nejhorších očekávání. Lidé si zpravidla jen mlhavě představují, co si z celého srdce (duše) přejí, zato velmi dobře vědí, čeho se chtějí vyvarovat. Abyste dokázali vnější záměr podřídit své vůli, musíte nutně usilovat o sjednocení duše a rozumu v pozitivních snahách a vypustit ze svých myšlenek vše negativní. Už víte, jak škodlivý vliv vykazuje negativní nastavení v našem životě. Jestliže vyjadřujete nespokojenost a nepřátelství, poddáváte se působení rovnovážných sil, upadáte do závislosti na destruktivních kyvadlech a myšlenkové vyzařování orientujete na negativní sektory prostoru. Vnější záměr, zformovaný negativními podněty, uvádí nežádoucí události v život.

Tímto způsobem může vnější záměr působit mimo naši vůli. Onu sílu lze ovládat pouze těžko, ale lze ji nechat účinkovat na sebe. Řešením tohoto úkolu se budeme zabývat. Již jsme si vysvětlili, jak má člověk postupovat, aby působení vnějšího záměru nesměřovalo k újmě – což znamená nevytvářet potenciály důležitosti a zbavit se negativních záležitostí. Nyní zbývá pouze rozebrat, co je třeba učinit pro to, aby vnější záměr sloužil vytčenému cíli. Není to tak jednoduché jako pohladit kouzelnou Aladinovu lampu, ale

metody, které pomáhají mechanismus vnějšího záměru spustit, již existují.

Pravděpodobně ve vás v tom, co jsme si uvedli, zůstává mnoho nejasného. Jedná se o téma, jež představuje pro pochopení skutečný oříšek, poněvadž vnější záměr nelze popsat slovy. Brzy se však obraz vyjasní. Nemám v úmyslu mlžít, abych vás zaujal, jak to rádi provozují adepti některých škol a duchovních proudů. Vše, co potřebujete vědět, najdete v této knize. Vše, co musíte umět, získáte z vlastních zkušeností, pokud budete principy transurfingu aplikovat v praxi. Není nutno plnit žádné speciální úkoly ani se trápit tréninky. Na transurfingu není nic mystického ani tajného.

„Tajemné znalosti“ bývají zpravidla zahaleny jinotaji a narážkami. Jenže člověk, který jasně uvažuje, jak známo, rychle prohlédne. Pokud tedy ten, kdo „tajemné znalosti“ ovládá, chce dokázat, že zná něco takového, co může povědět jen svému učedníkovi jakoby „do ouška“, a přitom se po zbytek času vyjadřuje v jinotajích a hlubokomyslných větách, znamená to, že tento guru nejspíš ani sám jasně neví, co tvoří podstatu jeho znalostí.

Nebudeme se pokoušet získat absolutní záměr, který by dokázal povznést tělo do vzduchu. Kdybychom věděli, jak na to, nebylo by dále o čem hovořit. Existuje prostor variant, existuje možnost výběru – vybírejte svou variantu a tečka. Naše úloha spočívá v tom, abychom se naučili dosahovat cílů využitím vlastních možností. Dokonce i přes omezenost zmíněných možností poskytuje transurfing znalosti, jež jsou schopny vyvolat síly, které nevyužíváme. Ani k tomu není třeba vyčerpávat se meditacemi, tréninky, vědomým sněním a dalšími mystickými cvičeními, z nichž by se člověk mohl zbláznit. Model transurfingu samozřejmě vypadá nevěrohodně, neboť tomu všemu lze jen těžko uvěřit. Nicméně stačí, aby člověk přezkoumal obvyklé pohledy na svět, a dokážete získat to, co se dříve zdálo nedosažitelné.

Brzy se přesvědčíte, že vnější záměr můžete na sebe skutečně nechat působit.

Scénář hry

Vraťme se ke snění. Sny bývají velmi plastické, a proto slouží jako vynikající demonstrativní model k pochopení mechanismu působení vnějšího záměru. Již jsme si vysvětlili, že jádro snění se v mnohém shoduje se skutečným životem. Vše, co se děje ve snu, představuje výsledek hry podle scénáře, který vybírá naše duše. Když rozum spí, vidíme sny, ale nepamatujeme si je. V uvedeném případě duše cestuje prostorem variant bez kontroly. Kde se tou dobou potuluje, není známo. Všechny naše vědomé vzpomínky se nacházejí pod kontrolou rozumu. Sny, jež si pamatujeme, vznikají v období, kdy rozum dřímá. Jeho kontrola je v této době oslabena, takže vystupuje pouze v roli pasivního pozorovatele. Rozum si nic nepředstavuje a nic se mu nezdá. Přijímá to, co vidí duše v nerealizovaných sektorech prostoru variant.

V nevědomém snění rozum nevládne nad duší svou kontrolou, pouze jako divák sleduje film. Zároveň zhlédnuté věci prožívá, a jakmile se tyto prožitky předávají duši, ta se ihned naladuje na sektor odpovídající očekáváním. Tak se scénář průběžně dynamicky mění. Dekorace a jednající osoby se okamžitě upravují podle měnícího se scénáře. Představitel se na snění doopravdy podílí, ovšem pouze jako generátor idejí.

Ve snu se události vyvíjejí následovně: přepadla vás prchavá myšlenka, že kdosi je naladěn agresivně, a ono se to okamžitě zrealizuje – dotyčný vám vyhrožuje. Jakmile se však korouhvička vašeho mínění nakloní na jinou stranu, nepřítel se náhle změní v přítele. Přesně tak se chová kotě před zrcadlem – nálada plyne od laskavé k agresivní. Kotě vidí proti sobě jistý subjekt a odhaduje, co od něj může

očekávat. Zpočátku je jeho vztah neutrální – převažuje zvědavost. Pak ale zvedne tlapku, hodnocení se okamžitě přikloní na stranu možného nebezpečí, kotě se naježí, doráží, brání se. Poté odskočí, uvidí svůj komický odraz a jeho ladění se mění na hravé. A nato znovu od začátku. Tak kotě dynamicky koriguje svůj scénář. Chvilí útočí na vlastní odraz, chvíli se agrese taví v přátelství.

Přesně tímto způsobem koriguje člověk scénář v nevědomém snění. Kotě nepozná, že se dívá na vlastní odraz, a člověk nepozná, že sleduje sen. A víte vy, že my všichni se do zrcadla vlastně vůbec nedíváme s tím výrazem v tváři, který obvykle máme? Jakmile totiž pohlédneme do zrcadla, náš výraz se změní. Protože změna probíhá okamžitě, dokonce si jí ani nevšimneme. Takové jednání pramení již v dětství z vypěstovaného zvyku a přání vypadat určitým způsobem. Dítěti stačí říci: „Podívej se do zrcadla, jak ti to nesluší, když pláčeš!“ Jeho tvářička se v tu ránu změní. Dospělí lidé se na svůj odraz také dívají s jistým očekáváním. Například: „Líbím se sobě.“ „Jak vypadám?“

„Nelíbím se sám sobě.“ A podobně. Ať tak, či onak, v každém případě se výraz obličeje bleskurychle upravuje.

Zrcadlo slouží jako příklad pro dynamické řízení scénáře. Pouze s tou výjimkou, že zde funguje vnitřní záměr, kdežto ve snu právě tak funguje záměr vnější. Bdělý člověk sleduje svůj odraz v zrcadle a vtom mění vnitřním záměrem výraz tváře v souladu s očekáváním. *Ve snu člověk vidí hru a jeho vnější záměr nezávisle na své vůli, vybírá scénář chování okolního světa v souladu s prožitky a očekáváními dotyčné osoby.*

Chování snících je do nejpodrobnějších detailů určováno vašimi představami o tom, jak by se mohli chovat. Nápad funguje pouze jako prvotní podnět, kdežto vše ostatní zařizuje vnější záměr. Ve snu navíc vaše chování determinuje záměr vnitřní, zatímco vše ostatní podléhá – ať chcete nebo ne – záměru vnějšímu. Určitě si vybavujete, že vnitřní záměr

se pokouší vnější svět bezprostředně *ovlivňovat*, kdežto vnější záměr vnějšímu světu *umožňuje*, aby se realizoval v souladu se záměrem.

Ve snu se události vyvíjejí pouze dle takového scénáře, který dokážete připustit. Nestane se tedy nic, co by vám neproblesklo hlavou. Tímto tvrzením se často vysvětluje nízká kritičnost ke všemu, co se ve snu děje. Spící člověk přijímá dokonce i naprosté nesmysly jako něco, co je nutné, protože on sám představuje scénáristu a režiséra svých snů. Ne že by hlouposti byly normou, ale jejich potenciální možnost se podvědomím nevylučuje. Vždyť ve snu racionální rozum dřímá, zato podvědomí může dokonale a beze zbytku připouštět všelijaké neuvěřitelné věci.

V průběhu života každý z nás propouští svým mozkiem hromadu informací z vnějších zdrojů, ale také ze světa vlastních fantazií. Část informací odfiltrává racionální rozum jako nekvalitní, neskutečné. Dotyčná část se však nikam neztrácí, ale se ukrývá v přístěnku pod zámkem – podvědomí si přístup k ní zachovává a nemá důvody ji zavrhnout. Proto když přichází čas snů, duše se po špičkách krade do přístěnku a potají, bez vědomí rozumu, začíná zkoušet rozličné nesmyslné scénáře. Duše má navíc v nevědomém snění naprostou volnost, tudíž si může z prostoru variant vybírat jakýkoli sektor. Většina sektorů se nikdy nerealizuje, protože události v nich jsou iracionální, což znamená, že vyžadují obrovskou spotřebu energie. Jak si duše vybírá sny, ví jen Bůh.

Ať si duše vybírá libovolné sny, rozum je pozorně sleduje a jejich scénář koriguje v souladu se svými zážitky a očekáváními. Již dříve jsme si vysvětlili, že nejnázne se realizují horší a nejhorší očekávání, a tudíž vše, čeho se člověk snaží vyvarovat. Vnější záměr v takovém případě působí mimo vůli člověka a k jeho škodě.

Takže scénáře snů jsou určovány našimi očekáváními. Horší očekávání se ve snu uskutečňují stoprocentně. I ve

skutečnosti s vysokou pravděpodobností dostanete to, čeho se obáváte. Tak funguje vnější záměr mimo vůli rozumu. Rozum je schopen silou vůle přinutit pracovat vnitřní záměr. Vnější záměr se naopak příkazům nepodřizuje, zato se projevuje svévolně jakožto výsledek jednoty duše a rozumu. Ve snu rozum dokonce ani nemá možnost pochopit, co vnější záměr podniká, protože mu nad ním chybí kontrola. Ve skutečnosti věci nefungují o moc lépe, poněvadž sen se v jistém smyslu v bdění prodlužuje.

Ve snu může být člověk zavlčen do nejhlupejších a nejnesmyslnějších her. Hra spícího jedince zcela pohlcuje, ale on si absurditu toho všeho, co se děje, vůbec neuvědomuje. Ve skutečném životě se ve větší či menší míře děje totéž. Jestliže se skupina lidí zapojí do úzce specializované aktivity často v jejich společnosti vznikají názory, slovník a akce, jež se mohou z pohledu někoho jiného zdát zcela nesmyslné a nepřirozené. Na tomto místě lze hovořit o skupinách zformovaných na základě zájmů, profese či náboženství.

Nízká kritičnost toho, co se odehrává ve skutečnosti, představuje zřejmou příčinu jevů, jakými jsou hypnóza nebo očarování. Například cikánská hypnóza se zakládá na třech *ano*. Člověk třikrát kladně odpoví na tři otázky, a tím u něho vzniká iluze, že vše probíhá, jak má. Ztrácí ostražitost a jakoby usíná – jeho kritičnost klesá na nízkou úroveň. Mnozí z nás vůbec málem doslova spí za chodu, zatímco automaticky vykonávají navyklé činnosti. Týká se to zejména lidí, jejichž denní pořádek se opakuje ze dne na den.

Jestliže se s někým bavíte, velmi tvrdě spíte. Hlavou se pohroužíte do hry a samozřejmě chápete, co se děje, zato nejste schopni objektivně hodnotit situaci a jednat, protože se na hru nedíváte s odstupem, ale sami ji hraje. Každíčkový fotbalový fanoušek, který kopané trochu rozumí, kritizuje hráče za chyby. Co se však přihodí, až téhož člověka pošlou na hřiště? Všichni lidé jednají v té či oné míře nevědomky.

Jestliže někdo nemluví pravdu, jeho oči mají snahu uhýbat vpravo. Rukama dělá svévolné, nekontrolovatelné pohyby. Tato osoba se ocitá zcela v moci hry, v níž účinkuje.

Stav hypnotické sugesce je mezním stupněm snu v bdění. Každý člověk ve větší či menší míře pokračuje ve spánku i ve skutečnosti. Snad sebou i můžete trhnout a říci: já chápu, co dělám a co se v daný okamžik děje. Jenže potom vás nějaká osoba, problém či událost odvádí, až se zcela pohroužíte do hry a usnete. Spát budete do té doby, dokud se budete nacházet na jevišti a poctivě budete hrát svou roli. Probudíte se tehdy, až sejdete do hlediště a zbucujete svého strážce. I když se budete pohybovat v hledišti, jako dříve budete i nadále hrát svou roli, říkat slova, jež máte říkat, plnit nevyhnutelné činy, podrobovat se stanoveným pravidlům. Tentokrát však budete hrát vědomě, tedy oprostěně. Necháte se pronajmout a střízlivě budete hodnotit, co se děje.

V nevědomém snění se sen vždy *přihodí*, neboť vnější záměr působí nezávisle na vaší vůli a vy s tím nemůžete nic udělat. Ve vědomém snění se člověk spouští do hlediště a vědomě scénář řídí. Vnější záměr ne že by se nepodřizoval vůli, ale zkrátka s ní nejde ruku v ruce. V takovém případě rozum dává duši volnost, ovšem výměnou získává její souhlas. Jednota duše a rozumu probouzí vnější záměr. O tom, jak jej lze na cestě k cíli dosáhnout, budeme hovořit v následujících kapitolách.

Ve skutečném životě bývá stupeň uvědomění vyšší než ve snění, takže plně postačuje k řízení vnitřního záměru. Vnější záměr však vyžaduje mnohem vyšší úroveň uvědomění. Jak ve vědomém snění, tak ve skutečnosti platí, že *abyste získali kontrolu nad vnějším záměrem, musíte se probudit.*

Hra dle vašich pravidel

Co můžete udělat, jestliže na vás ve snu někdo zaútočí? Existují čtyři varianty vnitřního záměru: utéct, bojovat, probudit se, nebo si vše uvědomit. Odpor proti útoku nebo ústup ve snu představují primitivní reakci vnitřního záměru. Pokud na vás zaútočili a vy se bráníte, odporujete, vše se bude odehrávat zhruba tak jako ve skutečnosti, tedy dle běžného modelu. Ve vašem vědomí sídlí scénář, jak má boj proběhnout. Například jste-li navyklí, že prohráváte, podlehnete. Váš sen se bude přemísťovat v prostoru variant v souladu s tímto scénářem.

Ve snu jednáte tak, jak jste zvyklí chovat se ve skutečnosti. Vzhledem k tomu, že ve snu je možné vše, mnohem efektivněji bude možné využívat vnější záměr. Klidně se můžete vrátit k protivníkovi a lehce vynaloženou silou vůle si představit, že se sám vzdává nebo se mění například v žábu. V uvedeném případě neusilujete přímo o to, abyste jeho *proměnili* v žábu. Snaha o ovlivňování vnějšího světa reprezentuje práci vnitřního záměru. Jestliže si představujete, že útočník *se transformuje*, v podstatě takovou variantu připouštíte. *Vnitřní záměr se soustřeďuje pouze na to, abyste si nějaký takový scénář představili a umožnili jej.* Pokud rozum zcela připustí uvedenou variantu vývoje událostí, duše taktéž oponovat nebude. Jednota duše a rozumu plodí vnější záměr a ten realizuje vybraný scénář.

Jak vidíte, *vnější záměr vzniká nikoli jako výsledek volního úsilí, nýbrž jako důsledek jednoty duše a rozumu.* Vnitřní záměr (vůle) musí být zaměřen výhradně na dosažení zmíněné jednoty. V tom smyslu vnější záměr nevzniká vůlí a jedná jakoby nezávisle na vůli. Jenže k tomu, aby se záměr vůbec objevil, je nezbytné, abyste si uvědomili, že scénář lze řídit. Uvědomění představuje nevyhnutelnou podmínku k tomu, aby bylo možné přinutit vnější záměr pracovat pro sebe.

Dokud zůstává snění nevědomé, není řízeno, ale *děje se*. Jak ve snu, tak v bdělosti bývá jednání člověka většinou celkem mimovolné. Neuvědomělý vztah k tomu, co se odehrává, tkví v tom, že prožíváte situace jakožto vymezené a podmíněné vnějšími faktory, pro něž obvykle platí, že nemáte dostatek sil nebo možností, abyste je podstatně ovlivnili. Budete-li se takového názoru držet, budou váš život běžně usměřňovat jiní lidé či vrtkavost osudu. O skutečnosti lze v tomto smyslu také říci, že *se děje*. Pravidla hry neurčujete vy, nýbrž vnější svět.

Abyste získali kontrolu nejen nad sněním, ale také nad opravdovým životem, nutně se musíte z role účastníka přeorientovat na roli pozorovatele. Přitom se však nepřestávejte hry účastnit a stejně jako dříve dodržujte svůj part. Tentokrát u vás ale bez přestání funguje vnitřní strážce: jako byste se jako herec nechali pronajímat, ovšem zároveň pozorujete svou i cizí hru zpozvdálí z hlediště. Strážce je ustavičně zapojen v základním režimu. Sice se nevměšuje, nicméně pečlivě sleduje, co se děje, a střízlivě si to uvědomuje.

V pasivním snu je pozorovatel odpojen, stává se pouhým hercem. Role vás zcela pohlcuje, takže situaci nedokážete vidět s odstupem. Abyste se do role nepouštěli po hlavě, musíte naprosto nevyhnutelně zachovat vnitřní i vnější důležitost na minimální úrovni a svého strážce ustavičně udržovat v pohotovosti. Schopnost kontrolovat situaci je dokonce i bez ohledu na vnější záměr přímo úměrná vaší uvědomělosti. Ve snu hladina vašeho uvědomění nedosahuje vysoko, proto se sen s vámi *děje*. Pokud jste si uvědomili, že spíte, celá situace se ocitá pod vaší kontrolou. Děláte, co chcete.

A naopak platí, že podrobení se vlivu lidí a destruktivních kyvadel je zpětně úměrné uvědomění. Ve snu se mnozí chovají jako zombie. Jestliže vás pronásleduje noční můra, můžete utíkat, ale nic s tím nenaděláte. Scénář

sice patří vám, jenže k jeho zpracování jste přizvali cizího režiséra. Nacházíte se v zajetí navykých představ o variantách rozvoje událostí. Jedná se o vaše představy, jež si ovšem diktují vlastní vůli, a proto fungujete jako pouhý herec, tedy oběť.

Vzpomeňte si, jak to probíhá, až se budete nořit do nějakého problému. Například se k vám nachomýtně kolega a ohlásí vám, že je třeba odvést nějakou práci. Představuje-li to pro vás v jistém smyslu problém, první reakce se projeví starostmi, ne-li stísněností. V duchu se vám začne honit několik scénářů vývoje událostí: „Práce je komplikovaná, jak ji lze splnit? A jak se mi do toho nechce! Mám já to neklidný a těžký život! Jestli tu práci nezvládnou ...“ a tak dále. A tak jste se tímto okamžikem zapojili do hry a podřídili jste se vlivu neboli jinými slovy jste usnuli. Klidně vás lze vzít za ruku a vést jako poslušné dítě do pokoje, kde již čeká těžká a obtížná práce. Ocitli jste se na dráze života, kde se to právě tak patří.

Přihodilo se vám to proto, že jste dovolili, aby vás kyvadlo zhypnotizovalo a navodilo hru směrem do problému. Jakmile jste si ve svém vědomí přehráli *problémový* scénář, dosáhli jste souladu duše s rozumem v otázce znepokojení a vnější záměr vás okamžitě přemístil na *problémovou* dráhu života. Není na tom vůbec nic složitého, vždyť pocity jako strach, beznaděj, nespokojenost, neklid či znepokojení nás ovládají bez jakékoli větší námahy. Co posloužilo jako prvotní příčina? Důležitost! Ať už vás vtáhli do hry nebo vás ukolébali, šlo jenom o to, abyste hru zhodnotili jako důležitou, významnou, a to jak samu o sobě, tak i pro vás. Vnější i vnitřní důležitost.

A nyní si představte jinou variantu vývoje událostí. Přistoupí k vám člověk, který přináší problém. V tu chvíli se vzchopte a řekněte si, že nespíte a sami můžete rozhodovat o tom, zda se pro vás první podnět kyvadla změní v problém, nebo ne. Tato první podmínka plní funkci kontroly situace.

Zbývá splnit druhou podmínku: dejte si předsevzetí, že toto kyvadlo necháte, aby se provalilo do prázdna. Dokonce i když netušíte, co vás čeká, včas se připravte na to, abyste v tom viděli naprostou hloupost. Nejdůležitější je, že nesmíte dovolit, aby vás brali za ruku. Nepodnikejte žádné útočné kroky, nevzdávejte se, nepokoušejte se vykrotit a už vůbec se nerozčilujte. Zkrátka klidně vyslechněte, co od vás chtějí. Navenek je záhodno, budete-li pokyvvovat hlavou a přitakávat, zato uvnitř si člověk musí zachovat pozici postranního pozorovatele, a nikoli účastníka. Měli byste nastoupit do role hrajícího diváka, podobně jako funguje hrající trenér.

Nechat si odstup v takovém případě vůbec neznamená být roztržitým, ba právě naopak kontrola nad situací předpokládá pozornost a úplnou jasnost myšlenek. Stát stranou znamená chápat to, že sami určujete pravidla hry a je na vás, abyste rozhodli, zda se hra změní v tragédii nebo v lehkovážný vaudeville. Co však chcete vy sami? Pravděpodobně aby se celý úkol vyřešil snadno a lehce. Pokud si myslíte, že se vždy najde složitý problém, s nímž si budete muset pohrát, můžete nechat starosti stranou. Každý komplikovaný problém má jednoduché řešení a to se nachází na dráze života, kam patří mimo jiné i vaudeville. *Abyste se na ni přesunuli, potřebujete pouze záměr, díky němuž si živě představíte, jak se s nastalými potížemi vyrovnáváte právě oním snadným řešením.*

Jakmile tuto techniku použijete, budete příjemně překvapeni. Výsledky totiž mohou nabývat nejneuvěřitelnější podoby. Přinejmenším se problém vyřeší velmi snadno, ale možná se prostě ztratí nebo se jeho řešení přesune na někoho jiného. Na dráze vaudeville zkrátka žádné komplikované situace neexistují. Nad vnějším záměrem nemáte moc, nicméně můžete za prvé předstírat, že nejedná proti vám, a za druhé sami získáváte šanci přimět jej pracovat ve vašem zájmu. Okolnosti se mohou nakombinovat různě, tedy i tak,

že se ve váš prospěch nevyvinou. Taková pozice však prudce zvyšuje šanci na vítězství. Nezapomínejte se při tom svěřovat proudění variant. Jestliže stupeň jednoty duše a rozumu dosáhne ohledně konkrétního problému dostatečné výše v nastavení vaudeville, rozhodně vás neminou ohromující výsledky, o nichž jste dříve nemohli ani snít.

Již nejste loutkou. Dovolte mi nicméně, abych vás varoval před pokušením: nemyslete si o sobě, že jste loutkářem. Sami chápete, že by šlo o narušení rovnováhy, a vy byste dozajista obdrželi políček za ucho již při prvních příznacích namyšlenosti, pocitu vlastní nadřazenosti či (nedejbože!) přezíravosti vůči ostatním lidem. Absolutní kontrolu nad vším, co se děje, nikdy nezískáte, dokonce ani ve snu. Pamatujte, že *máte pouze právo vybírat, nikoli měnit*. Chovejte se jako doma, ale nezapomínejte, že jste na návštěvě. Také byste si měli zapamatovat, že když se necháváte pronajímat, musíte nutně jednat dokonale a bezchybně. *Rozhodnete-li se jistý problém řešit ve vaudevillovém naladění, naznamená to nepořádnost a bezstarostnost, nýbrž strážlivý odhad důležitosti*.

Interpretovat uvědomění jako úsilí o získání kontroly nad okolním světem by bylo chybou. Rozum si zvykl, že si prosazuje svou, že se snaží změnit chod událostí, jinými slovy bojuje s proudem. Pokud se člověku podaří sestoupit do hlediště, rodí se u něho pokušení změnit scénář metodou síly a vnutit hercům vlastní vůli. S transurfingem nemá takové chování nic společného, poněvadž se opírá výhradně o vnitřní záměr vzdorovat proudu. Zás a znovu si připomínejte, že je záhodno, abyste se pohybovali po proudu variant. *Uvědomění se nerovná kontrole, ale dohledu*. Kontrola se zaměřuje jenom na to, aby se člověk neplácal v negativních věcech, kdežto si představil nějaký příjemný scénář a vpustil jej do svého života, přijal jej svým srdcem. *Nevnucujte světu svůj scénář, nýbrž připusťte jeho možnost, umožněte konkrétní variantě, aby se realizovala, a sami sobě*

dotyčný scénář dopřejte. Přestanete bojovat se světem a dokážete dovolit si vybírat pouze v takovém případě, kdy se duše a rozum sjednotí.

Připomeňme si domácí úkol, který jsme si zadali v předchozí kapitole. Role žadatele, ublíženého a bojovníka nám poněkud nevyhovují. Jakou roli přiděluje transurfing tomu, kdo se stal pánem svého osudu ve hře s názvem *Život*? Nyní vám musí být jasné, že se jedná o *rolí strážce*. Vlastním osudem jste schopni nakládat natolik účinně, nakolik vysoko vystoupala úroveň vašeho uvědomění v bdělém stavu.

Role strážce je navíc mnohem lákavější a zajímavější nežli role vykonavatele. Jak známo, velitelé, nadřízení a jiní vůdcové zaujímají aktivnější životní postoj než běžní vykonavatelé, a nejen proto, že na nich spočívá vyšší odpovědnost. Pracovníci ve vedoucích sekcích fungují spíše jako strážci než jako někdo, kdo vykonává povinnosti. Jejich postavení je zavazuje k tomu, aby byli *více probuzenými* – bdělejšími – oproti obyčejným zaměstnancům, kteří mohou spát, zatímco vynuceně plní zadané povinnosti. Jakmile zaujmete pozici strážce, ihned pocítíte příliv energie a váš životní tonus stoupne, poněvadž nyní nemusíte se skloněnou hlavou prostě jen uspokojovat cizí vůli, ale můžete si sami vytvářet svůj osud. *Odpovědnost za vlastní osud – to není břímě, nýbrž svoboda.*

Člověk se od ostatních živočichů odlišuje nejen stupněm rozumu, ale i stupněm uvědomění. Zvířata zůstávají v hlubším snění, a tudíž se jejich chování v zásadě vyznačuje stereotypními scénáři, danými přírodou, jež se projevují ve formě instinktů a reflexů. Každé zvíře jedná, jako by podle scénáře hrálo určitou roli, kterou nelze změnit. Člověk se v tomto ohledu projevuje jako *bdělejší* bytost. Přirozeně sám sebe vnímá jako osobnost a uvědomuje si i své místo v našem světě. I přesto se stupeň uvědomění lidí drží ještě na velmi nízké úrovni. Každý hraje svou hru, protože se nachází na scéně – ona hra jej zcela pohlcuje.

Tajemství takzvaných *moudrých lidí* spočívá v uvědomění, neboť jasný rozum se projevuje jistým stupněm uvědomění. Někteří lidé jasně myslí i srozumitelně vysvětlují, zatímco jiní mají v hlavě chaos. Bystrý rozum na jedné straně a tupost na straně druhé vůbec neoznačují stupně rozvoje intelektu, kdežto různé stupně uvědomění. Omezenost se uplatňuje spíše jako psychologická obrana před nežádoucími informacemi: „Nic nechci vědět, odstupte ode mě!“ Pronikavý rozum naopak představuje otevřenost, zvědavost, přání informace dostávat a zpracovávat je: „Chci vědět úplně všechno!“ Tupost někdy nastupuje jakožto následek útluhu. Obě kvality lze rozvíjet v dětství; například když rodič dítě násilně nutí, aby se něco učilo, a ještě je přitom vystavuje psychologickému tlaku.

Čím tvrději v bdělém stavu spíme, tím více chyb spácháme. Moucha, která naráží do skla, také tvrdě spí. Jestliže jste příliš pohrouženi do hry, nedokážete zešíroka a objektivně prohlédnout skutečnost. Hluboké zaujetí a neschopnost odtrhnout od ní pozornost zužují okruh vnímání a stavějí clonu. Pokud se dopouštíte chyb z tohoto důvodu, nakonec se divíte: „A kde jsem nechal oči?“ Jako by se vás zmocnilo šálení. Člověk spadne do pasti, a nechá se nachytat dokonce i prvního dubna, na apríla, kdy každý moc dobře ví, že ho mohou napálit. Cožpak toto není snění za bdění?

Neuvědomění v té či jiné míře začíná v okamžiku, kdy se člověk nechce skutečnosti postavit tváří v tvář. Přání utéct od hrozící skutečnosti nutí pštrosa, aby strkal hlavu do písku. U lidí se zase projevuje snaha izolovat se od vnějšího světa: „Nic nevidím, nic neslyším, nic nechci, nechejte mě na pokoji!“ Možnost, že bychom se zcela zahrabali i s hlavou pod příkrývkou a usnuli, neexistuje a my se i tak bezděky snažíme své vnímání zablokovat, čímž samozřejmě stupeň uvědomění snižujeme. Neagresivní a neškodný člověk se například může snažit schovat před nevyhnutelnou ranou. Jenže zákeřný úder odrazit nedokáže, protože má uvědomění

zablokováno strachem a jeho reakce se zpomalily – jako by se mu před očima spustil závoj. Stejně tak zahaluje vnímání zuřivost: jestliže se rozzlobený jedinec pohrouží do hry, nic kolem sebe nevidí ani neslyší. Odtud pochází termín *slepá zuřivost*.

Strach a zuřivost představují krajní projevy neuvědomělosti. Naši bdělost se co chvíli snaží jemně uspat všelijaká kyvadla. Typický vliv zombií vykazuje například reklama, neboť využívá toho, že lidé většinu času prožívají v polouvědomělém stavu. Uvědomění jakožto jasné vnímání obklopující skutečnosti se projevuje pouze občas, a to tehdy, jestliže okolnosti vyplavují do krve adrenalin. Proto je tolik náročné zvládnout tak prostou věc – probudit se ve snu a říci si: „Milí zlatí, tak už toho vodění za nos bylo dost, tohle je jen sen, a protože je můj, jsem tu pánem já, a ne vy.“

Uvědomění pomáhá také vylovit z podvědomí jisté intuitivní informace. Dosáhnete toho, pokud se přistihnete při myšlence: „Proč se mi najednou zachtělo učinit právě tohle?“ Hlas duše zní tichounce, sotva slyšitelně. Rozum v odpověď huláká: „Zavři pusu, já sám vím, co chci a co mám dělat!“ Je třeba, abyste si vypracovali návyk ustavičně naslouchat šelestu ranních hvězd. V polouvědomělém stavu je prakticky nemožné včas si vzpomenout, že byste měli pozorovat, o čem váš vnitřní hlas hovoří. Dokonce i když si hned ráno přísně nakážete, že budete naslouchat hlasu své duše, v okamžiku, kdy toho bude třeba, si na předsevzetí nedokážete vzpomenout, pokud budete spát.

Vysvětlili jsme si tedy, že jednota duše a rozumu plodí vnější záměr a uvědomění nabízí šanci podřídit jej vlastním zájmům. Ve snu se jednoty duše a rozumu dosahuje tak snadno z toho prostého důvodu, že duše je svobodná a není závislá na autoritativním řízení rozumu. Ve vědomém snění je kontrola sice přítomna, ovšem zaměřuje se pouze na úpravy scénáře. Vše ostatní, dokonce i to, co vystupuje z běžného rámce chápání zdravého rozumu, se připouští.

Rozum souhlasí s tím, že ve snu bude přijímat všemožná kouzla. V Andersenově pohádce *Křesadlo* se v jedné epizodě dočteme o princezně, jež je pevně přesvědčená o tom, že sleduje sen, a proto také souhlasí s tím, že půjde s vojákem na procházku na střechu. Tedy i rozum ve snu připouští vše, co vnímá příjemně a co se mu líbí, jakmile se však vrátí do reality, opět se křečovitě sápe po běžném pohledu na svět.

Za hranicemi zdravého rozumu se jednoty duše a rozumu nedaří dosáhnout tak snadno. Zdravý rozum představuje naši životní klíčku, z níž není jednoduché vylétnout. Člověk se může zabývat mystickými učenými, vznášet se v oblacích, věřit v neuvěřitelné... Jenže v takové víře se vždy najde místo pro pochybnosti. Rozum se může přetvařovat, avšak ve skutečnosti ví, že jablka přece padají na zem. Proto je tak těžké zcela si vnější záměr podřídít. Nicméně vy sami se můžete vlastní zkušeností přesvědčit o tom, že uvědomění skutečně prudce zvyšuje šance.

Maximálního uvědomění lze dosáhnout za podmínky, že ve vašem vědomí je ustavičně přítomen strážce. Ten objektivně hodnotí dění, v čím zájmu se hra odehrává, a dbá na to, aby vás do hry nevtáhli jako loutku. Každou minutku se musíte *upamatovat*: spíte, nebo ne? Není-li pro vás vědomé snění děsivé, můžete se jím zabývat. Sen však přejde a vrátí se každodenní skutečnost. Není lepší věnovat se životu v uvědomění? Jak vidíte, tato alternativa poskytuje možnost uzpůsobit vrstvu světa dle vlastního vkusu. Výběr je na vás.

Čištění záměru

Vnější záměr představuje ohromnou, těžko postižitelnou sílu. Ovšem zároveň jste se přesvědčili, nakolik je vratký a nedostižitelný. Jde o kontrolu a zároveň odřeknutí kontroly, o vůli jednat a zřeknutí se silového nátlaku, odhodlání mít a vzdání se úsilí dobývat. Pro rozum je to něco zcela nového a

neobvyklého. Člověk si zvykl, že všechno dobývá vnitřním záměrem. Pokud přece bezprostředně, přímo působí na svět, ten na něho okamžitě zareaguje. Vše se děje jednoduše a pochopitelně, až na to, že svět se tak snadno nepoddá, je třeba prokázat úsilí, prosazovat svou, bojovat, protloukat se. A tu se nabízí, aby se dotyčná osoba aktivního útoku vzdala, prý svět sám jí otevře náruč. Takový netriviální přístup evidentně staví rozum do slepé uličky.

Jak lze dosáhnout rovnováhy a sloučit odhodlání mít se zřeknutím se přímého působení? Odpověď se sama vnucuje: je nutné zachovávat rovnováhu záměru. Což znamená chtít, aniž byste si to přáli, starat se, aniž byste se znepokojovali, usilovat, aniž byste se nechali unést, jednat, aniž byste se něčeho domáhali. Rovnováha se narušuje jedině potenciály důležitosti. Jak dobře víte, čím zásadnější důležitosti cíl nabude, tím hůř se jej daří dosáhnout.

Slogan *jestliže člověk opravdu hodně chce, musí toho dosáhnout* bude fungovat právě naopak v případě, pokud se chce prostě panicky a pokud jsou podnikány křečovitě pokusy o získání toho, co si kdo přeje. Panika pramení z toho, že neexistuje pevná víra v to, že se přání splní. Srovnejte dvě pozice. První: „Velmi chci dosáhnout toho, co si přeji. Je to pro mě otázka života a smrti. Ať mě to stojí cokoli, musím to dostat. Věnuji tomu veškeré úsilí.“ Druhá: „Dobrá, rozhodl jsem se, že to, co si přeji, získám. Přece to chci. Tak o co jde? Prostě to dostanu a tečka.“ Není těžké pochopit, která pozice dosáhne na vítězství.

Přání se od záměru odlišuje dále tím, že nevylučuje pravděpodobnost nesplnění. Jestliže si něco přejeme a lze to jen těžko dostat, chceme to ještě víc. Přání vždy vytváří nadbytečný potenciál, poněvadž ono samo je již samo o sobě potenciálem. Je to tak, že někde něco chybí, ale existuje myšlenková energie nasměrovaná na přitažení toho něčeho sem. *Záměr nevěří ani si nepřeje, nýbrž prostě jedná.*

Čistý záměr nikdy nadbytečný potenciál nevytváří. Záměr předpokládá, že vše už je rozhodnuto: zkrátka jsem se rozhodl, že tomu tak bude – lze již hovořit o takřka dokonané skutečnosti. Jde o klidné uvědomění si toho, že se to tak stane. Například jsem pojal záměr dojít si do trafiky koupit noviny. Tady se nejedná o žádné přání, neboť to existovalo jen do okamžiku, kdy jsem se rozhodl konat. Pravděpodobnost, že se přání nesplní, se pohybuje kolem nuly, ovšem v případě neúspěchu to taky nebude žádná škoda. Díky tomu je záměr v uvedeném příkladu zcela očištěn od přání, a tedy od nadbytečného potenciálu.

Myšlenková energie přání se zaměřuje na cíl, kdežto energie záměru se soustřeďuje na proces směřující k jeho dosažení. Ať chce člověk cokoli, vytváří v energetické situaci obklopujícího světa rušení, jež s sebou přináší působení rovnovážných sil. Jestliže však již šlape do trafiky, žádná nestejnorodost nadále neexistuje.

Na rozložení drah života působí přání následovně: chci něco získat, jenže se bojím, že to nevyjde, a proto přemýšlím o neúspěchu (přece to pro mě tolik znamená!) a vyzařuji energii na frekvenci dráhy neúspěchu. Záměr působí docela opačně: vím, že potřebné získám, tuto otázku již považuji za vyřešenou, a tedy vyzařuji energii na frekvenci drah, kde to, co chci, již mám.

Dosažení cíle brání dva nadbytečné potenciály: přání a víra. Přesněji vroucné přání za jakoukoli cenu dobýt cíle a boj s pochybnostmi o možnosti jeho dosažení. Čím více člověk po cíli prahne, tím větší váhu nabírají pochybnosti o úspěšném výsledku. Pochyby zase ještě navyšují hodnotu toho, co si přejeme. Již jsme vysvětlili, že přání nejenže nepomáhá, ba přímo překáží. Tajemství splněného přání spočívá v tom, *že je třeba se přání vzdát a namísto něj přijmout záměr, tedy učinit rozhodnutí mít a jednat.*

Důležitost cíle zase plodí snahu divoce, snad až nespoutaně se domáhat svého tak, že na svět působíme

vnitřním záměrem. Rozum, který obdržel záměr, se bezhlavě vrhá do boje. Právě důležitost jej nutí, aby svět ze zvyku takto potlačoval. Jestliže se míníte být o krok přiblížit ke vnějšímu záměru, musíte nezbytně snížit hladinu důležitosti. Vnější záměr nemá s vnitřním záměrem, co se týče jeho úsilí ovlivňovat okolní svět, vůbec nic společného.

Ať je vnitřní záměr jakkoli mocný, vnější záměr jeho pomocí získat nelze. Vnější záměr se tak nazývá proto, že se nachází vně nás. Co je tedy vlastně zač? Nemám tušení. A nebojím se to přiznat. V rámci možností omezeného rozumu se o něm hovoří velmi těžko. Spolu s vámi se můžeme pouze stát svědky některých projevů vnějšího záměru. Jeho čas přichází v okamžiku, kdy vzniká jednota duše a rozumu. Jakmile je tato podmínka splněna, vytváří se jakási rezonance mezi vyzařováním myšlenkové energie a vnější silou, která nás podchytí a přenesení do odpovídajícího sektoru.

Vnější záměr reprezentuje tu sílu, již ve skutečnosti realizuje transurfing – přesun po drahách života či jinými slovy pohyb materiální realizace po sektorech v prostoru variant. Proč popisovaná síla existuje a odkud se bere? Pokládat takovou otázku mi připadá stejně nesmyslné jako ptát se, proč existuje Bůh, nebo přemýšlet o tom, funguje-li nějaké spojení mezi Bohem a vnějším záměrem. Nikomu není dáno toto vědět. Pro nás zůstává nejdůležitějším fakt, že tato síla existuje, a zbývá se jen radovat z toho, že máme možnost ji využívat, stejně jako se radujeme ze Slunce.

Vnější záměr poukazuje na možnost přemístění realizace po sektorech prostoru variant. Přesně tak upozorňuje zemská přitažlivost na možnost spadnout ze střechy domu. Dokud stojíte na střeše, bez ohledu na zemskou přitažlivost se nic neděje. Jakmile však uděláte byť jediný krok vpřed neboli vložíte se do rukou přitažlivosti, tak vás uchvátí a shodí na zem.

Máte-li v úmyslu oddat se do rukou vnějšího záměru, musíte dosáhnout jednoty duše a rozumu. Nemůže se vám to

podarit za přítomnosti důležitosti. Důležitost plodí pohyby a postaví se jako překážka na cestě k jednotě. Rozum si přeje, avšak duše vzdoruje. Duše se snaží, jenže rozum pochybuje a do žádných akcí se nechce pouštět. Důležitost hází rozumem proti zavřenému oknu, zatímco duše vidí otevřené okénko. Duše prosí o to, co skutečně chce celým srdcem, zato důležitost udržuje rozum v sítích zdravého rozumu. Nakonec jednota přece jen nastane, a to v nepřijetí něčeho, a tehdy se nám vnější záměr snaží podstrčit nepotřebné zboží. Neshoda zaměření duše a rozumu je podmíněna tím, že rozum se nachází v moci zaujatosti a falešných cílů, jež nám vnutila kyvadla. Kyvadla nás opět vodí za provázky důležitosti.

Odvodili jsme si tedy druhou nevyhnutelnou podmínku potřebnou k ovládnutí našeho vnějšího záměru – *snižování důležitosti a vzdání se přání dosáhnout cíle*. Zní to samozřejmě paradoxně: znamená to totiž, že aby člověk pronikl k cíli, musí se vzdát přání dosáhnout jej. Vše, co se týká vnitřního záměru, nám připadá pochopitelné, protože jsme si zvykli jednat pouze v jeho úzkém rámci. Záměr jsme vymezili jako odhodlání mít a jednat. Rozdíl mezi vnějším a vnitřním záměrem se projevuje v první i druhé části onoho vymezení. *Pokud je vnitřní záměr odhodláním jednat, pak vnější je především odhodláním mít*. Disponujete-li odhodláním upadnout, rozběhněte se a spadněte. Máte-li odhodlání ocitnout se na zemi, uvolněte se a vydejte se napospas síle přitažlivosti.

Proces očistění záměru od přání lze provést dle následujícího algoritmu. Přemýšlíte o důvodu dosažení cíle. Jakmile se jen objeví pochybnosti, znamená to, že máte přání. Děláte si starosti, zda disponujete potřebnými vlastnostmi a možnostmi, abyste cíle dosáhli – znamená to, že máte přání. Věříte v to, že cíl bude dosažen – i v tomto případě se jedná o přání. Naprosto nezbytně musíte chtít a jednat, aniž byste si přáli. Záměr zvednout ruku a podrbat se na zátylku představuje příklad záměru, jenž je od

nadbytečných potenciálů očištěn. Nesmíte mít přání, ale jen čistý záměr. K tomu je nutné snížit vnitřní i vnější důležitost. Na snížení důležitosti existuje jeden prostý a účinný prostředek: *včas se smířit s porážkou*. Pokud to nezvládnete, přání se nezbavíte.

Jestliže čistíte záměr od přání, neztraťte samotný záměr. Dejte si předsevzetí, že cíle dosáhnete, ale včas se smířte s porážkou. Několikrát si v hlavě přehrajte scénář porážky, popřemýšlejte o tom, co podniknete v případě neúspěchu, najděte náhradní cesty, pojistku. Život přece s aktuálním cílem nekončí!

Jenom nestojí za to, aby se člověk ke scénáři s porážkou vracel stále dokola. Jde pouze o ojedinělý akt, který vás osvobozuje od nevyhnutelnosti jistojistě dosáhnout cíle přesně tak, jak jste si to usmysleli. Vám však není dáno vědět, jak lze k cíli dorazit. K této otázce se ještě vrátíme.

Smíříte-li se s porážkou, nepřemýšlejte už ani o ní, ani o úspěchu, ale *zkrátka jděte za cílem*. Pohybuje se k cíli jako do trafiky pro noviny. Úspěch najdete ve vlastní kapse, a jestli jej tam nenajdete, nebudete hořekovat. Jednou se něco nepodařilo, jindy se zase něco povede, pokud se ovšem nebudete trápit důvody neúspěchu.

Vložit se do rukou vnějšího záměru vůbec neznamená, že se musíte zcela vzdát záměru vnitřního a že byste mezitím měli sedět s rukama v klíně a očekávat sjednocení duše a rozumu. Nikdo vám nebrání, abyste k cíli putovali za výpomoci obvyklých metod. Zřeknutí se přání a důležitosti vykazuje stejný příznivý vliv také na výsledek práce vnitřního záměru. Tentokrát se však před vámi objevila naděje přetáhnout na svou stranu mnohem mocnější sílu vnějšího záměru. Díky tomu dokážete dospět až k tomu, co se vám dříve zdálo nedosažitelným.

Shrnutí

Ve vědomém snění může rozum kontrolovat scénář hry. Snění rovná se virtuální cestování duše v prostoru variant.

Sny nelze interpretovat jako znamení.

Pokud duše zaletí do realizovaného sektoru prostoru, dokonce se z něj nemusí vrátit.

Uskutečňuje se nikoli přání, ale záměr – odhodlání mít a jednat.

Přání představuje koncentraci pozornosti na samotný cíl. Vnitřní záměr je koncentrace pozornosti na proces vlastního pohybu k cíli.

Vnější záměr je koncentrace pozornosti na to, jak se cíl sám realizuje.

Vnitřním záměrem se cíle dosahuje, kdežto vnějším se vybírá.

Vnitřní záměr usiluje o bezprostřední působení na okolní svět. Vnější záměr dává zelenou samostatné realizaci cíle.

Zákony přírodních věd pracují pouze v jednom zvlášť vybraném sektoru prostoru.

Práce vnějšího záměru spočívá v pohybu po různých sektorech prostoru.

Vnější záměr je synonymním výrazem pro jednotu duše a rozumu.

Představivost se ve snu účastní pouze ve formě generátoru nápadů.

Duše a rozum jsou sjednoceny v negativních očekáváníích, proto se snadno realizují.

Ve skutečnosti spánek v té či oné míře pokračuje i za bdělého stavu.

Abyste získali kontrolu nad vnějším záměrem, je nutné, abyste procitli.

Dokud je skutečnost nevědomá, nelze ji kontrolovat, takže se zkrátka děje.

Je navýsost nutné, abyste se jakékoli hry účastnili s odstupem, jako byste byli účinkujícím divákem.

Uvědomění se dosahuje tím, že si od hry vytvoříte odstup.

Odstup předpokládá pochopení a zcela jasné myšlenky.

Uvědomění není kontrolou, ale sledováním.

Kontrola musí být zaměřena pouze na to, aby vpustila do vlastního života žádoucí scénář.

Abyste si potřebný scénář vybrali, je nutné si představit, že se to tak skutečně odehraje.

Vnitřní záměr je odhodlání jednat.

Vnější záměr je odhodlání mít.

Vnější záměr představuje sílu, jež transurfing realizuje.

Abyste důležitost cíle snížili, musíte se včas smířit s porážkou.

Jakmile se s porážkou smíříte, dále se nerozmýšlejte, ale prostě jděte k cíli.

Kapitola II

Diapozitivy

Proč se přání neplní a sny se neuskutečňují? Aby člověk dokázal ztělesnit to, co si přeje, ve skutečnosti, musí nutně vědět, jak má podat **objednávku**. Počínaje touto kapitolou uvádí kniha konkrétní praktická doporučení týkající se techniky realizace objednávky. Hovoříme o prvních krocích mága.

Zasloužíte si to nejlepší

Iluze

K interpretaci iluzí jakožto hry fantazie zaujímá transurfing velmi opatrný postoj. Za iluze bývají označovány nejen sny a halucinace, ale také nevhodné vnímání skutečnosti, až nakonec dokonce i sama skutečnost. Necháme-li stranou nevhodné vnímání skutečnosti, pak vidění jiné skutečnosti rozhodně výplod fantazie rozumu nepředstavuje. Sny a halucinace jsou – zhruba řečeno – cestováním duše v prostoru variant. Iluzorní vnímání skutečnosti není hra představivosti, nýbrž vnímání sektorů, jež se v materiální realizaci neztělesnily. Celý svět samozřejmě iluzí není. Člověk, který se opováží tvrdit, že vše, co vnímá, je pouhou iluzí, si o sobě myslí příliš.

A proč by si vlastně člověk měl dovolit tvrdit, že je schopen vše pochopit a vysvětlit? Jediné, k čemu se dokáže dostat, může být pouze to, že snad pozná jen některé zákonitosti tohoto světa a pozná jeho jednotlivé projevy. Určité způsoby, jakými se svět ukazuje, rozumnému vysvětlení nepodléhají. Tady lidé na jednu stranu uznávají svou neschopnost najít vysvětlení a označují to, co vidí, za iluzi, ovšem na druhou stranu zveličují možnosti svého rozumu v tom, že prý to byl rozum sám, kdo si iluzi představil a syntetizoval ji.

Jedinec, jenž se nachází pod vlivem drogového nebo alkoholického opojení, stejně jako ve snu ztrácí kontrolu nad vědomím, proto se jeho podvědomí nalaďuje na nerealizované oblasti v prostoru variant. Tělo zůstává v sektoru materiální realizace, tedy v našem materiálním světě, zatímco vnímání bloudí ve virtuálním sektoru, který je vzhledem ke skutečnému poněkud posunutý. Omámená osoba se může v takovémto stavu procházet po známých ulicích, mezi obyčejnými domy, a přesto je vidí a vnímá

úplně jinak. Lidé ani okolní prostředí vůbec nevypadají jako obvykle. Změnily se dekorace. Vyklíčil tak napůl sen a napůl skutečnost.

Přesně tak se i lidé s psychickými poruchami nacházejí tělem v sektoru materiální realizace, avšak vnímají sektor jiný, nerealizovaný. Jejich vnímání je naladěno na vymezený sektor v prostoru variant, kde mohou stát nejen jiné dekorace, ale může se i odehrávat jiný scénář a role. Psychicky nenormální jedinci vůbec nejsou nemocní v běžném smyslu slova. Nepředstavují si sami sebe jako Napoleony či jiné odíózní osobnosti. Oni opravdu vnímají nějakou svou variantu, již pozorují v sektoru prostoru. Tam existují různé varianty, avšak člověk si vybírá to, co se více líbí jeho duši. Jestliže konflikt duše a rozumu dosáhne takové hranice, kdy duše již není schopná přenést nemilosrdnou skutečnost, pak se naladění vnímání dostává do sektoru virtuálního, nerealizovaného. Přitom člověk sám žije v sektoru materiálním.

Jeden psychiatr vykládal příběh o ženě, která si patologicky přála mít ideálního manžela a děti. Kdybychom se měli vyjádřit slovy transurfingu, řekli bychom, že z významu a důležitosti, jež ona nebožačka připisovala rodině, se jí až pomotala hlava. Nakonec se provdala za muže, jenž se jí hrubě posmíval, a navíc nemohla mít děti. Skutečný život se pro ni stal nesnesitelným, takže se v návaznosti na to brzy dostala do psychiatrické léčebny. Sektor materiální realizace již nevnímala. Přestože její tělo se v materiálním světě stále nacházelo, vnímání se naladilo na sektor virtuální, kde byla ženou anglického lorda, měla děti a prožívala dokonalé štěstí. Z pohledu jejího okolí žila v našem světě, zároveň však její vnímání bylo naladěno na virtuální sektor.

I takové nemocné se v léčebně snaží uzdravovat, jenže mnozí z nich jsou šťastní právě v „nemocném“ stavu, kdy jim iluze připadají mnohem příjemnější než drsná realita. Ono

však vůbec nejde o iluze, nýbrž o nerealizované varianty, které existují stejně skutečně jako materiální sektor.

Proč se virtuální sektor choromyslného člověka nematerializuje? Jak bylo výše řečeno, realizace varianty se odehrává, jakmile je energie modulována myšlenkami člověka v úplné jednotě duše a rozumu. Ovšem v daném případě taková jednota evidentně nenastává. Nebo by mělo mezi materiálním a virtuálním sektorem nastat příliš velké posunutí, jež by k realizaci vyžadovalo příliš mnoho energie. Například nový Napoleon v dnešní době je nadmíru mimořádný případ, proto se nachází daleko za hranicemi pravděpodobného proudění variant. Ale možná existují i jiné příčiny, o nichž nic nevíme.

Nejenže člověk může vidět jinou realitu, on dokáže vnímat dokonce i skutečnost ve zkresleném světle. Vnímání každého jedince velmi silně závisí na informacích, jež jsou mu vštěpovány od raného dětství. Jako příklad lze uvést proslulý experiment se dvěma koťaty. Jedno od narození umístili do prostředí, kde mu nepostavili žádné vertikální předměty, kdežto druhému vykárali místečko v prostředí, kam mu nepoložili předměty horizontální. Za nějakou dobu mláděťka vypustili do běžného pokoje. První kotě neustále naráželo do noh židlí, protože pro ně neexistovaly svislé čáry. Druhé podobně nechápalo, co jsou to vodorovné čáry, a skoulelo se ze schodů.

Rozum je samozřejmě schopen představovat si a fantazírovat, ale pouze v úzce vytyčených hranicích svých dřívějších zkušeností. Ze starých kostek dokáže velice šikovně zkonstruovat nový model domu. Kudy se tedy vine hranice mezi představami a vnímáním jiné skutečnosti? Uvedený předěl se dosud nepodařilo přesně vytyčit, což však pro naše cíle ani nepovažujeme až za tak důležité. Jistou roli zde hraje pouze fakt, do jaké míry naše vnitřní přesvědčení ovlivňují vnímání skutečnosti a jak se v něm následně odráží náš život. Zjistíte, co tvoří základ zkresleného vnímání

skutečnosti a nakolik silný vliv vykazuje takové zkreslení na skutečnost samu.

Pokřivení reality

Člověk nedokáže vnímat okolní svět dokonale objektivně. Jeho percepce se podobá aktu, kdy do videoprojektoru vkládáte diapozitiv a díváte se na snímek. Obvyčejné běžné světlo prochází filmem a transformuje se na obrázek na plátně. Vnímání funguje jako plátno, světlo představuje okolní svět a diapozitiv náš světonázor, tedy model našeho chápání tohoto světa.

Představa každého člověka o sobě a okolním světě se často pohybuje daleko od pravdy, přičemž ono překroucení navozují naše *diapozitivy*. Jestliže si například neodpustíte starosti s některými vlastními nedostatky, určitě kvůli nim zakoušíte pocity méněcennosti – vždyť se zdá, že jisté záležitosti se na vás nelíbí ani druhým. Ve chvíli, kdy se setkáváte s lidmi, zasouváte do *projektoru* diapozitiv komplexu méněcennosti a vše vidíte zkresleně.

Rekněme, že ve zmiňovaném okamžiku znejistíte kvůli stylu, v jakém jste se oblekli. Navíc vám připadá, že se po vás ostatní ohlížejí a provázejí vás posměšnými až pohrdavými pohledy. Ovšem ti, kdo se vyskytují ve vaší blízkosti, takové myšlenky v hlavě vůbec nepřetřásají. Obdobné nápady existují pouze ve vaší hlavě v podobě diapozitivu, jenž zobrazuje skutečnost. Jakýkoli jedinec se zpravidla na devadesát procent zabývá myšlenkami o vlastní osobě – stejně jako vy sami. Dokonce i když se dostavíte k pohovoru o zaměstnání, buďte si jisti, že sám tazatel je spíše pohroužen do toho, jak by nejlépe sehrál svou roli.

Diapozitivy vnášejí do vašich představ zkreslení toho, co si o vás myslí ostatní lidé. *Diapozitiv je pokřivený obraz skutečnosti*. Ukazuje, co se hlavou honí nám, ale ne ostatním. Nemusíte například svůj vzhled považovat za dostatečně

atraktivní. Pokud se tím nijak moc netrápíte, k překroucení nedojde, takže vše zůstane tak, jak má být. Dokonce ovšem nejde ani o to, co si o svém vzhledu myslíte, nýbrž o to, jaký vliv uplatňuje takový diapozitiv na váš život. Jestliže váš vlastní vzhled znepokojuje, vytvoříte si v hlavě diapozitiv typu „nejsem hezká/hezký“ a skrz něj pozorujete okolní svět jako přes filtr. Jde o diapozitiv, protože je zafixován jen a pouze ve vašich myšlenkách.

Jisté právo na to, aby váš vzhled hodnotili, a tedy mu přidávali na významu, mají pouze potenciální partneři. To se týká jen nepatrného procenta lidí, kdežto ostatním lidem do toho, jak vypadáte, nic není. Nevěříte? Zeptejte se tedy nejvyššího arbitra neboli sebe sama: do jaké míry vás trápí vzhled osob, jež nevstupují do okruhu vašich potenciálních partnerů či soupeřů? Takto položenou otázkou – zda vám konkrétní člověk připadá atraktivní, nebo ne – jste se s největší pravděpodobností nezabývali a zřejmě vás vůbec nenapadla. Totéž si myslí (nebo spíše nemyslí) ostatní o vás. Můžete si být jisti, že tvrdím pravdu – a to i v případě, že se snad považujete za šeredné stvoření. Ošklivost vybízí k povšimnutí jedině v okamžiku prvního setkání, zatímco později už jí nikdo pozornost nevěnuje, jako by tvořila obvyklé prostředí dekorace.

Předpokládejme tedy, že jste si do hlavy vložili diapozitiv vypovídající o tom, jak neatraktivní se jeví váš vzhled. Cokoli k vám následně proudí od ostatních lidí – ať už jsou to pohledy, gesta, mimika či slova – to vše vnímáte skrz svůj diapozitiv. Co vidíte? Přívětivý úsměv se zkroutí v úsměšek. Něčí veselý smích se zvrhne ve škodolibou zábavu na váš účet. Nějací lidé si špitají – pomlouvají vás. Kdosi vám věnuje letmý pohled a vám probleskne, že se na vás podívali křivě. Někdo se z bolestí života zaškaredil – bože, co si to o vás pomyslel! Kompliment v jakékoli podobě se samozřejmě změní ve výsměch, byť by myšlenky těchto osob

byly ryzí a nic podobného neobsahovaly. Trable plodí jen a pouze vaše hlava – váš vlastní diapozitiv.

V souladu s takovými a jim podobnými myšlenkami se bude utvářet i chování, které způsobí, že se skutečně stanete neatraktivními. Rukama začnete provádět nepřírozené pohyby, jako byste je neměli kam založit. Tvář se pokríví napjatou grimasou, rozumné myšlenky se jedna za druhou vytratí do neznáma, zato se nedílné moci ujme komplex méněcennosti. Výsledek se dostaví v podobě diapozitivu, jenž se usídlil ve vaší představivosti, a tím dosáhl skutečné realizace.

Diapozitivы působí dvojím způsobem. Na jednu stranu zkreslují představy člověka o jeho místě na světě a o vztahu jeho okolí k němu, na druhou stranu zkreslují jeho představy o vnějším světě. U každého z nás se prosazuje zejména tendence vidět kvality vlastního diapozitivu ve všech lidech, již nás obklopují. Člověku se například některé jeho vrozené vlastnosti nelíbí, a tak se je snaží schovat co nejdále, aby je sám neměl na očích. Jenže nepěkný diapozitiv zamaskovat nelze, ten sedí v hlavě a koná svou práci. Dotyčnou osobu pak postihuje iluze, že ostatní přemýšlejí a postupují taktéž jako ona. Jestliže se jí tedy na sobě některé vlastnosti nelíbí, má tendenci vidět totéž u ostatních neboli navěšovat na ně své *projekce*.

Výrazem *projekce* označujeme situaci, kdy se nespokojenost sama se sebou, zahnaná do podvědomí, vyšplíchává na ostatní. Za některé špatné stránky se nám nechce hubovat sebe sama, proto inklinujeme k tomu, že vysledováváme totožné stránky osobnosti u ostatních. Lidé docela milerádi peskují druhé za to, co se jim nelíbí na sobě. I vy sami jste to dělali, aniž byste si to uvědomovali. Což samozřejmě neznamená, že pokud někdo někoho z něčeho obviňuje, že by musel to něco taky vlastnit ve svém rejstříku. Avšak často tomu tak bývá. Zkuste sami provést pozorování. Pozice strážce při hrách na role vám umožní, abyste snadno

stanovili, kdy se kdo snaží navěsit na vás svou projekci. Snaží-li se vás z něčeho neprávem obvinít nebo vám připisují cizí vlastnosti, položte si otázku, zda daný obviňovatel neproslul právě tímtéž, co se snaží přisoudit ostatním účinkujícím. S největší pravděpodobností to tak bude, poněvadž platí, že pokud vy to něco v sobě skutečně netušíte, znamená to, že obviňovateli se v hlavě usadil diapozitiv, který vysílá prostřednictvím projekce svůj obrázek.

Co tvoří základ diapozitivu? Na jakém filmu je zachycen? Na důležitosti. Pokolikáté už se k ní vracíme. Vlastní vzhled vás znepokojuje pouze tehdy, jestliže je pro vás *důležitý*. Takový diapozitiv táboří ve vaší hlavě, ale u ostatních se – pokud jim váš vzhled také nepřipadá důležitý – nevyskytuje. Škaredost člověka se pro ostatní stává obvyklou dekorací proto, že pro ně nehraje roli. Pouze nositel mimořádného vzhledu se jí trápí a vnímá ji jako závažnou skutečnost. Vzhled by měl být zkrátka neobvyklý, ale nic víc. Z neobvyklého zjevu nedělá šerednost nic jiného než právě diapozitiv důležitosti.

Proslulý francouzský malíř Henri de Toulouse-Lautrec si v dětství zlomil obě nohy tak nešikovně, že na celý život již zůstal mrzákem. Během dospívání ho jeho znetvoření sice velmi skličovalo, jenže s přibývajícimi roky se fyzická nedokonalost projevovala stále zřetelněji, takže trpěl čím dál víc. V konečném výsledku se přežívání z důvodu nedokonalosti dostalo do nejvypjatějšího bodu a Lautrec se s nevyhnutelným osudem smířil. Vykašlal se na znetvoření a žil dále. Jakmile se zbavil důležitosti, ukončil existenci dotyčného diapozitivu a úspěch se k němu obrátil čelem. Malíř si začal užívat velkého úspěchu u žen, nemluvě o tom, jak bleskurychle se mu podařilo zrealizovat jeho talent. Stal se jedním ze zakladatelů vynikajícího kabaretu Moulin Rouge v Paříži a ženy ho velmi milovaly – jak jistě chápete – nejen kvůli jeho obrazům.

Diapozitivy vznikají, jestliže vybavíte nadbytečným významem to, co si o vás myslí ostatní. Jestliže mínění lidí kolem sebe přesně neznáte a přitom je pro vás velmi důležité, počítejte s tím, že se vám v hlavě na sto procent zasel odpovídající diapozitiv a začíná klíčit. Diapozitiv představuje plod představivosti a v tom smyslu jej lze považovat za iluzi. Tato iluze však na život člověka vykazuje aktivní vliv. Jde o ten případ, kdy vnější záměr působí na škodu mimo vůli rozumu.

Negativní diapozitiv zpravidla plodí jednotu duše a rozumu a vy již víte, že vnější záměr v daném případě funguje dokonale spolehlivě. Uchvacuje vlastníka negativního diapozitivu a přenáší ho do sektoru, kde se negativní aspekt ukazuje v plné síle. Přesun se neodehrává náhle, ale postupně a trvá bez přestání celou dobu, dokud snímek hnízí v hlavě. Bezvýznamné detaily, jež člověk v samém počátku naházel následkem důležitosti na negativní diapozitiv, se projevují čím dál ostřeji a rozkvétají *do nejrozvitější krásy*. Zmíněnému jedinci se nelíbí jeho korpulentnost, načež ještě více tloustne, vadí mu mateřské znaménko a ono se rozrůstá, považuje se za méněcenného a jako naschvál o tom získává stále nová potvrzení, dělá si starosti s tím, že není atraktivní, a tento pocit se dále vyostřuje, mučí ho pocit viny a na hlavu se mu sype jeden trest za druhým.

Události se tímto způsobem vyvíjejí tak dlouho, dokud člověk nepřestane přikládat diapozitivu velký význam nebo se nepřeorientuje na vytvoření pozitivního snímku. Jakmile se důležitost vytratí, negativní diapozitiv ztrácí svůj základ, rozplývá se a přestává fungovat.

Je třeba, abyste si vytvořili a zformovali diapozitiv, který bude pozitivní a barevný, a uvidíte, že funguje stejně spolehlivě jako původní negativní. Ukažte sami sobě kladné stránky vlastní osobnosti, představte si sami sebe v nejlepším

světla a lidé vás budou vnímat také tak. V tom se skrývá další kladná vlastnost diapozitivu, již lze a je záhodno využít.

Pozitivní diapozitivy

Při vytváření negativních diapozitivů soustřeďte pozornost na aspekty, které se vám na sobě nelíbí, jež byste chtěli skrýt nebo jichž byste se chtěli zbavit. Zadáání nového úkolu spočívá v tom, abyste pozornost přeorientovali na vlastnosti, které se vám na sobě líbí a jež byste chtěli mít. Jak jsme si již dříve ukázali, skrýt své nedostatky je nemožné, pokud však budete jen trochu chtít, snadno dokážete podtrhnout a rozvinout své klady.

Pro začátek byste u sebe měli provést jakousi inventarizaci a odhalit zjevné i hluboko ukryté negativní diapozitivy. Zeptejte se sami sebe: co se vám na sobě nelíbí, co chcete skrýt, čeho se chcete zbavit? Diapozitivy vytváří každý z nás nevědomky, mimovolně. Nyní se proberte a upřeně, zcela vědomě se rozhlédněte po negativních diapozitivech. Ve vědomém stavu je snadno vypátráte. Podobné haraburdí je třeba z hlavy vyházet. Jak to udělat? Jen tak se jich nezbavíte, poněvadž to není tak prosté jako oholit si vousy. Jestliže se s nimi pokusíte bojovat, projeví se ještě zřetelněji. Musíte je zbavit jejich základu, na němž jsou vystaveny – tedy pozornosti a významu, které jim věnujete. Pozornost se bezpodmínečně musí přeměrovat z negativních věcí na pozitivní. Máchněte rukou nad vším, co vás dosud dopalovalo, a přestaňte sami se sebou bojovat. Otočte se zády ke svým nedostatkům a obraťte pozornost na klady, které bud již máte, nebo jež chcete získat.

Je pro vás *důležité*, abyste své nedostatky skryli? Pěstujete si kvalitní základ pro negativní diapozitiv. Je pro vás *důležité*, abyste udělali dobrý dojem?

Pokládáte pevný základ pro pozitivní diapozitiv. Vše zůstalo na svém místě, změnilo se pouze nasměrování vaší pozornosti neboli zaměření na to, co považujete za důležité.

Načrtněte se tak, jak se chcete vidět. Nepůjďte o sebeklam, neboť této hry se účastníte za plného vědomí. Sebeklamem jste ztráceli čas tehdy, když jste bojovali s nedostatky a mysleli jste si, že je můžete skrýt nebo zničit vnitřním záměrem. Vytvořte si diapozitiv, kde se blyštíte v celé své kráse. Na tomto snímku se sami sobě líbíte, takže jej opatrujte a dokreslujte jej novými podrobnostmi.

Diapozitiv nemusí nutně zobrazovat statický výjev. Můžete se oddat představám o tom, jak se s grácií a sebejistě pohybujete, jak jste elegantně oblečení, jak vynikáte aristokratickými způsoby chování, jak sršíte vtipem, vyzařujete půvab, nakláníte si lidi, snadno se vypořádáváte s problémy. Čerstvě vymalovaný diapozitiv si založte do hlavy a vyrazte. Pozitivní diapozitiv bude stejně jako negativní vykazovat bezprostřední vliv na vaše jednání a chování. Bezděky, a dokonce nevědomky se budete postupně na diapozitiv doladovat. Avšak základní práci bude vykonávat vnější záměr v souladu s obrázkem na diapozitivu.

V myšlenkách si vybavujte vytvořený obrázek tak dlouho, dokud se diapozitiv nerozplyne a neztratí se. Jak máte tomuto rozumět? Jak půjde čas, snímek se fakticky změní v část vaší osobnosti a tehdy přestane být diapozitivem. Jakmile získáte to, co si přejete, již pro vás přestane mít význam. Důležitost zmizí a diapozitiv se rozplyne, ale svou misi splní. Bude to znamenat, že duše se shodla s rozumem. K tomu nakonec dojít musí, protože to přece chcete duší i rozumem. Dokud se jen rozum snaží změnit diapozitiv ve skutečnost, v hloubi duše stejně rozeznáte, že předvádí jen hru v masce. Ovšem jestliže budete obrázek na snímku postupně a systematicky fixovat v myšlenkách, duše si zvykne a bude souhlasit s tím, že přijme diapozitiv jako nedílnou součást své podstaty. Nezapomínejte

na to, že vnější záměr nemůže daný diapozitiv realizovat okamžitě a že pracuje postupně.

Jak vidíte, dosáhnout žádoucích výsledků nemusí být až tak složité. Jde pouze o to, abyste v sobě objevili odhodlání mít. Výjevy na diapozitivech se mohou vztahovat k různým vlastnostem, jichž se vám podle vašeho názoru nedostává. Vy si však musíte uvědomit, do jaké míry je ztělesnění takového diapozitivu ve skutečnosti reálné. Není třeba hned malovat ideální obrázek. Mnohem lepší strategie spočívá v tom, že začnete s reálně dosažitelnými stupni. Časem se dokážete zvednout k vyšším stupínkům.

V žádném případě neobkreslujte obraz od lidí, kteří podle vašeho mínění ony nezbytné vlastnosti mají! Váš diapozitiv musí být právě váš, a nikoli cizí kopie. U tohoto tématu se podrobněji zdržíme v následující kapitole. Prozatím podotkneme, že pro jakoukoli vlastnost existuje nějaká náhražka, jež se v konkrétním období bude právě vám hodit lépe. Statečnost lze vyměnit za odhodlanost, sílu za hbitost, umění hovořit za umění naslouchat, intelektuálnost za uvědomělost, fyzickou dokonalost za přesvědčivost. Jestliže si stanovíte cíle reálně dosažitelné, poskytnete vnějšímu záměru možnost splnit vaši minimální objednávku rychleji a následně přistoupit k realizaci složitějších úkolů.

Pozitivní diapozitivы působí zvláště efektivně a spěšně, vypravujete-li se na setkání s neznámými lidmi, kteří si o vás dosud neutvořili představu – může jít o pohovor, konkurz, večírek nebo cokoli v podobném duchu. Do hlavy si směle vložte potřebný diapozitiv a ničeho se neobávejte. Nezapomínejte na snímek na diapozitivu, neustále jej mějte na vědomí. Dopřejte si ten luxus a zbavte se všemožných chvění a pochyb typu: a teď se to nepovede. Přece tím, že odhodíte pochybnosti, nic neztrácíte. Jestliže disponujete dostatečným odhodlání mít, dosáhnete maximálního možného výsledku a někdy až neuvěřitelného úspěchu.

Pozitivní diapozitivы lze vytvářet nejen ve vztahu k vaší vlastní osobnosti, ale i ve vztahu ke světu, jenž vás obklopuje. Takové snímky by měly propouštět samé pozitivní věci a zavrňovat negativní. Pokud si vzpomínáte, v kapitole „Vlna úspěchu“ jsme již o tématu *translace* pozitivní energie pojednávali. V každém případě je navýsost výhodné a příznivé, jestliže se člověk otevře všemu dobrému, kdežto všechno špatné ignoruje. Na výstavě se zastavujete u exponátů, které se vám zalíbily, zato kolem toho, co se vám nelíbí, procházíte netečně. V tomto směru se okolní svět liší od výstavy tím, že *dokud nebudete kolem negativních záležitostí procházet zcela ledabyle, neustále vás budou pronásledovat*. Naopak pozitivní věci s vámi budou vždy, pokud je budete radostně přijímat.

Snad se ukáže, že pozitivní diapozitivы se podobají růžovým poupatům. Navzdory vzniklému mínění nejsou růžová poupata vynálezem optimistů, nýbrž pesimistů. Pesimisté se totiž pragmaticky obávají vidět cokoli v růžových barvách a poučně varují optimisty. Takový pragmatismus není nic jiného než negativní diapozitiv. Pesimista se nikdy nerozhodne, že si dopřeje nějaký luxus, a proto tak i dopadá.

Zvláště nestojí za to, abyste si dělali starosti s tím, že i pozitivní diapozitivы zkresluje vnímání. Vnitřní kontrola přece odvádí svou práci, a tudíž ve většině případů takové zkreslení působí jen nevýznamně. Překroucení vyvolané pozitivním diapozitivem samozřejmě poslouží k užitku pouze za podmínky, že si nebudete sami sebe představovat jako Napoleona. Vždy musíte dobře znát míru a pamatovat na nadbytečné potenciály. Negativní diapozitivы svým zkreslením přinášejí nezměrně větší škody. Ještě stále však překroucení není nejdůležitější. Základní vlastnost diapozitivů spočívá v tom, že jsou vnějším záměrem pomalu, ale jistě ztělesňovány ve skutečnosti.

Rozšíření zóny komfortu

Řekněme, že máte ambiciózní přání stát se hvězdou nebo milionářem. Jste připraveni dopřát si to? Zpravidla se lidé domýšlejí, že sláva, peníze nebo moc jsou údělem vyvolených. Kdo ovšem tyto vyvolené vybírá? V první řadě jsou to oni sami a pak už jen všichni ostatní. Jestliže o něčem sníte, avšak chybí vám odvaha si to dovolit, nezískáte to.

Bezdomovec se dívá z ulice do okna na štědrovečerní stůl. Je připraven dopřát si jít, za onen stůl si sednout a najíst se?

Samozřejmě, že pokud ho pozvou, podvolí se. Vejít do domu a usadit se za stůl rovná se odhodlání jednat, tedy vnitřnímu záměru. Kdo však dotyčného chudáka pozve dál? A tohle on zcela jasně chápe. Štědrovečerní stůl se nachází ve vrstvě cizího světa. Disponuje dostatečnou připraveností na to, aby měl prostřený stůl u sebe doma, ve vrstvě svého světa? Ne, bezdomovec ví, že on žádný domov nikde nemá, ale ani peníze, ani způsob, jak by je mohl vydělat. Vnější záměr mu nic nenabídne, protože dokud se pohybuje v mezích běžně chápaného zdravého rozumu, není připraven něco *mít*.

Předpokládejme, že se chcete stát bohatým člověkem. Jestlipak jste připraveni na to, abyste takový dárek od svého osudu přijali? Ale ano, jestliže někdo jen tak dává „nadbytečný“ milion, kdokoli z nás si jej vezme, aniž by si činil násilí. Bohatství život nepokazí, jak se nám občas někdo snaží ukazovat v poučných filmech. Ovšem o tom hovořit nechci. Jste připraveni *vzít si* zmíněný milion? Určitě jste se zamysleli nad tím, že takovou sumu je třeba vydělat, že se o ni musí bojovat? Znovu se mýlíte. Jste připraveni si zkrátka vybrat? *Dopřát si mít*?

Musíte si přivyknout na myšlenku, že svého cíle dosáhnete. Jestliže se chcete stát zajištěným člověkem, přitom se však bojíte vstoupit do drahých obchodů, nevzejde

z toho ani ťuk. Zakoušíte-li v drahém obchodě byť jen sebemenší stísněnost či pocit trapností, znamená to, že nejste připraveni dopřát si drahé věci. Prodavači v luxusních obchodech dokážou vmžiku odhadnout, kdo k nim zašel: zda potenciální kupující, nebo zvědavce s prázdnou peněženkou. Potenciální zákazník se chová jako pán, pohybuje se klidně, jistě a důstojně – uvědomuje si své právo vybírat. Zvědavý a velmi dychtivý, zato ovšem chudý pocestný se projevuje jako nezvaný host. Prozrazuje ho strnulý postoj, tváří se napjatě až ostýchavě, cítí na sobě probodávající hodnotící pohledy prodavaček a divže se neomlouvá za to, že se v dotyčném prestižním podniku ocitl. Zároveň produkuje celý komplex potenciálů důležitosti: chtíč, závist, pocit méněcennosti, rozčilení, nespokojenost. A to všechno proto, že nejenže není připraven si toto materiální blaho dopřát, ba dokonce *se ani nepovažuje za dostatečně hodného* mít drahé věci. Vždyť duše doslova chápe, o čem hovoří rozum, a ten tvrdí jedině: „Tahle opulence pro nás není, my jsme jen chudí lidé, potřebujeme něco skromnějšího.“

Dopřejte si ten pocit, že jste hodni všeho luxusu. Opravdu si zasloužíte nejlepší. Tak působí destruktivní kyvadla, pro něž je výhodné, drží-li vás pod kontrolou, a mimo jiné vám vnutila, že *prý ševče, drž se svého kopyta*. Směle se vydejte do drahých obchodů a kochejte se zbožím jako páni, a nikoli jako sloužící v bohatém domě. Budete-li se zabývat autosugescí, že si můžete dovolit něco z toho koupit, nebude to samozřejmě naprosto k ničemu. Ošálit sám sebe se vám nemůže podařit, ale to ani není nutné. Jak uvěřit a dopřát si mít?

Především vymeze oblasti vnitřního a vnějšího záměru ve frázi *být připraven si dopřát*. Člověk, jenž si zvykl myslet a jednat v rámci vnitřního záměru, mívá tendenci jednat, aniž by se ohlížel nalevo nebo napravo. „Materiálně si to nemohu dovolit a tečka. O čem bychom ještě měli mluvit?“ Ani si nemusíte namlouvat, že si můžete dovolit koupit drahou věc,

pokud v kapse nahmatáte jen prázdnou peněženku. O tom se tu vůbec nebavíme. Pod pojmem vnitřní záměr máme na mysli odhodlání jednat, tedy získat peníze. Jenže vzhledem k tomu, že je není odkud vzít, rozum vynáší pragmatický verdikt. Jestliže budete jednat v rámci vnitřního záměru, opravdu ničeho nedosáhnete. Vnější záměr se však na vaši hlavu také nesnese jako mana nebeská. Odkud se vezme, pokud nejste připraveni dopřát si mít? Vnější záměr předpokládá odhodlání mít neboli považovat se za hodného mít a *vědět*, že výběr záleží na vás. Ne věřit, ale skutečně vědět.

V hloubi duše vždy pochybujete o tom, že se přání může splnit. *Dokonce i když jste připraveni jednat za účelem splnění přání, bude to málo.* Jestliže nevěříte, znamená to, že si nedovolujete považovat se za důstojného jeho naplnění nebo zkrátka pochybujete o reálnosti jeho splnění. Tím se od vás liší ti, kdo se stali hvězdou nebo milionářem – nikoli schopnostmi, nýbrž jen a pouze tím, že si dopřáli mít to, co chtěli. *Vždy bude navýsost nezbytné, abyste si dopřáli mít.* Jako když jste poprvé jeli na kole. Pochyby, kolísání a slovní diskuze zmizely a zůstala jedna nevýslovná jasnost – vědění. *Pocítění jasnosti beze slov, vědění bez víry, jistoty bez záchvěvů – to platí o stavu jednoty duše a rozumu.* V takovém stavu pocítíte své spojení s tichou silou, jež řídí vesmír. Tato síla vás uchvátí a přenesení do sektoru, kde se splní cokoli, na čem se duše a rozum shodly.

Komukoli je dopřána svoboda vybrat si vše, co je mu líbí, jenže zdaleka ne každý věří v podobný všesouhlas. Myslím si, že ať vám tu vykládám cokoli, vy mi přece stejně nevěříte, že svoboda výběru je reálná? Náš život totiž potvrzuje, že je tomu naopak, protože všichni lidé se nacházejí v moci kyvadel. Avšak dokonce i když se od kyvadel osvobodíte, svoboda výběru bude beztak ležet mimo zónu vašeho komfortu. Mít právo vybírat si ve světě kyvadel se jeví jako příliš nereálná záležitost. Příliš

nepravděpodobná. V duši nedokážete uvěřit, že těžko dosažitelný sen by mohl být pouze otázkou vašeho vlastního výběru. Tak *pomáhají pozitivní diapozitivy začlenit nepravděpodobné do zóny vašeho komfortu*. Jakmile kvůli myšlence, že je pro vás dostupný jakýkoli sen, přestanete zakoušet duševní nepohodu, pochyby opadnou a víra se změní ve věděni. Duše vstoupí do souhlasu s rozumem a tehdy se objeví rozhodnutí mít.

Rozhodně nemá smysl, abyste duši o něčem přesvědčovali. Ona totiž nerozvažuje, ale ví. Můžete je pouze něco přiučít. Duše si musí na novou zónu komfortu zvyknout a k tomu lze využít diapozitivy. S pomocí snímků se postupně dosahuje jednoty duše a rozumu, jako se mocné pevnosti dosahuje trvalým obléháním. Vytvořte si v hlavě diapozitiv svého snu a ustavičně jej mějte na vědomí. Zas a znovu se k načrtnutému obrázku vracejte. Propracovávejte detaily, dokreslujte nové podrobnosti.

Nedívejte se na diapozitiv jako objektivní pozorovatel, ale vnořte se do něj a žijte v něm, byť jen virtuálně. Pokaždé, když se vám zachce představit si snímek jako film na plátně, zarazte se. Postrádalo by to jakýkoli účinek. Scény si musíte přehrávat v myšlenkách, musíte se cítit jejich bezprostředním účastníkem, a nikoli divákem v kině. Ať se budete zabývat čímkoli, ustavičně si svůj snímek vybavujte. Můžete přemýšlet o rozličných záležitostech, avšak obrázek snímku musí vždy sloužit jako pozadí. Na to si musíte zvyknout. *Diapozitiv přináší výsledky pouze při trvalém a systematickém vybavování.*

Aktivně se zajímejte o vše, co se vztahuje k předmětu vaší touhy. *Vpouštějte k sobě veškeré nutné informace, nabídněte jim šanci proniknout do vrstvy vašeho světa.* Bylo by dobré, pokud by existovala jistá možnost, abyste si svůj diapozitiv přehráli ve skutečnosti, byť jen formálně. Například si můžete v těch drahých obchodech zkoušet, jak budete vybírat. Nepřemýšlejte o penězích a nehleďte na ceny.

Vaším cílem nejsou peníze, nýbrž to, co za ně lze pořídit. Nakonec zjistíte, že vám přijde docela snadné motat se kolem všeho toho luxusu, testovat vkus, vybírat, zkrátka se klidně rozhlížet a hodnotit. Vpusťte k sobě všechny výše uvedené věci. Nedívejte se na ně jako na nedosažitelný luxus, ale jako na to, co se vbrzku chystáte zakoupit. Tvařte se jako páni těch věcí. Ať si prodavači myslí, že jste nakupující, zahrajte si na náročného a vybíravého zákazníka (jen ne nadutého). Jestliže necháte zmíněné věci proniknout do vrstvy svého světa, postupně se naladíte na dráhy života, kde se stanou vašimi.

Vůbec si nemusíte přidělovat starosti s tím, jak by se k vám mohly dostat. Pokud budete disponovat odhodláním mít, vnější záměr i bez vašeho vědomí najde způsob, o němž nemáte ani tušení. Potom se nedivte a nepřesvědčujte se, že je to náhoda, shoda nebo otázka nějaké mystiky. Už si nevzpomínám, kdo pronesl následující slova: „Náhoda – to je pseudonym Boha, když si dotyčný nepřeje podepsat se svým jménem.“

Jestliže vás navštěvují byt' mimovolné pocity zbožnosti před světem vaší touhy, odežeňte je pryč. Tohle je váš svět a v něm pro vás nic není nedosažitelné. Vnější či vnitřní důležitost bude fungovat jako překážka na cestě k jednotě duše a rozumu. Svět vašeho snu musí být radostný, ale zároveň normální. Pokud jste si to tak zařídili, vše je v pořádku a normální. Abyste se naladili na odpovídající dráhy života, musíte se cítit tak, jako byste již vytoužené přání měli. Nejedná se o sebeklam, poněvadž hrajete vědomě.

Rozhodnutí mít nelze ilustrovat názorněji nežli na příkladu novopečených ruských milionářů, kterých zde dnes existuje více než boháčů v rozvinutých západních zemích. V době přestavby v Rusku koncem osmdesátých let dvacátého století se naivní politici domnívali, že socialistická ekonomika se v tu ránu změní v tržní, jestliže se vše zprivatizuje. Ten, kdo se v té době objevil u koryta a zachytil

podstatu okamžiku, náhle zbohatl, aniž by musel vynaložit sebemenší úsilí. Vše, co v epoše socialismu patřilo státu, tedy nafta, plyn, zlato, diamanty a veškeré další přírodní, průmyslové a intelektuální zdroje, se přesunulo do vlastnictví hrstky oligarchů. Co původně patřilo všem, se stalo majetkem někoho konkrétního. Na to se člověk vůbec nemusel zabývat obchodem do té míry, jak se musí činit dnešní, skuteční, nikoli dutí milionáři, již své bohatství museli vydělat. Těm, kdo stáli ke korytu nejbliže ze všech, stačilo pouze vztáhnout chapadlo a zařvat: „To je moje!“ a nakonec pak ošetřit celou akci odpovídající formou jakožto právní akt.

Z jakého důvodu se vlastně to, co bylo veřejné, stalo soukromým? Toto období je v Rusku samozřejmě unikátní. Ovšem vedle bohatství se tam nacházelo mnoho rozumných a talentovaných lidí, nicméně valná většina z nich zůstala bez halře. Něco dokázali zabrat ti, kdo si dopřáli něco mít. Novodobí boháči netrpí pocitem viny, nehryže je svědomí, pochyby ani je netrápí pocit méněcennosti. Nepovažovali se za nehodné něčeho, vůbec je nenapadlo, aby se v drahých obchodech cítili provinile. Odhodlání mít jim nebylo cizí, a proto jim bezstarostný vnější záměr dopřál všeho dosyta. Tak to je. A vy říkáte, že to je neuvěřitelné!

Vizualizace cíle

Metody dosažení cílů v transurfingu leží za hranicemi zdravého rozumu a běžných představ. Ze všech známých netradičních metod se transurfingu nejvíce přibližuje vizualizace vytouženého cíle. Její postup spočívá v tom, aby si člověk co možná nejpodrobněji a se všemi detaily představil to, co si přeje, a aby tento obraz nosil v hlavě.

Obvyklý světónázor vnímá vizualizaci jako nesmyslnou ztrátu času. Pravdou zůstává, že každou cestu zvládne jedině ten, kdo jde, a nikoli ten, kdo sní. Ale ať je to, jak chce,

představení si cíle v myšlenkách má tentýž rozhodující význam jako vlastní proces dosažení daného cíle a vy už víte proč. Jedinec, který zkrátka půjde, bude dosahovat průměrných výsledků a bude žít jako všichni, když svým dílem přispěje k triumfu zdravého rozumu. Poutník, jenž s sebou v batohu nese metody transurfingu, může dosáhnout výsledků, které se zdravý rozum obvykle pokouší zaškatulkovat mezi pojmy jako trefa, náhoda, miláček osudu.

Z pohledu zdravého rozumu je v transurfingu vše převráceno vzhůru nohama. Nicméně totéž lze z pozice transurfingu říci o zdravém rozumu. Pokud si nepřejete žít jako všichni ostatní, jestliže se nechcete spokojit s průměrnými výsledky, usilujete-li o to, abyste v životě dostávali vše v plném rozsahu, pak jste *poutníkem*. Poutník transurfingu nepředstavuje miláčka osudu – naopak osud je jeho miláčkem. Získáte cokoli, čeho se vám zachce, pokud se vám podaří zvíkat monolit vlastního zdravého rozumu. Což ovšem vůbec neznamená létat v oblacích, ba právě naopak spustit se na zem, protože běžně chápaný zdravý rozum se ve skutečnosti tak nejeví. O tom už jste se nejednou přesvědčili a brzy odhalíte ještě mnoho neobyčejných věcí.

Nyní probereme, proč vizualizace vytyčeného cíle nepřináší vždy výsledky. Dokonce se na ni nemohou zcela spoléhat ani aktivní přívrženci ezoteriky a netradiční psychologie. Přestože existují jak prosté, tak značně složité techniky vizualizace, fungují s proměnlivými úspěchy. Něčeho se podaří dosáhnout a jiného ne. Mně osobně taková vlastnost nevyhovuje a vám určitě také ne. Proto si pospíším, abych vás rychle uklidnil: v transurfingu není vizualizace vůbec tím, co si pod tímto pojmem obvykle představujeme. Zato vizualizace podle pravidel transurfingu skutečně pracuje s jistou garancí spolehlivosti.

Známé druhy vizualizace lze rozdělit do tří skupin. První skupinou jsou sny a touhy. Z praktického hlediska se jedná o nejslabší a nejméně nadějný typ. Snění sice není škodlivé,

jenže prakticky je takřka nelze využít. *Sny se neuskutečňují!* Fantasté si zpravidla nárok na uskutečnění svého snu doopravdy nečiní, jen se jim zdá, že skutečně moc chtějí, aby se splnil. V hloubi duše však buď nevěří, že se touha může vyplnit, nebo nemají záměr mít a jednat. Snílci se dívají na své toužení jako na vzdálené hvězdy. Jakmile se někdo jen zmíní o vzdušných zámcích, zavrou se do ulity jako ústřice: „Na můj sen mi nesahejte!“ Kdybychom měli přesně vymezit cíl snů, jde jim o proces snění jako takový, avšak o nic víc.

Druhou skupinu tvoří kino. Mám na mysli nikoli budovu kina, ale film o vašem přání odehrávající se v myšlenkách. Promítání filmu v hlavě se uskutečňuje záměrně, v čemž spočívá rozdíl od snění. Existuje jistý záměr mít a jednat a jedna část takového jednání odpovídá vizualizaci splněného přání v podobě zhlédnutí filmu. Jak to probíhá? Například chcete postavit dům, takže si jej představujete tak či onak s nejtěsnějšími detaily, tedy podle všech pravidel. V hlavě chováte dokonale jasný či takřka jasný obraz toho, jak má vila vypadat, a den za dnem jej neustále nosíte v myšlenkách.

Řekněme, že jste si se zadaným úkolem bleskově poradili. Mohlo by se zdát, že přání se musí splnit. Hádejte, čeho se vám dostane? Dozajista onen dům uvidíte – takřka nebo zcela takový, jak jste si jej představovali. Jenže jej nezískáte. Bude to cizí dům na ulici nebo ve filmu v kině. Prostě proto, že dostáváte to, co si objednávejte. Tak poctivě jste pracovali na vizualizaci domu, až jste přitom nějak zapomněli záměru vysvětlit, že dům patří vám, a z toho důvodu on zkrátka přesně dodržel objednávku tak, jak ji obdržel. Natolik vás upoutal proces vizualizace, jak vás učili v knihách, že jste si nevzpomněli na to nejhlavnější: kdo je majitelem vymalovaného domu. V tom je zakleta základní chyba těch, kdo se vizualizací zabývají. Film tak zůstane filmem a vy se nikdy nestanete jeho účastníkem. *Maximálně na něj civíte jako žebrák do výlohy!*

Třetí skupina – nedíváte se na film jako divák, ale v duchu v něm účinkujete. Tato technika funguje již mnohem účinněji. Jestliže hrajete podle sebe, naladíte parametry svého vyzářování na odpovídající dráhy života. Pokud je vaším cílem mít například nový dům, není potřeba si jej prohlížet v myšlenkách jako obrázek. Vytvořte si jakýsi virtuální sen v bdění. Zajděte do domu, projděte se po pokojích, osahujte si všechny věci kolem sebe. Usedněte do křesla proti krbu, pokochejte se příjemným teplem a vůní kouře, podložte oheň dřívím. Projděte až do kuchyně, nahlédněte do ledničky. Co tam leží? Uložte se ke spánku do pohodlné postýlky. Cítíte se pohodlně? Posadte se ke stolu v kruhu své rodiny. Oslavte akci přestěhování se. Přemístěte nábytek. Rukama pohladte trávu na dvorku. Je zelená a měkká. Zasaďte květiny. Jaké máte rádi? Utrhněte si z jabloně jablko a snězte je. Cíťte se jako doma. Vždyť je to váš dům. Nedívejte se na něj očima strádajícího snílka se zbožností jako na něco, na co nelze dosáhnout, nebo jako na dalekou perspektivu. Již máte dům, tak se tvařte, že je to skutečné.

Jak chápete, uvedená vizualizace představuje snímek. Takový diapozitiv rozšíří zónu vašeho komfortu a časem se dozajista realizuje. Jenže nevíme, kdy se to odehraje. Je dost možné, že budete muset čekat dlouho. Vše závisí na tom, jak s tímto diapozitivem budete pracovat. Jestliže si s ním pohrajete jen málo a zahodíte jej, pak nemáte s čím počítat. Záznaky se ve skutečnosti nedějí.

Až budete s diapozitivem pracovat, musíte pamatovat na následující věci. Za prvé, pokud jste poněkud ochladli vůči svému cíli, rozpustí se a vy se budete muset nutit, abyste s ním pracovali, což se velmi brzy omrzí. Tehdy stojí za to se zamyslet: opravdu ten snímek potřebujete? Za druhé je nutné si uvědomit, že diapozitiv ani zdaleka není realizován vnějším záměrem ihned, nýbrž vás přibližuje k cílovým

drahám života postupně. Potřebujete tedy krotkou trpělivost a vytrvalost.

Vytrvalost je nezbytná pouze v počáteční etapě. Poté se vizualizace diapositivu stane zvykem a už se do ní nebudete muset nutit. A konečně pokud se ukáže, že cíl není váš, ale že jej navodila kyvadla, jednoty duše a rozumu se vám dosáhnout nepodaří. O tom pohovoříme v následujících kapitolách. Jestliže k cíli směřujete celým srdcem, vizualizace diapositivu musí nutně přinést výsledky. Budete-li disponovat opravdovým odhodláním mít, vnější záměr najde způsob, jak by mohl váš cíl zrealizovat.

Pokud jste si mysleli, že diapositiv představuje metodu vizualizace v transurfingu, mýlíte se. Dokonce i diapositiv nejvyšší kvality si může vyžádat dlouhou dobu k realizaci, zvláště pokud cíl leží v sektoru variant, který je od vás značně vzdálen. Proces dosažení cíle lze zrychlit pomocí vizualizace transurfingu. O co jde, se dozvíte dále.

Vizualizace procesu

Vyřešme jeden úkol. Řekněme, že za svůj konečný cíl považujete zbohatnutí. Abyste toho dosáhli, zabýváte se vizualizací kufříku, který je nabitý balíčky bankovek. Vizualizace se dočká svého naplnění podle všech pravidel platných pro třetí skupinu, ovšem až za dosti dlouhou dobu. Otázka zní, co člověk získá a kdy?

Odpověď: nevzejde z toho nikdy nic. Můžete se tím zabývat nepřetržitě, den po dni až do konce života, jenže nic naplat, v lepším případě budete pouze častěji vídat kufříky nabitě penězi – v kině. Pravděpodobnost, že najdete poklad nebo vyhraje v loterii, je velmi malá. Stojí za to sázet na nejistotu?

Můžete si položit otázku: ale přece v myšlenkách kufřík vlastníma rukama ustavičně otvírám, vytahuji z něj penízky, probírám se jimi, dívám se na ně, málem je líbám! Vždyť

vizualizace třetí skupiny již není kino, tak co je ještě potřeba? A co takhle všemocný vnější záměr?

Jde o to, že z pohledu transurfingu se dopouštíte dvou zásadních chyb. První problém spočívá v tom, že kufřík s penězi nepředstavuje váš cíl. Bankovky a mince představují pouze atribut, dokonce nejsou ani prostředkem, a v žádném případě nejsou cílem. O vašich cílech si však promluvíme později, nyní nebudeme předbíhat. Druhá chyba: *koncentrace pozornosti na konečný cíl, i kdyby zbýval k jeho dosažení jediný krok, vás k němu nijak nepřiblíží. Zóna komfortu se samozřejmě rozšiřuje a vnější záměr postupně koná svou práci. Zato vy mu nijak nepomáháte. Měli byste alespoň nohy přesunovat! Nemluvím o tom, že musíte i jednat, protože v tuto chvíli se zabýváme pouze vizualizací.*

Dosud vám každodenní zkušenosti našeptávaly, že pokud chce člověk dosáhnout svého, musí k cíli nasměřovat veškeré myšlenky a snažení. Na to nyní musíte zapomenout. Jak jsem vám přislíbil, transurfing pracuje spolehlivě, ovšem je k tomu nezbytné, abyste se vzdali jedněch navyklých představ a přijali jste jiné, z běžného pohledu nepravděpodobné.

Vymezme hlavní základní rozdíl mezi vizualizací transurfingu a běžnou vizualizací. Jak víte, koncentrace pozornosti na cíl se ztotožňuje s přáním, kdežto koncentrace pozornosti na pohyb k cíli již funguje jako záměr. Hybnou silou jakéhokoli činu je záměr, nikoli přání. Proto vás k cíli nepřiblížuje rozjímání o něm, nýbrž *vizualizace procesu pohybu k cíli*. Realizace záměru se musí projevat jako proces, a nikoli jako fixace na jednom snímku. Avšak pozornost se na *proces pohybu* k cíli zaměřuje pouze tehdy, jestliže cíl samotný leží na pozadí pohybu.

Vizualizace cíle jako takového se od vizualizace procesu jeho dosažení liší stejně, jako se přání odlišuje od záměru. Přání neovlivňuje vůbec nic. Vraťme se opět k příkladu se zvednutou rukou. Představte si, že si přejete ji zvednout. Zpočátku popřemýšlejte o tom, že ruku chcete mít ve

vzduchu, a o tom, co bude ve výsledku – tedy o zvednuté ruce. A nyní ji pozvedněte. V prvním případě pracuje přání a nic se neděje, proběhne pouze konstatování faktu aktuálního přání a vizualizace cíle – zvednutá ruka. V druhém případě se uplatňuje záměr, a to po celou dobu, kdy ruka stoupá. V průběhu onoho procesu je cíl chápán jako něco, k čemu je sice nutné směřovat, ovšem pozornost se soustřeďuje zejména na proces. Konečně chcete-li udělat několik kroků, nestačí jen si to přát a představit si, jak stojíte o zmíněných pár kroků dále. Musíte začít kráčet, tedy naplňovat proces.

To všechno by mohlo vypadat jako triviální úvahy. Podívejte se však, jaký z nich vyplývá závěr: *vizualizace cíle je záležitostí přání, a proto se cíl nepřibližuje ani o krok.* Jako by váš motor jen běžel naprázdno.

V transurfingu se koná *vizualizace procesu pohybu k cíli* – v takovém případě funguje záměr, a tudíž bude cíle dříve či později dosaženo. Pohyb k cíli sice neprobíhá tak rychle jako ve snu, ovšem jistý pohyb tu existuje, a to značně citelný! Jakmile prostudujete poslední kapitolu, měli byste se dokonce fakticky naučit *vidět pohyb po drahách života.*

Ať byste dělali cokoli, pokud jde o dlouhý proces, pomůže vám jeho vizualizace. Taková vizualizace je zvláště užitečná při jakékoli tvořivé činnosti, kdy konečný cíl ještě nenabyl přesných obrysů. Co si má člověk pod pojmem *vizualizace procesu* představit? Řekněme, že pracujete na nějakém uměleckém díle a prozatím nevíte, jak by mělo přesně vypadat ve výsledku. Zato znáte vlastnosti a kvality, které byste onomu výtvaru chtěli předat. V přestávkách mezi prací si představujte, jak se předmět čím dál více zdokonaluje. Dnes jste dokončili některé jeho detaily a zítra se chystáte přidat další tahy. Představte si, jak se vaše dílko stále více přetváří. Dodáváte mu stále nové kvality a ono se před očima mění v mistrovské dílo. Jste spokojeni, uchvázeni procesem tvorby, zamilované dílo – vaše dítě – roste spolu s vámi.

Sami bez námahy vynaleznete způsob vizualizace, jenž se bude v konkrétním případě hodit. Tajemství spočívá pouze v tom, abyste svůj předmět nejen pozorovali, ale abyste si v myšlenkách malovali proces jeho zrodu a růstu k dokonalosti. Nemusíte si představovat, jak se určitý výtvar, například umělecké dílo, sám o sobě rýsuje, modeluje, buduje nebo kdovíco ještě. Tvoříte je vy. Dokonalosti dojde až ve vašich rukou. *Člověk tvoří a kochá se zároveň.*

Jako dobrý příklad lze uvést starostlivost a péči matky, která vychovává svého potomka. Krmí ho, ukládá ho ke spánku a představuje si, jak drobeček každým dnem poroste. Opatruje ho, kochá se jím a ustavičně se utvrzuje v tom, jak kvete do krásy. Matka si s kloučkem hraje, učí ho a představuje si, jak synek pobírá rozum a jak už brzy půjde do školy. Evidentně se nejedná o zobrazování výsledku, nýbrž o průběžné utváření se simultánní vizualizací procesu. Matka růst potomka nejen sleduje, ale také si v představách maluje, jak se její kvítko rozvíjí a jakým bude.

Pokud pracujete na počítačovém programu, určité si i po práci představujete, co s ním provedete, aby byl efektivnější a pohodlnější. Zítra jej opatříte novými drobnostmi, takže výsledný program všechny překvapí.

Jestliže se podílíte na nějakém obchodním projektu, popuštěte uzdu fantazii a vciťte se do role, kdy vás napadají samé nové geniální nápady. Každý den přicházíte se zajímavými a nestandardními návrhy. Sledujte, jak váš projekt roste, a přesvědčujte se o tom, že se postupně mění ve vzor profesionality.

Pokud se snažíte zapracovat na vlastním těle, pěstujte je jako matka dítě. Představujte si, jak vaše tělo postupně získává dokonalé tvary. Opatrujte je, trénujte je a doprovázejte každou činnost představami o tom, jak vám někde svaly rostou a jinde mizí.

V každém případě si vizualizujte proces, jakým se vaše dílo suně k dovršení. *Prosté zobrazení konečného výsledku*

rozšiřuje zónu komfortu, což už není málo. Budete-li se však zabývat vizualizací procesu pohybu k cíli, práci vnějšího záměru zřetelně urychlíte.

Jestliže dosud nevíte, jak by bylo možné váš cíl zrealizovat, nerozčilujte se a klidně a systematicky se nadále věnujte vizualizaci diapozitivu. Jakmile cíl zcela pronikne do zóny vašeho komfortu, vnější záměr vám podstrčí vhodnou variantu. Není třeba sebou mrskat, křečovitě hledat způsoby, jak byste mohli k cíli dorazit. Zapomeňte na důležitost a svěťte se proudění variant. Na diapozitiv se neďtevejte, ale žijte v něm. Tehdy budete bezděčně jednat v potřebném směru.

Vizualizace procesu však ještě není všechno. Materiální realizace prostoru variant je inertní jako smůla, a proto pokud nedisponujete vnějším záměrem mesiáše, musí se přesun uskutečňovat postupně. Což znamená nejen ustavičně, ale také po etapách. V tom se skrývá tajemství ještě jedné zvláštnosti vizualizace v transurfingu.

Přenosové řetízky

Nachází-li se váš cíl na drahách života, jež jsou od vaší současné značně vzdálené, bude prakticky nemožné, abyste na ně své vyzařování naladili. Jestliže se například chystáte absolvovat nějakou zkoušku, avšak daný předmět vůbec neovládáte, pak se na dráhu, kde zkoušku úspěšně splníte, naladit nedokážete. Pokud nic neznáte, nepodaří se vám dosáhnout vizualizace odpovědi byť na jednu otázku.

Mezi vaším budoucím cílem a nynějším stavem se může rozprostírat dost dlouhá cesta (nemusí jít nutně o aspekt času). Nezmění se pouze vaše situace, ale také způsob myšlení, způsob jednání, dokonce možná i charakter. Jestliže tuto cestu neprojdete, své parametry nedokážete přesně naladit.

Pokud se budete pokoušet o vizualizaci procesu pohybu k cíli krajně vzdálenému, pravděpodobně vás uchvátí pokušení, abyste se rozeběhli vpřed a události popohnali. Jenže ono nic takového nepomůže, a navíc z toho budete mít pocit rozčarování a zlosti, kvůli čemuž si proti sobě v inkriminovanou dobu postavíte rovnovážné síly.

Diapozitiv s obrázkem vzdálené budoucnosti si v hlavě samozřejmě můžete přehrávat, jak dlouho chcete, neboť tím k žádné škodě nedojde. *Avšak vizualizace procesu pohybu po úseku cesty, na nějž se vydáte příliš brzy, vás může svést neznámo kam.* Představte si, že nemáte na vybranou a musíte sjet klikatou řeku. Přece byste loďku nevytahovali na břeh jenom proto, abyste vyrušili zatáčky řeky, a tím si cestu zkrátili?

Pokud se cíle dosahuje na několik etap, budete muset důsledně absolvovat každou etapu, ať chcete nebo ne. Například na to, abyste se v libovolné oblasti stali profesionálem, po jedné lekci to rozhodně nezvládnete. Je nutné nejprve dokončit příslušnou školu, poté najít práci, nato své profesionální schopnosti vybrousit do dokonalosti a tak dále. Cesta k cíli rozdělená na kousky či na etapy vedoucí v prostoru variant představuje takzvaný *přenosový řetízek*. Každý článek řetízku odpovídá samostatné etapě. Etapy jsou svázány do článků, protože pokud se jedna etapa neabsolvuje, do následující vstoupit nelze. Student například nemůže postoupit k doktorátu, pokud nedokončí univerzitu.

Samostatný článek přenosového řetízku se skládá ze vzájemně propletených a poměrně stejnorodých sektorů variant. Cesta k cíli v prostoru variant je strukturována přenosovými řetízky a prouděním variant, jinými slovy prostor variant má uspořádanou strukturu. Kdyby člověk mířil k cíli neuspořádaně, nedosáhl by jej. Jak se lze nevytlouct z proudění variant, již víte – musíte se vyvarovat vytváření nadbytečných potenciálů, nesmíte plácet rukama do vody a vůbec bojovat s prouděním. Pak už zbývá

dodržovat jen jedno pravidlo: uskutečňovat vizualizaci procesu pohybu k cíli pouze vzhledem k právě probíhající etapě. Konečný výsledek si přitom můžete představovat, jak je libo, v podobě diapozitivu, proces pohybu však pouze v rámci právě se odehrávajícího článku přenosového řetízku. Není potřeba pospíchat, v pravý čas zcela a dokonale uspějete.

Nyní lze vymezit absolutní definici: *Vizualizace v transurfingu rovná se myšlenkovému představení si procesu realizace aktuálně probíhajícího článku přenosového řetízku.* Představením si myslíme nasměrování chodu myšlenek do potřebného řečiště. Myšlenkám stačí dodat impuls a ony se dál odvíjejí samy – jako podle scénáře ve snu. Je nutné, abyste procesem realizace článku žili souhlasně jak v myšlenkách, tak v jednání.

Sami vidíte, že je to velmi jednoduché. Jednotlivé články právě vašeho přenosového řetízku není složité vymezit. A pokud postup pohybu k cíli neznáte? Nebo jestliže vůbec nelze pochopit, jakou cestou a jakými prostředky byste mohli vlastního cíle dosáhnout? Nic hrozného se neděje, nenechte se tím znepokojit. Znovu zopakují, jaké kroky je třeba v takovém případě podniknout.

Jestliže dosud nevíte, jak lze váš cíl realizovat, nerozčilujte se a klidně a systematicky pokračujte v uskutečňování vizualizace diapozitivu. Jakmile cíl zcela pronikne do zóny vašeho komfortu, vnější záměr vám podstrčí vhodnou variantu. Není třeba sebou mrskat a křečovitě hledat způsob, jak byste se mohli k cíli propracovat. Diapozitiv sám vás přiměje, abyste mimoděk, a dokonce nevědomky jednali v potřebném směru. Zapomeňte na důležitost, buďte spokojeni a svěřte se proudění variant.

Na tomto místě bych měl dodat několik řádek o znameních. Pokud interpretujete jakékoli znamení, které – jak se vám zdá – by mohlo poukazovat na možnost dosažení cíle, musíte nutně vědět, že znamení se vždy vztahují pouze k

probíhajícímu článku přenosového řetízku a ke konečnému cíli mají pouze vzdálený vztah. Jinými slovy se ukazatele vztahují pouze k cestě, po níž v daný okamžik jedete. Znamení můžete interpretovat na základě všech otázek spjatých s probíhajícím článkem přenosového řetízku. Jestliže však probíhající dráhu vašeho života dělí od cílové dráhy ještě několik článků, znamení nemohou fungovat jako ukazatele cíle. Což ovšem neznamená, že ukazatele vzdálených cílů vůbec neexistují. Zkrátka je pouze nedokážete dostatečně spolehlivě interpretovat. Interpretace znamení vůbec, s výjimkou stavu duševního komfortu, představuje v transurfingu nejméně spolehlivou techniku, proto by se znamením neměl přikládat velký význam.

Zbývá vysvětlit, jaké místo je věnováno vizualizaci třetí skupiny a je-li vůbec třeba zabývat se vizualizací cíle. Odpověď zní jednoznačně: je bezpodmínečně nevyhnutelné zabývat se vizualizací cíle naprosto a v jakékoli podobě, která vám vyhovuje. Cíl je třeba podržet v hlavě v podobě diapozitivu, čímž se rozšiřuje zóna komfortu a frekvence vyzařování myšlenkové energie se nalaďuje na cílové dráhy života. To je také hlavní a jediná funkce vizualizace třetí skupiny. Přesun na cílové dráhy však uskutečňuje pilná včelka transurfingu – vizualizace procesu pohybu k cíli. Jestliže se jí zabýváte, sjednocujete svůj vnitřní záměr s vnějším.

Shrnutí

Iluze nejsou výsledkem hry představivosti, ale vidění jiné reality.

Člověk, který se nachází v materiálním světě, může vnímat i jinou realitu.

Vnímání světa může zkreslovat vaše vnitřní přesvědčení.

Diapozitiv je to, co máte v hlavě vy, avšak ostatní to tam nemají.

Diapozitivы zkreslují reálnou skutečnost.

Člověk má tendenci navěšovat projekce vlastního diapozitivu na ostatní lidi.

Základem diapozitivu je důležitost.

Jakmile důležitost zmizí, diapozitiv přestává existovat.

Vnější záměr neustále a postupně realizuje diapozitiv.

Přestaňte se sebou bojovat a přeorientujte vnímání z negativa na pozitivum.

Vytvořte si pozitivní diapozitiv, jenž bude příjemný pro duši i rozum.

Co nejčastěji si diapozitiv prohlížejte a vybavujte jej novými detaily.

V žádném případě neobkreslujte podobu snímku od ostatních lidí.

Pokud nedisponujete odhodláním něco mít, nezískáte to.

Dopřejte si luxus být hoden toho nejlepšího.

Odhodlání mít je nezvratným věděním, že jste toho hodni a již jste si vybrali.

Pozitivní diapozitivы pomáhají vsunout to, co se vám zdá nepravděpodobné, do zóny vašeho komfortu.

Nedívejte se na diapozitiv jako na obrázek, ale žijte v něm, byť jen virtuálně.

Vpusťte k sobě veškeré informace ze světa svého snu či touhy.

K cíli vás nepřesouvá zobrazení výsledku, nýbrž vizualizace procesu pohybu.

Nikoli zobrazení výsledku, avšak představa procesu zrodu a růstu k dokonalosti.

Vizualizace v transurfingu označuje myšlenkové představení si procesu realizace právě probíhajícího článku přenosového řetízku.

Pokud cestu k dosažení dosud neznáte, věnujte se vizualizací diapozitivu.

Diapozitiv vás povede správným směrem.

Kapitola III

Duše a rozum

Člověk disponuje nesmírnou silou, jež se občas označuje jako psychická energie. Magické schopnosti má sice každý, jenže bývají zablokované, a to docela hluboko. Ukazuje se, že k tomu, abychom odhalili vnitřní rezervy a potenciální možnosti, není třeba chodit daleko. Ač se jedná o zjištění značně udivující, člověk mu nevěnuje pozornost.

Duše přichází do tohoto
světa a důvěřivě napřahuje
dětské ručky

Vítr záměru

Člověk se rodí jako individualita, tedy jedinečná existence. Později se tato individuálnost rozvíjí. Myšlenky, vědomosti, přesvědčení, zvyky, ba dokonce i charakter se objeví okamžitě, jako by spadly z čistého nebe, jenže na druhou stranu se přece to všechno nemohlo zformovat jen tak na pustém místě. Co bylo na počátku? Kdyby se mělo jednat zkrátka o čistý list papíru, pak si vyzkoušejte stát se na minutku oním čistým papírem. Zavřete oči a přerušte tok myšlenek. Jestliže si zobrazíte černou prázdnotu, na nějakou dobu se vám snad podaří vůbec na nic nemyslet. Takže v hlavě budete mít v jistý okamžik totální prázdno. Skutečně ale v inkriminovanou dobu přestanete být sami sebou? Práce rozumu se sice pozastaví, přesto vám však zůstane určité integrované vnímání, že *já jsem já*.

Jak tedy vysvětlíte, že vy jste vy? Proces, kdy si člověk uvědomí sám sebe jako osobnost, běžně probíhá v kontextu jeho postavení v sociálním prostředí. Ale představte si na okamžik, že sociální prostředí se vytratilo, a tudíž jste se ocitli jakoby *zavěšeni* ve vesmíru. Nic nemáte: ani společnost, ani Zemi, ani Slunce, ani minulost, ani budoucnost, jen kolem vás všude dokola zeje černočerná prázdnota. Vše zmizelo, zůstali jste jen vy. A co zůstalo z vás jako z dřívější osobnosti? Veškeré vědění a myšlenky se vztahovaly k prostředí, které jste obývali. Zvyky, manýry, přání, strach, nadšení i charakter také fungovaly pouze ve vztahu k němu, jenže toto prostředí již neexistuje. Co z vás zbylo?

Jen velmi těžko lze výše položenou otázku probírat v rámci chápání rozumu. Rozhodně se v této knize nemíním pitvat ve věčném tématu existence duše člověka. Jednak to

zabírá moc času a jednak to nikam nevede. Navíc pro cíle transurfingu nemá daná otázka nijak zásadní význam. Chcete-li, věřte v duši, a chcete-li, věřte v podvědomí. Můžete se ztotožnit s koncepcí nesmrtnosti duše, ale nemusíte. Bez debat platí pouze to, že psychika člověka v sobě kloubí jak vědomé, tak nevědomé.

Na samém počátku jsme se dohodli, že vše vědomé budeme vztahovat k rozumu, kdežto nevědomé k duši. Za účelem zjednodušení a z praktického hlediska si nutně potřebujeme vyjasnit jen malou a úzkou část otázky o duši. Vystačíme s tím, že pouze zhruba stanovíme hranici mezi duší a rozumem: pocity přisoudíme duši a myšlenky rozumu. Jakmile vás posedne jakýkoli stav nadšení, okřídlenosti, elánu, bude se jednat o pocity duše. Ovšem deprimující, dusivé stavy patří také do jejího rejstříku.

Rozum se nachází zcela v moci kyvadel a vlastních představ a přesvědčení, jež mu ovšem vnutila tatáž kyvadla. Stupeň svobody každého jedince je vymezen úzkým rámcem toho, co je dovoleno. Lidé si mylně určují své místo v našem světě a přisuzují si buď roli sluhy, nebo roli pána. Z pohledu transurfingu není pravdivá ani jedna pozice, neboť člověk není ničím. Snad jen pouhou kapkou, která na okamžik vylétla z oceánu.

Uveďme si pro ilustraci narození a smrti obrázky krůpěje mořských vln. Kapka, jež se oddělila od oceánu, nedokáže pociťovat jednotu s oceánem ani od něj získávat energii. Osířelé kapce se zdá, že existuje sama o sobě a nemá s oceánem nic společného. Jakmile však kapka zapadne zpět do oceánu, uvědomí si svou jednotu s ním. Kapka i oceán se slévají v jeden celek. Jsou ve své podstatě jedním a tímtéž – tedy vodou.

Samostatná částice vody na sebe může brát různé podoby, ať už kapky, sněhové vločky, ledové perličky či oblaku páry. Podoby se porůznu proměňují, avšak existence je jediná. Částice si nic nepamatuje a nechápe, že ona a oceán

tvoří jedno a totéž. Připadá jí, že oceán jsou vlny, pěna, krůpěje vody, ledovce, proudění, bezvětrí..., přesně takhle to vidí: jako by ona sama byla jen kapkou, vložkou nebo obláčkem páry. Pro částici představuje těžký úkol, aby za všemi vypočtenými vnějšími projevy spatřila jednu společnou existenci – vodu. Něco jí sice přijde známé, jenže to zůstává nezřetelné, nepostižitelné.

Biblické texty nám odhalují pravdu o této otázce, ovšem zkreslenou představami rozumu. Přesvědčení, že Bůh stvořil člověka k obrazu svému, je pravdivé. Až na to, že je chápáno pouze v běžném smyslu slova v překroucené podobě. Bůh na sebe dokáže brát jakékoli podoby. Jeho podstata však nespočívá v tom, že má hlavu, dvě ruce a dvě nohy. Kdybychom měli využít přirovnání Boha k oceánu a člověka ke kapce, pak mají jednu společnou podstatu – vodu.

Dle svědectví lidí, již se ocitli na hranici mezi životem a smrtí, duše zakouší nevýslovný pokoj a blaženost díky pocitu své jednoty s vesmírem. Kapka se vrátila do oceánu a obnovilo se jí vědomí její skutečné podstaty: skládá se ze stejné substance jako dotyčná širší masa slané vody. Veškerá energie oceánu prochází kapkou.

Lidé usilovali v průběhu celé historie své civilizace o to, aby u sebe vzbudili tento pocit jednoty s vesmírem – za života. Všechny školy duchovního zdokonalování sledují v konečném výsledku jediný a tentýž cíl: dosáhnout jasné mysli neboli jinými slovy zakusit jednotu s oním světem, rozplynout se v oceánu energie a zároveň sebe sama neztratit jako individuální existenci.

Co získá člověk, jemuž se podaří ovládnout jasnou mysl? Vytěží z ní k dispozici veškerou energii oceánu vesmíru, takže neuvidí zásadní rozdíly mezi sebou a jeho nekonečností. Myšlenková energie dotyčného jedince vstoupí do rezonance s energií oceánu. Tehdy *se záměr toho, kdo nabyt jasně mysli, stane totožným s vnějším záměrem* – onou mohutnou a nepostižitelnou silou, která řídí svět.

Jestliže vytvoříte model papírového draka, jehož konstrukce splňuje základní parametry, pak drak stoupá na proudech vzduchu směrem vzhůru. Přesně tak se i člověk nechává podchytit větrem vnějšího záměru a dává se unášet do sektoru prostoru, jenž odpovídá parametrům jeho myšlenkového vyzářování. Každý, kdo se chce v prostoru variant cílevědomě pohybovat, musí nevyhnutelně pociťovat tento vítr vnějšího záměru tak jasně, jako vnímá pohyb vzduchu nebo vody.

Dokud si člověk neuvědomí podstatu a povahu své totožnosti s oceánem, vnější záměr mu nebude podřízen. My si nebudeme klást cíl dosáhnout jasné mysli, protože jde o příliš těžký úkol a navíc ani k realizaci vašich cílů není potřeba. Nemusíte se vydávat do Tibetu a zabývat se tam meditacemi. Transurfing nabízí jednu únikovou cestičku, která člověku umožňuje, aby si vnější záměr podřídil ve stupni malém, nicméně dostatečném k tomu, aby si splnil přání.

Princip této cestičky je velmi prostý. Rozum má vůli, avšak není schopen ovládat vnější záměr. Duše dokáže cítit svou totožnost s vnějším záměrem, jenže nedisponuje vůlí, a tudíž létá v prostoru variant jako neřiditelný papírový drak. *K tomu, abyste vůli podřídili vnější záměr, postačí, jestliže dosáhnete jednoty duše a rozumu.*

Jde o úkol značně složitý, zároveň však reálně splnitelný. Jak jsme si ukázali dříve, práce vnějšího záměru se až nadmíru citelně projevuje v realizaci našich horších a nejhorších očekávání. Vnější záměr jedná v daném případě proti vůli rozumu. Zbývá nám, abychom probrali, jak lze realizovat naše lepší očekávání. V kapitole „Záměr“ jsme již vymezili první podmínky nezbytné pro řízení vnějšího záměru: *uvědomění, snížení důležitosti a zřeknutí se přání dosáhnout cíle.* Brzy poznáte nová tajemství transurfingu, která poodkrývají dvířka do tajemného světa vnějšího záměru.

Plachta duše

Lidé vnímají sami sebe a vnější projevy světa pouze jako materiální objekty. Ovšem veškeré materiální objekty mají jednu společnou energeticko-informační podstatu, jež běžnému vnímání nepodléhá. Hovořím o tom, co se nachází v prostoru variant a vymezuje chování materiální realizace. Jazyk abstraktních označení, který jsme si navykli používat, popisuje pouze vnější projevy energeticko-informační podstaty. Jazykem, jenž používá k označování rozum, onu samotnou počáteční podstatu jednoznačně popsat nelze, z čehož také pramení množství filozofických a náboženských proudů.

Naše vnímání se zformovalo a je takové, jaké je, protože nás od raného dětství učili soustřeďovat pozornost na zvláštní elementy. „Podívej na tu panenku! Tady máš ručičky a nožičky. A to je tvoje kašička! Dívej, ptáček proletěl!“ Nastavení našeho vnímání probíhá v průběhu celého života, když rozum ustavičně přivádí libovolné údaje z vnějšku do souladu s utvořenou *šablonou* popisu světa.

Pokud jste například nikdy nespátřili energetickou schránku člověka, rozum zkrátka nepřipustí, aby se vaším očím odhalila, neboť něco takového není v souladu se šablonou popisu světa. Můžete i teoreticky vědět, že aura existuje, ale prakticky ji nikdy nevidíte.

Jako bílá skvrna nám dosud připadá mechanismus vnímání okolního světa – lze pouze posuzovat jeho zvláštní strany. Například mravenci nikdy nezahledli hvězdy, nepozorovali ani slunce a hory, a dokonce ani les. Jejich zrak je ustrojen a přizpůsoben tomu, že jej od narození potřebují pouze k manipulaci s blízko položenými předměty. Proto se jejich vnímání okolního světa od základu liší od našeho.

Jak svět vypadá ve skutečnosti? Snažím se o pokus, kdy byla zadána jakoby objektivní otázka, na niž byste měli

získat objektivní odpověď. Avšak daný dotaz sám o sobě má co do objektivnosti velmi daleko. *Svět vypadá přesně tak, jak jej vidíme*, protože pojem *vypadat* také patří mezi elementy šablony našeho vnímání. Naproti tomu šablona slepého krtka výraz *vypadat vůbec* neobsahuje. Svět se nám ukazuje v souladu s naší šablonou vnímání a zároveň *nijak* nevypadá. Nemá smysl tvrdit, že svět vyhlíží jako obvykle či se jeví jako seskupení svítící energie nebo jak ještě jinak. Jediné, co má smysl, je hovořit o jeho zvláštních projevech, jež se nám daří vnímat.

Vědomí člověka je společenský produkt, který trvá na pojmenování a vymezení všeho, co nás obklopuje. Duši (podvědomí) má člověk od narození. Vědomí přichází tehdy, kdy je vše, co nás obklopuje, vymezeno představami a definicemi v lidském jazyce. Svět však neexistuje proto, že jej lidé pomocí svých pojmů popsali. V tomto smyslu zůstává duše člověka navždy negramotná. Lidskému jazyku nerozumí a chápe jen to, co jsme si zvykli posuzovat prostřednictvím smyslových vjemů. Nejprve klíčí myšlenka, jež se hned nato formuje do slov. Přemýšlet lze ovšem i beze slov, což je jazyk, který zní pro podvědomí pochopitelně. Prvotní nejsou slova, nýbrž myšlenky. Jestliže budete chtít s podvědomím hovořit *jazykem rozumu*, nebude to k ničemu.

Pomocí existujícího souboru pojmů zdaleka nelze vyjádřit vše. Jak jste si všimli, ani mně se nepodařilo srozumitelně vysvětlit, co je to vnější záměr. Naštěstí lidem i přesto zůstal jeden způsob univerzálního vyjadřování – umělecká díla. Mám na mysli to, čemu lze porozumět beze slov. *Jazyk duše* je pochopitelný pro všechny – jde o jazyk věcí, jež byly vytvořeny s láskou a chutí. Jestliže člověk míří k vytouženému cíli správnými dveřmi, přesněji řečeno, zabývá se skutečně svou prací, vytvoří umělecká díla. Právě tak se rodí to, čemu říkáme *umění*.

Čerstvý absolvent může dokončit konzervatoř a komponovat hudbu, která je natolik bezbarvá, že si ji ani

nelze zapamatovat. Nebo by mohl malovat prázdné obrazy, jež budou z hlediska technického provedení bezvadné. Až na to, že nikoho ani nenapadne, aby je považoval za umělecká díla. Určitý předmět lze považovat za umělecké dílo tehdy, pokud o něm můžeme říci, že *na něm něco je*. Co přesně by na něm mělo být, budou následně vysvětlovat milovníci umění a kritici. Avšak to cosi je pochopitelné pro každého, a to ihned a beze slov.

Vezměme si například obraz *Mona Lisa*, jehož jazyku rozumějí snad úplně všichni. Nepotřebujeme k tomu slova. Ta jsou totiž příliš slabá a nevýrazná na to, aby vyjádřila, co je pochopitelné pro všechny, a ještě tímto způsobem. A zejména je pochopitelné, že to již není důležité. Každý vnímá a cítí dle svého. Lze samozřejmě konstatovat, že její úsměv nám připadá záhadný nebo že se v ní skrývá cosi nepolapitelného a tak dále. Přesto slova nedokážou vysvětlit, co dělá z obrazu mistrovské dílo.

Mona Lisa vzbudil tak vzrušený zájem nejen kvůli své záhadnosti. Nenapadlo vás dosud, že úsměv Mony Lisy a úsměv Buddhy se navzájem velmi podobají? Předpokládá se, že Buddha docílil stavu jasné mysli ještě za života. Jinými slovy se mu podařilo podobně jako kapce pocítit svou jednotu s oceánem. Na všech zobrazeních vidíme dokonale klidný úsměv Buddhy, jenž zároveň vyzařuje spokojenost a blaženost. Mohli bychom jej popsat jako *meditaci či rozjímání o věčnosti*. Když člověk poprvé spatří úsměv Buddhy, propukne u něho podivná směsice rozpaků a zvědavosti. To proto, že kapce připomíná něco vzdáleného a zapomenutého – pocit jednoty s oceánem.

Jakákoli připomínka bývalé jednoty se dotýká citlivých strun duše. Jazyk duše po vzniku lidského jazyka postupně atrofoval. Lidé se jazykem rozumu nechali příliš strhnout, proto časem pronikl na první místo. Dokonce i cesta, jakou jsme se k této situaci dobrali, je vyjádřena v rámci chápání rozumu a zkrešlena ve formě legendy o babylonské věži,

podle níž se bohové rozhněvali na lidstvo za to, že se rozhodlo vybudovat stavbu až do nebes. A tak smíchali jednotlivé jazyky do té míry, že si lidé přestali navzájem rozumět.

Většina mýtů a legend se v podstatě ukazuje jako pravda, ovšem v interpretaci pojetí rozumu. Je možné, že vysoká věž funguje jako metafora, která vyjadřuje moc, již lidé obdrželi, když získali schopnost vědomě formulovat svou vůli jazykem rozumu. Jak jsme řekli výše, *duše může pocítovat vítr vnějšího záměru, ale není schopna vztyčit plachtu, aby jej využila. Plachtu vztyčuje vůle rozumu. Vůle představuje atribut uvědomění.*

Let neuvědomělé duše po větru vnějšího záměru probíhá spontánně, neřízené. Kdežto možnost cílevědomě vyjadřovat vůli nabízí teprve uvědomění rozumu. V počátečním stadiu, dokud se ještě jazyky duše a rozumu od sebe tolik nevzdálily, se jednoty duše a rozumu dosahovalo snadno. Později se rozum začal zabývat konstruováním světónázoru v rámci svých vlastních označení, což jej postupně odvádělo stále dál a dál od chápání oné původní podstaty, která tvoří jádro vnějšího záměru.

Jako výsledek kolosálních intelektuálních úsilí rozumu se dostavily imponující úspěchy v technokratickém světě materiální realizace, jenže jinak rozum poztrácel vše, co se nějak vztahuje k nerealizovanému prostoru variant. Přesunul se totiž příliš daleko, až mimo chápání všeho, co je spjato s vnějším záměrem. Proto vypadají mnohé teze transurfingu snad až příliš nepravděpodobně. Přesto je rozum schopen vrátit si to, o co se připravil – jen se musí sladit vztahy duše a rozumu.

Háček, na nějž se běžně chytáme, se skrývá v tom, že na rozdíl od rozumu duše nepřemýšlí – ona ví. V době, kdy rozum přemítá nad získanými informacemi a propouští je skrz analytický filtr a šablony svého světónázoru, duše získává vědění, znalosti přímo z pole informací, a především

bez analýzy. Stejně tak se může přímo obracet i na vnější záměr. Jestliže se chce člověk tímto způsobem chovat a míní takto jednat cílevědomě, je nezbytné, aby se vůle rozumu skloubila s úsilím duše a obojí se přivedlo k jednotě. Pokud se takové jednoty dosáhne, plachta vaší duše se naplní větrem vnějšího záměru a namíří vás přímo k cíli.

Čaroděj uvnitř vás

Vaše duše má k dispozici vše, co potřebujete k uskutečnění vašeho přání. Vzpomínáte si na pohádku o čaroději ze smaragdového města? V tomto příběhu snil moudrý Strašák o tom, že získá mozky, dobrý Železný muž chtěl mít dobré srdce, odvážný Lev usiloval o to, aby získal statečnost, a dívka Elli toužila po návratu domů. Všichni hrdinové již vlastně měli vše, co si přáli získat. Jenže kdyby jim o tom byl čaroděj Goodwin řekl, připadalo by jim takové odhalení příliš neuvěřitelné, než aby to mohla být pravda. Z toho důvodu se čaroděj uchýlil k magickému rituálu. Ve skutečnosti potřebovali Strašák, Lev a Železný muž pouze jediné: aby *si dopřáli mít* vytoužené vlastnosti, jež už u nich v duši existovaly. S dívkou byla práce o trochu složitější, protože Elli potřebovala dokonalé odhodlání mít, aby se mohla ocitnout doma. Magický rituál jí pomohl získat absolutní víru, načež jí vítr záměru přenesl domů.

Jak jsem již řekl, vše, co se pojí s vnějším záměrem, se do běžného chápání rozumu vejít nedokáže. Do takového postavení se ovšem rozum zahnal sám, i když kyvadla mu v tom samozřejmě bohatě vypomáhala. Kontrola vnějšího záměru dává člověku svobodu, což se přece zájmům kyvadel přičí.

Kyvadlům vyhovuje, jestliže se člověk zařadí mezi ostatní fádni osoby a stane se šroubkem, který bude na tato monstra pracovat. Seberealizace člověka pro ně znamená zhoubu, poněvadž svobodný jedinec nepracuje pro kyvadlo,

nýbrž na svém rozvoji a postupu k jasné mysli. Proto nám již od raného dětství vnucují obecně přijímané normy a pravidla, jež z nás modelují vhodného a poslušného přívržence.

Na jednu stranu existuje pozitivní nutnost naučit člověka normálně existovat v tomto světě. Narušitel obecně přijímaných norem se stává buď smolařem, nebo vyděděncem. Avšak na druhou stranu takové vnucení silně dusí individuální neopakovatelnost osobnosti a ve výsledku lidé ani nedokážou přesně říci, co doopravdy chtějí, a nevědí, čeho jsou schopni.

Má-li být člověk zbaven schopnosti ovládat vnější záměr, je nutné pouze to, aby se rozum oddělil od duše, a k tomu došlo. Během celé historie lidstva byla na to, aby se duše a rozum odloučily, vynaložena obrovská práce. Rozum neustále zdokonaloval jazyk svých označení a přitom se stále více vzdaloval jazyku duše. Kyvadla náboženství stejně jako kyvadla vědy vláčela rozum na různé strany, ale pokud možno vždy co nejdál od autentické podstaty duše. Spojení duše a rozumu s konečnou platností roztrhl rozvoj průmyslových a informačních technologií za posledních několik století.

Vliv kyvadel se obzvláště silně projevuje nyní, když všichni čtou knihy, poslouchají rádio, dívají se na televizi a získávají informace z internetu. Lidstvo nahromadilo nedozírné kvantum vědomostí a totéž množství bludů. Bludy a omyly se drží stejně houževnatě jako znalosti. Hlavní ztráta člověka pramení z přerušení spojení duše a rozumu. Opravdových úspěchů v obchodu, vědě, umění, sportu a dalších sférách se dočkají pouze vyvolení jedinci. Všichni si na takový stav věcí zvykli a nikoho ani nenapadne, že to je nenormální.

Rozhodně nemá cenu, abychom se tu spolu snažili zachránit lidstvo. Pouze chci právě vám, vážení poutníci (aniž bych poukazoval na pohlaví), navrhnout, abyste se sami sebe zeptali: proč on (ona), a ne já? Co potřebuji, abych se

mezi ony vyvolené jedince dostal já? Nejsem čaroděj Goodwin, a proto kvůli vám nebudu pořádat žádné magické rituály, ale zkrátka vám odpovím. *Vše, co potřebujete, již máte. Nyní zbývá pouze na vás, abyste toho využili. Jste schopní všeho, jenom vám to dosud nikdo neřekl.*

Jste schopni vytvářet velkolepá mistrovská umělecká díla, podílet se na zrodu geniálních objevů, dosahovat vynikajících výsledků ve sportu, obchodu, jinými slovy v jakékoli profesi. Abyste to dokázali, musíte se pouze obrátit ke své duši. To ona má přístup k veškerým vědomostem, dílům a úspěchům, jenom jste ji o to prozatím nepožádali. Všichni významní géniové umění, vědy i obchodu vytvořili svá mistrovská díla pouze proto, že se obrátili ke své duši. *Nebo je snad vaše duše v něčem horší? Ani o píd!*

Veškerá mistrovská díla k nám promlouvají jazykem duše. Ať se tedy budete zabývat čímkoli, vaše práce uspěje a vzbudí kýžený dojem pouze v tom případě, pokud bude vycházet z vaší duše. Rozum zvládne sestavit ze starých cihel novou verzi domu, jenže tím nikoho nepřekvapíte. Rozum dokáže vytvořit bezvadnou kopii, avšak originál je schopna vytvořit jediné duše.

Musíte pro to podniknout jediné – za axiom přijmout skutečnost, že vaše duše disponuje vším, a potom si dopřát toho využívat. Ano, je to přesně tak jednoduché a zároveň nepostizitelné. Tak si přece dopřejte luxus něco mít, odhodlání mít pak již záleží pouze na vás. Jste schopni všeho.

Tvrzení tohoto rázu by zřejmě mohlo vyvolat pochybnosti. Ale vždyť přece nepochybujete, když vám vštěpují, že nemáte dost schopností, možností či všelijakých vlastností, že nejste něčeho hodni a že ostatní jsou jaksi lepší. Tvrzením, která na cestě k vašemu cíli staví vysokou zeď, snadno uvěříte a přistoupíte na ně. Tak se dopusťte laskavosti (ne vůči mně!) a dopřejte si vědět, že si zasloužíte to nejlepší a jste schopni dosáhnout všeho, co si jen v srdci zamanete.

Právě tato skutečnost, že jste hodni toho nejlepšího a dokážete cokoli, se před vámi velmi pečlivě skrývá. Kdosi vám vnucuje, že jestliže věříte ve své neomezené možnosti, musíte zřejmě překypovat naivitou. Ve skutečnosti je tomu však zcela naopak. Proberte se a toto mámení ze sebe setřeste. Pokud budete vědomě využívat svá práva, bude se hrát podle vašich pravidel.

Zakázat vám takovou hru nikdo nemůže, jenže obvyklý svetonázor spolu s kyvadly vás budou všemožně přesvědčovat o tom, že je to nemožné. Ve prospěch ohraničenosti vašich možností se totiž najdou rozličné rozumné důvody. Zřekněte se těchto důvodů a vezměte do zbraně důvod *nerozumný a neodůvodněný: vaše duše a rozum dohromady jsou schopny všeho*. Tím nic neztratíte. Nebo jste toho snad v rámci rozumných důvodů dosáhli tolik?

Tento život je váš jediný. Nenastal náhodou čas probrat hromadu stabilizovaných přesvědčení, jež se kvůli tomu mohou ukázat jako falešná, a vy byste na to jinak nepřišli? Poněvadž by se vám to zkrátka nepodařilo zjistit. Život se překulí, všechny možnosti budou vyčerpány, a přitom užitek z tohoto krásného života se dostane jiným, i kdyby jedincům, ale vám ne.

Rozhodnutí, zda svá práva budete využívat nebo ne, záleží na vás. Pokud si dopřejete něco mít, určitě se vám toho dostane. Je třeba začít tím, že uvěříte v neomezené možnosti duše a obrátíte k ní svůj rozum. Prozatím vám v tom, abyste se k tomu odvážili, brání falešná přesvědčení, z nichž mnohá se v modelu transurfingu rozbíjejí.

Jedno ze zmíněných přesvědčení lze tlumočit přibližně takto: „Nejsložitější je vyhrát sám nad sebou,“ či „nejtěžší je bojovat sám se sebou“. Nebo mírně drsnější výrok: „Je třeba umět stoupnout na hrdlo vlastní písni.“ Jedná se o další z řady největších omylů lidstva. Jak lze a proč by se vůbec mělo bojovat s tou divukrásnou, udivující a překrásnou

podstatou, jež žije uvnitř vás?! To, co je špatné, nesídlí uvnitř vás, nýbrž na povrchu. Jako by šlo o nános prachu na obrazu. Setřete-li prach, vykoukne na vás ryzí duše.

Podstata, která se skrývá pod hromadou masek a kostýmů, jež nosíte, ovládá vsutku kouzelné ctnosti. *Váš úkol sestává z toho, abyste si dopřáli být sami sebou.* Cožpak vám masky, které si nasazujete, někdy pomohly k tomu, abyste dosáhli úspěchu, blahobytu nebo štěstí? Určitě není nevyhnutelné, abyste se měnili, protože by to byla ještě vaše další maska. Pokud masky, jež vám uštedřila kyvadla, zahodíte, odhalí se poklad skrytý ve vaší duši. Doopravdy si zasloužíte to nejlepší, poněvadž jste skutečně překrásným, pozoruhodným a neopakovatelným stvořením. Hlavně si dopřejte takovým či takovou být.

Obdivujete díla géniů umění, vědy, kinematografie? Můžete se stát jedním z nich. Díla génia se vám líbí zejména proto, že je zplodila duše. Stejně tak se budou vaše díla líbit ostatním pouze v případě, jestliže budou vycházet z vaší unikátní duše. Vše, co vám připadá obyčejné a průměrné, je vymodelováno rozumem. Výtvořeny rozumu, jakož i rozum sám, nejsou jedinečné. *Jedinečná je pouze vaše duše.* Vlastníte budoucí poklad. Jakýkoli váš geniální výtvoř má šanci vzniknout pouze a jedině z vaší duše. Necht' jí rozum dovolí jej vytvořit.

Přelud

Člověku se v průběhu celého života kdosi snaží vštípit, že úspěch, bohatství i sláva jsou údělem vybraných lidí. Ve vzdělávacích zařízeních, na závodech, konkurzech a různých atestacích mu ustavičně dávají na srozuměnou, že do kýžené dokonalosti má ještě daleko nebo že ostatní jsou lepší a důstojnější nežli on. Kdo v tento klam *neuvěřil*, opravdu dosahuje úspěchu, bohatství i slávy v nadbytku. Tak je to všechno jednoduché. Snadné není pouze jedno – *uvěřit*, že

kdokoli z nás si to zaslouží a je schopen dosáhnout toho. Pokud však budete mít konkrétní *záměr*, skutečně uvěřit dokážete.

Mnozí se chtějí stát hvězdou a vychutnat si znamenité úspěchy. Úroveň úspěchu se obecně velmi aktivně a široce propaguje, neboť kyvadla ráda demonstrují úspěchy svých oblíbenců ostatním řadovým přívržencům. Snaží se ukazovat své favority jako vzor úspěchu, k němuž je třeba směřovat, aby člověk dosáhl blahobytu. Slavné osobnosti bývají zasypávány vším, na co lze v takovém životě pomyslet. Hvězdy se koupají ve světle bohatství a slávy. Kdo by nechtěl? Dokonce i když si nepřejete nijak ohromnou slávu, a navíc vám luxus k ničemu není, materiální hojnosti a uspokojení z vlastních úspěchů byste se najisto nezříkali.

Hvězdy se rodí samostatně – ale zažehují je kyvadla. Chci říci, že kult klanění se hvězdám je nastolen kvůli kyvadlům a zvláště kvůli nim vzkvétá. Kyvadla tak naplňují svůj záměr. V kině, v divadle, na stadionu a z televizoru se nám neustále prezentují lepší představitelé, vyvolení. Především se podtrhuje, s jakým nadšením jsou hvězdy přijímány těmi, kdo se jim klanějí, a dále to, jak jsou velkolepé a jaké blýskavé úspěchy je potkaly. Zato nám ustavičně vnucují jednu nezvratnou skutečnost: hvězdy se všem líbí, a to je to, k čemu stojí za to směřovat.

Jaký cíl sledují kyvadla, když své oblíbence stavějí na piedestal? Že by si dělala starosti s osobními úspěchy a blahobytem přívrženců? Vůbec ne. Ukazují úspěchy oblíbenců, aby u řadových přívrženců vzbudila stimul ještě usilovněji sloužit kyvadlu. Jak se z obyčejného člověka stane hvězda? Usilovnou prací. Hvězdami se stávají nejlepší z nejlepších. Každý se může ocitnout v pozici hvězdy, ale musí kvůli tomu řádně zabrat. Budete-li si z nich brát příklad, tedy i dělat věci tak jak oni, také musíte úspěchu dosáhnout. Hvězdy vynikají unikátními schopnostmi a vlastnostmi. Vzhledem k tomu, že tyto schopnosti nejsou dány všem, je

třeba dřít a vynakládat ještě více snahy, abyste mohli úspěch oslavit.

Taková hesla kyvadla hlásají. Nepopírají, že úspěch by mohl potkat každého člověka, nicméně pečlivě skrývají skutečnost, že unikátními schopnostmi a vlastnostmi vládou všichni lidé bez výjimky. Kdyby v sobě totiž odhalil tyto rysy každý z nás, pro kyvadla by to znamenalo smrt. V takovém případě by se všichni přívrženci stali svobodnými osobnostmi, a tedy by vyklouzli mimo kontrolu, načež by se kyvadlo zkrátka zhroutilo. Naopak nejlépe se tito manipulátoři cítí, jestliže přívrženci myslí a jednají v jednom společném směru. Jak si pamatujete z druhé kapitoly, pro vznik a existenci kyvadla představuje zásadní podmínku jednotnost myšlenek stoupenců. Jasná individualita hvězdy reprezentuje výjimku, která spíše potvrzuje pravidlo, poněvadž demonstuje právě onu výjimku. A pravidlo hlásá: „Dělej to jako já!“

Proto se mnozí mladí lidé dostávají do pastí kyvadel, pokud se snaží podobat se svým idolům, napodobují je či si vyvěšují jejich plakáty ve svých pokojích. Rozum jde slepé na vodítku kyvadel. Je popletený a dává duši vědět, že je nedokonalá. Doslova jí říká: „Dokonce ani já se svými schopnostmi nedokážu dosáhnout úspěchu. A co potom ty! To tamti lidé, to je něco jiného. Vidiš, jací jsou! Musím si z nich brát příklad. Tak už se posaď, zmlkni se svou nedokonalostí a já se budu ze všech sil snažit, abych se jim podobal.“

Tím, že se mladí lidé snaží napodobovat své idoly, snaží se *zachytit přelud*. Jestliže se snažíte brát si příklad z lidí, již dosáhli úspěchu, a chcete se jim podobat, jako byste ztělesňovali práci vnitřního záměru mouchy, která sebou mlátí o sklo. Naladíte se na cizí sektor, kde sami nebudete nic víc než parodie. Rozum je schopen vytvořit rozličné variace kopií, ale tím již nikoho nepřekvapíte. Hvězda se stala hvězdou zejména díky své jedinečnosti, samostatnosti,

nepodobnosti ostatním. Duše každého jedince je svým způsobem neopakovatelná. Jedinečná duše má v prostoru variant vlastní jedinečný sektor, kde se její mimořádné vlastnosti projevují ve vši velkoleposti.

Každá duše má vlastní individuální hvězdný sektor, přičemž takových sektorů může být pochopitelně nekonečné množství. My však budeme podmíněně předpokládat, že každá samostatná duše má k dispozici svůj jedinečný sektor – individuální cíl či stezku. Rozum, zaujatý vějičkami kyvadel, bude nesmyslně přešlapovat v čímsi sektoru, bude se snažit zkopírovat cizí vlastnosti či zopakovat scénář cizího úspěchu. Bohužel ale napodobování cizího scénáře vždy vytvoří parodii, neboť duše se v cizím sektoru nedokáže realizovat. Jak lze ovšem svůj sektor vyhledat? Rozum touto otázkou nemusíte zatěžovat, protože *duše si sama najde cestu sebevyjádření*. Úkol rozumu spočívá pouze v tom, aby zapomněl na cizí zkušenosti, uznal jedinečnost své duše a dopřál jí, aby kráčela vlastní cestou.

Zvláště povolně a hromadně se jednání kyvadel podrobují teenageři, poněvadž do tohoto světa teprve vstupují a nevědí, co mají dělat a jak by se měli chovat. Uvědomují si, že je jednodušší, spolehlivější a bezpečnější, aby se spojili s nějakou tlupou, osobně se nevydělovali a žili jako všichni ostatní. Stádní instinkt poskytuje pocit bezpečí, avšak zásadně otupuje počátky individuality. Můžete si povšimnout, že mladí lidé v základní mase se oblékají stejným způsobem, používají jeden a tentýž slovník (vychytaný, hustý atd.), chovají se zcela jednotně. Bez ohledu na vnější lesk samostatnosti a nezávislosti se pokorně podrobují pravidlu kyvadel: „Dělej to jako já!“ Přitom se sami domnívají, že v sobě nesou modernizmus nového pokolení. Kdo z nich však *bude* onu novotu *tvořit*?

Idoly teenagerů, naopak ale těž vydědění se vždy stávali jedinci, kteří si dovolili projevit se neopakovatelnými vlastnostmi své duše. Tím, že takové osobnosti svou

individualitu rozvíjeli, se později stávali zákonodárci módy, udávali tón, vytvářeli nové proudy, odhalovali nové perspektivy a možnosti. Nekopírovali cizí zkušenosti, nepodrobovali se pravidlům, ale dopřáli si realizovat unikátní vlastností své duše. Kyvadla běžně individualitu nestrpí, ovšem v nastalé situaci jim nezbyvá než uznat vycházející hvězdu za svého oblíbence. Aktuální favority si kyvadla vyvádějí na piedestal a vystavují je jako nové objekty, jež by měly být napodobovány řadovými přívrženci.

Není nic špatného na tom, že každý kluk chce být silný jako jeho hrdina. Nebo že dívka si přeje docílit téže krásy jako její hrdinka. Jenom není potřeba, abyste to, co se vám líbí na ostatních, kopírovali. Mám na mysli předsevzetí typu, že si vypracujete právě takové svaly, budete se přesně takovým způsobem pohybovat, hovořit, zpívat nebo třeba začnete hrát právě tak jako někdo jiný. Uvědomte si, že váš vzor se vám zalíbil zvláště proto, že ztělesnil vlastní neopakovatelné hodnoty ve svém sektoru.

Nějaký prvotní obraz samozřejmě musí existovat. Vzor ve funkci demonstrativního příkladu – to ano, především se však nesmí stát jakousi šablonou, a už vůbec předmětem k napodobování. Za svůj vzor musíte přijmout svou duši. Jednoduše jí umožněte, aby všechny ctnosti odhalila ve svém sektoru a žádném jiném. Nejlépe uděláte, jestliže si na zeď pověsíte vlastní fotografii a budete se jí kochat. Mít rád sám sebe je velmi užitečné a výhodné. Láska k sobě se mění na jistý druh spokojenosti, který se řídí rovnovážnými silami pouze v případě, že ji doprovází pohrdání ostatními.

Opravdu jste dokonale jedinečnou osobností, v tomto ohledu se s vámi nikdo nemůže přít. Jen si dopřejte být sami sebou. Ve své unikátnosti se vám nevyrovná žádná konkurence. Vzpomeňte si na své právo na neopakovatelnost a získáte ohromnou převahu nad těmi, kdo se snaží kopírovat cizí zkušenost. Budete-li usilovat o to, abyste se stali stejnými jako ten či onen, pak se ničeho nedočkáte. Staňte se

sami sebou. Dopřejte si ten luxus. Pokud jste si nasadili masku již existující hvězdy, budete považováni za pouhou její kopii nebo parodii. Dokud bude člověk napodobovat jiné lidi, rozhodně se hvězdou nestane.

Až skončíte s neužitečnými pokusy o to, abyste se někomu podobali, vše se vám začne dařit. Jakmile zastavíte vlastní nesmyslné pokusy o opakování cizích scénářů, opět se vám začne ve všem dařit. Jestliže si sami uvědomíte velkolepost své individuality, ostatním nezbude než s vámi souhlasit. Dopřejte si tu nejsnazší úkoly. Jestliže se to však podaří, již se nebude jednat o hru, nýbrž o to, čemu se říká život na scéně.

Zmiňovaná komplikovanost musí být pouze zjevná, poněvadž ve skutečnosti je odhodlání mít docela snadné. Musíte kvůli němu jenom setřást vnucené stereotypy kyvadel a konečně přijmout neomezené možnosti vlastní duše a uvěřit v ně. Dokážete-li se odvrátit od cizí zkušenosti a sami sobě dovolíte změnit se ve hvězdu, nedokážou vám v tom zabránit ani kyvadla. Ona vám mohou pouze vnutit dusivé myšlenky typu: „Hvězda musí být krásná a já krásná nejsem. Hvězda musí umět zpívat, hrát, tancovat a to já neumím. Hvězda musí mít talent a ten já nemám. Nedokážu to. Musím se podívat, jak to dělají ostatní.“

Opravdu pozorně si prohlédněte hvězdy v estrádách, na poli vědy, ve sportu, obchodu a jinde. Mnohé z nich, pokud ne všechny, ani trošku nevyhovují obecně přijímaným standardům a představám o tom, jak má hvězda vypadat a vůbec žít. Na každou vynikající vlastnost připadá halda nedostatků, jež by svedly zatemnit jakýkoli klad. Například některá má dlouhý nos, a přesto ji považují za krasavici. Jiná osoba vůbec nemá hlas, a přitom jsou z jejího zpěvu všichni nadšení. Další zas nenašla ve vínku vůbec žádné herecké nadání, ale i tak ji naháněli všichni režiséři, takže se přece dostala mezi hvězdy. A co ten malý a tlustý – kvůli jakým kladům ho ženy milují? Jiný muž podle vás vůbec nic

neznamená – co na něm tedy vidí? A ten nevzhledný typ – snad to není tentýž?

Mohlo by se zdát, že individuálnost nezapadá do pravidla „dělej jako já“. Ale souhlaste, vždyť právě uvedená skutečnost představuje neměnnou podmínku zrodu hvězdy. Jasná osobnost pravidlo narušuje a kyvadlo musí uznat, že přestože stereotypy zůstanou ve většině, tady jde o výjimečný případ. Výjimečný případ představují všechny hvězdy. Vy se také stanete výjimkou z obecně přijímaných stereotypů.

Můžete zpívat dobře posazeným hlasem, a přesto živořit v anonymitě. Nebo můžete zpívat zkrátka odporně, ovšem osobitým způsobem, z něhož budou lidé nadšení. Mohli byste ovládat vynikající intelektuální schopnosti, a ani tak byste nemuseli ničeho dosáhnout. Zatímco politováníhodný trojkař, který se úporně honí za svými bláznivými nápady, nakonec předvede ohromující objevy. Snad byste měli nadprůměrné fyzické předpoklady, jenže hvězdou sportu se ani tak nestanete. Zato ten, kdo si dovolí narušit obecné stereotypy, povede hru v poli způsobem, jež nikdo neočekává, a vyjde jako vítěz. Seznam lámání stereotypů nehodlám dále rozvádět, neboť princip již chápete. *Odhodlejte se k drzosti a obraťte rozum ke své jedinečné a neopakovatelné duši. Nebojte se stereotypy kyvadla narušit.*

Nenechte se ale nachytat na jinou udici. Kyvadla vás mohou vyprovokovat k honitbě za cizím cílem, jež vám osobně nepřinese nic než rozčarování. K čemu potřebujete cíl někoho jiného? Naslouchejte své duši, ne rozumu. Duše ví mnohem lépe, kde se dokážete projevit jako hvězda.

Ve světě kyvadla funguje zákon: favority se stávají pouze jedničky, všichni ostatní musí plnit funkci řadových přívrženců a podrobovat se nastoleným pravidlům systému. Transurfing se nenachází v pozici, aby tento zákon narušoval, ovšem pokud budete chtít, pomůže konkrétně vám tento

zákon zlomit. Pokud využíváte jedinečných vlastností své duše, budou kyvadla nucena zařadit vás mezi favority.

Anděl ochránce

Spousta lidí věří, že duši člověka vypomáhá její anděl ochránce. Jestliže ve svého anděla věříte, je to velmi dobře. Znamená to totiž, že existuje. Přemýšlíte o něm, spoléháte na něho, jste mu vděční a tyto myšlenky z něho dělají skutečnou entitu, o tom nemusíte pochybovat. V prostoru variant se nachází vše. Pokud vám to vyhovuje, můžete dokonce předpokládat, že podobné myšlenky vytvářejí samostatnou energeticko-informační podstatu. Čím upřímněji a vroucněji ho budete mít rádi a budete mu za všelijaké drobnosti prokazovat vděčnost, tím silnější andílek bude, a tím více pomoci vám bude moci prokázat. Nakonec už ani nebude tak důležité, zda existuje nezávisle sám o sobě nebo ho vytváříte svými myšlenkami.

Pokud v anděla nevěříte, ani na tom není nic špatného. Cítíte-li se i tak pohodlně, pak je vše v pořádku. Koneckonců v co věříte, to dostáváte. I když osobně na vašem místě bych uvěřil. Vždyť přece existuje nezávisle na tom, zda v něho věříte, má vás rád, stará se, co může, a vy jste na něho zapomněli a odhodili ho. Nedostává se mu vaší lásky a to znamená, že slábne, pociťuje nedostatek energie a není v jeho silách, aby svému svěřenci pomohl. Zároveň s tím vy sami rozdáváte energii napravo i nalevo destruktivním kyvadlům. Ta vám sice také mohou pomoci, avšak pouze v rámci svých zájmů. Něčí osobní blahobyť pro ně nic neznamená, kdežto váš anděl se stará pouze o vás.

Představujte si ho v jakékoli podobě: jako mládence s křídýlky, jako obláček, ptáčka nebo cokoli, co vám vyhovuje. Forma není vůbec důležitá už proto, že totiž sám o sobě *nijak nevypadá*. To vy mu dáváte podobu ve své fantazii. Proto si ho klidně představujte, jak chcete. Dokonce ho můžete

ztotožnit se svou duší. Disponujete-li mimosmyslovými schopnostmi, dokážete se s ním stýkat. A pokud ne, neznepokojte se, poněvadž on si najde nějaký způsob, jak vás nasměruje na správnou cestu. Hlavní je, abyste *mu nikdy nekřivdili, a už vůbec se na něho nezlobte*. On ví nejlépe, před čím vás má chránit a kam vás má nasměrovat, poněvadž ve srovnání s ním jste vy slepým koťátkem. Nesmíte mu nic vyčítat. Nedokážete totiž pochopit, před jakými pohromami se vás snaží v rámci svých možností ochránit.

Existuje jedno podobenství o člověku, který se na nebesích setkal s Bohem. Bůh mu ukázal celou jeho životní cestu, kde bylo podle stop vidět, že Hospodin kráčel celou dobu po boku onoho člověka. Když vtom dotyčný spatřil nejtěžší období svého života, kde byly ovšem vyšlapány jen jedny stopy. Obrátil se s výčitkou na Boha: „Hospodine, když mi bylo těžko, ty jsi mě opustil!“ Na což Bůh odpověděl: „Mýlíš se, tam nejsou tvé stopy, tehdy jsem tě nesl na ruku.“

Roli anděla lze jen stěží docenit. Už pouhé jedno uznání, že existuje nějaká podstata, jež se o vás stará a v rámci svých sil vás stráží, dodává člověku pomocnou rovnováhu víře. A víra, která plodí spokojenost, hraje v životě každého z nás velmi důležitou roli. Jestliže si připadáte osaměle, můžete se s andělem o svou osamělost podělit. Pokud se cítíte zle nebo si vychutnáváte radost, i o to se s ním lze snadno rozdělit. Anděl ochránce má však ještě jednu kouzelnou vlastnost, již lze využít: na rozdíl od vás nepodléhá působení rovnovážných sil.

Převažuje-li u vás radost z vlastních úspěchů, chválíte se a jste na sebe hrdí. Což je dobře, protože je lepší přechválit se než si nadávat. Bohužel se při tom vytváří byť malý, přesto ale nadbytečný potenciál, a tak vám rovnovážné síly mohou svátek duše pokazit. Pochválíte se a hned nato se dopustíte chyby nebo se vám dostane nepříjemné mrzutosti. Co říkáte,

že se nyní máme bát radovat se ze svých úspěchů dokonce i potají?

Existuje ovšem jeden způsob, který umožňuje, abyste se pokochali radostí a hrdostí, aniž byste vytvořili nadbytečný potenciál. *Rozdělte se o svou radost a hrdost s andělem ochráncem.* Vždyť on se o vás staral a pomáhal vám, tudíž si také zaslouží chválu a vděčnost. Jestliže se radujete ze svého úspěchu a jste na sebe pyšní, vzpomeňte si na anděla a zaradujte se dohromady. Promluvte si s ním a vyjádřete mu svou pochvalu a vděčnost. Určitě uděláte lépe, pokud budete chválit jeho, a nikoli sebe. Není třeba se přetvařovat, vzneste své právo na odměnu opravdově. Nic při tom neztratíte, své jste již dostali a nyní pochvalte anděla a vyjádřete mu vděčnost.

Přemýšlejte o tom, že váš úspěch přišel jeho zásluhou. Co se při tom děje? Především zmizí váš nadbytečný potenciál hrdosti a zároveň si v sobě bez nebezpečí necháte místo pro svátek duše. Radujte se ze zdraví. *Radost si nechejte, kdežto hrdost předejte andělovi.* Vždyť i tak je jasné, že vám zásluhy nikdo nevezme.

Namísto toho, abyste vytvářeli nadbytečný potenciál hrdosti či děkovali kyvadlu, které vás obšťastnilo, předejte odměnu a vděčnost raději svému andělovi. *On vás sice o energii neprosí, ale potřebuje ji.* Pokud se domníváte, že jste pomoc získali od kyvadla, můžete mu také poděkovat, nikomu se tím neuškodí. Ale kyvadlo i tak vždy dostane svůj díl vaší energie, neboť ono nikdy nic nedává zadarmo. Vy jen nezapomínejte na svého anděla. *Neustále mu připomínejte, že jste mu vděční a že ho máte rádi.* Bude silnější a stokrát vám vše oplátí.

Pouzdro pro duši

Vaše duše přišla do tohoto světa plná důvěřivosti a nadějí s očima doširoka otevřenými. Jenže si ji do svých rukou

vzala kyvadla a vnutila jí informaci, že ji zde nikdo nečekal, že tady z ní nikdo nejásá a že musí plnit špinavou a těžkou práci za malinký kousek chlebičku. Ne všechny se ovšem rodí v bídě, jenže bohatí mají zase své problémy, jen v jiném plánu. Ve světě kyvadel nestrádají bohatí o nic méně než chudí.

Vaše duše nepřišla do materiálního světa strádat. Kyvadlům však absolutně vyhovuje, jestliže se boj o místo pod sluncem stane normou. Jak víte, kyvadlo, jež bylo zplozeno společnými myšlenkami a jednáním skupiny lidí, začíná žít samostatně podle zákonů energeticko-informační podstaty. Prostřednictvím energeticko-informační výměny podmaňuje přívržence své vůli a nutí je, aby mysleli a jednali v jeho zájmu. Pokud lidé projevují nevoli, rozčilení, vztek, nespokojenost, strach a také když se účastní bitev kyvadel, předávají jim svou energii.

Zvykli jsme si žít v tomto světě kyvadel, kde útlak, nevraživost, soutěž, války a mnohé další vztahy soupeření představují normu. Vůbec nás nenapadne, že je to nenormální a naopak že by vše mohlo fungovat jinak. Podívejte se na tento svět z pohledu modelu kyvadel, vybavte si rozličné projevy jejich nenasytné touhy a dychtivosti po energii a představte si, jak by se svět mohl proměnit, kdyby se od kyvadel osvobodil. Pokud k energeticko-informační výměně nedochází, znamená to, že neexistují struktury, které by usilovaly o přisvojení cizí energie a plodily soupeření. Jen stěží si to dokážeme představit, ale s jistotou lze tvrdit, že v takovém světě by panovalo velmi mnoho štěstí a jen docela málo strádání. Tam se přírodního bohatství a možností dostává všem dosyta.

Vnutili nám, že boj o přežití a přirozený výběr představují nevyhnutelné a zcela normální procesy, jež podporují rozvoj života. To je pravda, takové procesy skutečně napomáhají rozvoji světa agresivního typu. Avšak nevyhnutelnou podmínku pro rozvoj života vůbec nemusí

představovat přirozený výběr. Život by se mohl rozvíjet podle jiných, mnohem humánnějších zákonů.

Přirozený výběr ve světě kyvadel probíhá podle negativního scénáře, v souladu s nímž *hyne ten, komu je zle*. Selektce probíhá metodou potlačení a zničení. Cožpak vás dosud nenapadlo, že by mohl existovat jiný scénář? Pozitivní? Podle něj *přežívá ten, komu je dobře*. Uvedené scénáře se svou orientací liší přesně tak, jako se negativ odlišuje od pozitivu. Lze se přít, že v přirozeném výběru funguje jak ten, tak onen scénář. Nicméně se zdá, že v roli převládajícího faktoru účinkuje právě negativ: ten, komu je zle, umírá. V každém případě je nutno podotknout, že kyvadla stanovila ve světě lidí ještě mnohem tvrdší pořádek, než panuje v přírodě.

Boj o přežití v přírodě nenabývá tak krutého a agresivního charakteru jako ve světě lidském. Naše kyvadla jsou mnohem silnější a agresivnější než přírodní kyvadla. Holá skutečnost, že v přírodě vždy někdo někoho požívá, ještě neznamená, že by se tam neustále vedla nějaká válka. Lev požívá krávu stejně, jako kráva spásá trávu. Zvířata a rostliny nemají ponětí o důležitosti, a proto se rovnováha nenarušuje. Důležitost přináleží pouze lidem. Jestliže tedy člověk pozoruje přírodní jevy z pohledu důležitosti, interpretuje normální koexistenci živých organizmů jako lýtý boj.

Dokonce i boj o teritorium a partnery ve světě zvířat nabývá čistě nominálního charakteru ve srovnání s ustavičnými bitkami mezi lidmi. Pokud nejde o lov, zvířata způsobují jeden druhému tělesná postižení jen velmi zřídka. Ve většině případů se jakýkoli spor řeší ve prospěch toho, kdo hlasitěji zaře a hrůzostrašněji vycení zuby. A pokud i ke krveprolití dojde, co lze nadělat – tlapy jsou těžké. Pocity, jako je zloba nebo nenávisť, nejsou zvířatům vlastní. Chybí jim ovšem také statečnost a zbabělost – existuje pouze pud

sebezáchovy. Stateční vlci a zbabělí zajáci existují pouze ve fantazii lidí.

Tento svět nedokážeme nijak změnit. Musíme se smířit s tím, že na nás nezávisí. Hromady omezení a podmínek doslova zamykají naši duši do izolace. Rozum, chycený podmínkami, se stává vězňem duše a nedovoluje jí, aby své schopnosti realizovala. Člověk je prostě přinucen, aby se choval tak, jak to od něho potřebuje svět kyvadel: tedy aby vyjadřoval nespokojenost, rozčiloval se, obával se, soupeřil, bojoval. *Chování a myšlenky každého z nás jsou podmíněny naší závislostí na kyvadlech.* Jak jste se již přesvědčili v předchozích kapitolách, taková podmíněnost nám bere energii, nastoluje proti nám rovnovážné síly a odvádí nás pryč k falešným cílům. K završení všeho vnější záměr funguje jako realizace horších očekávání. Kdekerý jedinec by se od podmíněnosti a závislosti i rád osvobodil, jenže neví jak.

Již jste se poučili, že moc kyvadel těžší z důležitosti a neuvědomění. *Člověk reaguje na jejich provokace nevědomky.* Mechanicky se oddává nevoli, strachu či rozčilení, ze zvyku vyjadřuje nespokojenost a zlobí se, snadno ho přemůže malomyslnost a kdejaké překážky ho nutí napínat všechny síly. Žijeme jako ve snu, podrobujeme se scénáři, který nám vnucují kyvadla. Neuvědomujeme si, že můžeme uchopit scénář do vlastních rukou. Připadá nám, že na nás osobně všechno závisí jen malinko. Důležitost vtahuje člověka do hry kyvadel a neuvědomění mu bere poslední možnost nějak scénář ovlivnit. *Hra se koná podle pravidel kyvadel.*

Určitě jste si všimli, že musím mnohokrát opakovat jedno a totéž, protože bez ohledu na očividnost mého tvrzení lze těmito úvahám jen těžko porozumět a procítit je. Natolik silně a hluboko se v našem vědomí zakořenil běžný pohled na svět zformovaný kyvadly. Z izolace podmíněnosti se dokážete vymanit, jestliže se budete řídit principy transurfingu. Moc

kyvadla dosahuje závratné výše, nicméně vám nedokážou v ničem zabránit, pokud se zřeknete důležitosti a vědomě budete využívat své právo vybírat a určovat scénář.

Kyvadlům se hodí, jestliže drží své přívržence pod kontrolou. Sledují výhradně své cíle a lidská bytost pro ně představuje pouze nástroj, prostředek, loutku. Vaše duše vlétla do tohoto světa jako na prázdniny, tak si je dopřejte. Musíte se pouze rozhodnout, zda celý svůj život promrháte prací ve prospěch vám cizího kyvadla, nebo budete žít pro sebe, ke své spokojenosti. Jestliže si vyberete prázdniny, vyplývá z toho pro vás, že se musíte jednak osvobodit od kyvadla, jež vás spoutávají, a jednak najít svůj cíl a své dveře.

Váš rozum musí pochopit, že nejste povinni nechat se vést na vodítku destruktivních kyvadla. Sjednoťte rozum s duší a získáte vše, co se hodí vaší duši, ve smyslu doslovném i přeneseném. Jenom se musíte osvobodit od kyvadla a odbourat rozpor mezi duší a rozumem. Dopřejte si luxus být hoden toho nejlepšího.

Pokud vám někdo nutí, že je vaší povinností dřít se ve prospěch něčeho nebo někoho, ani mu nezkoušejte uvěřit. Jestliže vám dokazují, že se na tomto světě dá čehokoli dosáhnout jedině usilovnou prací, nedůvěřujte jim. Snaží-li se vás dohnat k nemilosrdnému boji o místo pod sluncem, nevěřte jim. Ani když vám ukazují na vaše místo, nevěřte. Pokud se vás snaží zavléct do sekty nebo společenství, kam musíte přispět vlastním vkladem do společného díla, nevěřte. Říkají-li vám, že jste se narodili v bídě, a proto tak musíte prožít celý svůj život, nevěřte. Jestliže vás přesvědčují, že vaše možnosti jsou omezené, nespokojte se s tím.

Budete se muset přesvědčit, že kyvadla se nevzdají jen tak snadno. Jakmile se u vás objeví počátky odhodlání mít, navodí situaci, v níž se vám budou snažit dát najevo, že vaše možnosti sahají pouze k jistým hranicím. Jakmile pocítíte, že zřejmě jste schopni vybírat a určovat scénář hry, kyvadla se

pokusí vaše plány rozbourat a zhatit. Jakmile vás ovládne pocit spokojenosti a jistoty, vynaloží jisté úsilí na to, aby vás znovu zachytila. *Nepodléhejte provokacím a nenechejte se vyvést z rovnováhy. Udržujte svou důležitost na minimální úrovni a jedněte vědomě.* Nikdo po vás nechce ani úsilí, ani odolnost, ale pouze vědomý záměr udržet hladinu důležitosti na nule.

V dané hře jsou vaše možnosti omezeny pouze a jedině vašim vlastním záměrem. Možnosti kyvadel jsou vymezeny pouze úrovní vaší důležitosti a uvědomění. Pamatujte: jsem-li prázdný, nemají mě za co zachytit, a jestliže si uvědomím smysl hry, kyvadla nejsou schopna vnutit mi scénář. Pokud se jim podařilo rozčilit vás, rozhodit vás či jinak vyvést z rovnováhy, znamená to, že byste se měli rozhlédnout a pochopit, kde jste úroveň důležitosti překročili.

Změňte svůj vztah k tomu, co vás vyvedlo z rovnováhy. Vynasnažte se, abyste si uvědomili, že *důležitost nepotřebujete vy, ale kyvadla.* Pouzdro pro duši je vyrobeno z vaší důležitosti. *Ničemu nepřidávejte nadbytečně podstatný význam. Zkrátka si klidně a bez naléhání berte své.* Pokud se nechce dát, ani tak mu nepřikládejte význam – kyvadla pouze vyčkávají, až poklesnete na duchu. Jestliže vás něco rozhodilo, odhod'te důležitost. Rozmyslete se a uvědomte si, že se nejedná o nic jiného než o hru kyvadel. Právě o hru, a nikoli o bitvu, protože kyvadla se v podstatě podobají tupým hliněným balvanům. Hraje tvrdá a počítá se slabostí na straně člověka. Jakmile do ní vložíte sebemenší slabinu důležitosti, ihned prohrajete. Daří-li se vám však udržet hladinu důležitosti na nule, kyvadla se provalí do vaší prázdnoty. Tupé hliněné špalky se rozbijí. Sílu budete čerpat právě z vědomí, že chápete pravidla hry. Jakmile si všimnete, že se vás nějaké kyvadlo snaží zachytit a vyvést z rovnováhy, usmějte se pod vousy a nesmlouvavě odhazujte důležitost. Postupně si z toho vytvoříte zvyk. Tehdy pocítíte svou sílu a

pochopíte, že můžete sami určovat scénář hry. Dosáhnete-li vítězství ve hře s kyvadly, získáte *svobodu výběru*.

Vějíř

Dosud jsme hovořili o tom, že sektory prostoru variant disponují vymezenými charakteristikami – parametry. Dohodli jsme se, že kvůli snazšímu porozumění je budeme považovat za frekvenční. Pokud se frekvence vašeho myšlenkového vyzařování za podmínky jednoty duše a rozumu shoduje a splývá s frekvencí určitého sektoru, pak síla vnějšího záměru uskutečňuje přesun. Jinými slovy scénář a dekorace daného sektoru se materializují ve vrstvě vašeho světa.

Duše každého člověka také disponuje neopakovatelným individuálním souborem parametrů – vějířem duše. Opět se kvůli zjednodušení modelu dohodneme, že budeme vějíř duše člověka považovat za jeho charakteristickou frekvenci. Vějíř jednoho člověka se odlišuje od vějíře jiného, stejně jako se rozlišují podoby sněhových vloček, které jsou vždy neopakovatelné. *Vějíř charakterizuje individuální podstatu duše člověka.*

Dále prohlubovat tuto definici nemá smysl. Lze se pouze dohadovat, co to vějíř je, protože se projevuje implicitně – je skryt *pod maskami rozumu*, jež tak či onak nosí každý člověk. Nesporně platí pouze to, že tato individuální a neopakovatelná podstata existuje u každého jednoho z nás. Můžete popisovat charakter, zvyky, způsoby či vzhled známého člověka, a přesto za všemi zmíněnými charakteristikami bude stát jeden integrální obraz, který chápete beze slov. Beze slov je pochopitelná jedině tato individuální podstata, již budeme nazývat vějíř.

Možná jste se setkali s lidmi, kteří vynikají nevysvětlitelným kouzlem. Co na vás však zřejmě zapůsobilo překvapivě, bylo to, že mohou mít dokonce neatraktivní

zevnějšek. Jakmile ale takový člověk promluví, ihned zapomínáte na jeho fyzické nedostatky a zcela podléháte očarování. Na otázku, v čem se skrývá tajemství tohoto kouzla, lze pouze zamumat cosi typu, že na něm něco je, ovšem jiné vysvětlení neexistuje. S podobnými lidmi se každý setkává velmi zřídka. Pokud se nenacházejí ve vašem okolí, hledejte je mezi hvězdami showbyznysu. Charakteristickým rysem diskutovaných osobností se jeví výjimečná krása a kouzlo, jež vycházejí jakoby z hloubi duše. Nevyzdvihují zde krásu loutky, tu vidíte na první pohled. Její krása totiž jen navenek odpovídá potřebám nastolených standardů.

Tajemství okouzující krásy nespočívá z pohledu vějíře vůbec v tom, že člověk disponuje duševní krásou či nějakými zvláštními duševními vlastnostmi. Budete muset uznat (nebo pokud nechcete, nemusíte uznat) ještě jeden paradoxní závěr transurfingu: *takzvaná duševní krása neexistuje, nýbrž funguje pouze harmonie vztahů duše a rozumu.*

Pokud člověk nemá sám sebe rád, je se sebou nespokojený a třeba se zabývá činností, která se mu nelíbí, nebo pokud se jeho rozum klátí v rozrušení či zmatku a nachází se v rozporu s duší, tehdy rozhodně půvabnou krásou nemůže disponovat. Jakýkoli konflikt duše a rozumu se odráží na vzhledu a charakteru každé bytosti. Je-li se sebou někdo spokojen, má se rád, žije s potěšením, zabývá se oblíbenou činností, pak z něho jakoby vychází vnitřní světlo. Znamená to, že *se rozum naladil na vějíř duše.*

Jednota duše a rozumu ztotožňuje myšlenkovou energii člověka s podstatou vnějšího záměru. Uspokojení ze sebe či harmonie vztahů duše a rozumu také plodí něco podobného. Duševní komfort zažehává vnitřní světlo, jež duši připomíná její opravdovou podstatu, proto je krása harmonie lidmi přijímána jako kouzlo nebo duševní krása. Takové vyzařování vzbuzuje dokonce skrytou závist: „Jak je možné, že tak kveteš?“

Duše si lebedí v komfortu, jestliže ji rozum nedusí ve svém pouzdře, ale naopak ji hýčká jako růži ve skleníku, kochá se jí, pečlivě se o ni stará a svobodně dopřává každému lupínku, aby se rozvinul. Je to ten zřídkaový případ, který lze označit štěstím.

Vějíř se projevuje v podobě záliby, zaujetí, všeho, co člověk dělá s láskou a rád. Často se stává, že struny vějíře dlouhou dobu mlčí. Pak se však přihodí, že nějaké znamení přinutí strunu zaznít. Může jím být jakoby mimoděk nadhozená poznámka, jež kdovíproč zapadá do duše. Nebo cokoli, co náhle spatříte a co v tu ránu přitahuje vaši duši jakýmsi zvláštním magnetizmem. Mlhavě uvědomované zaujetí se brzy projevuje zas a znovu, čímž se demonstruje práce vnějšího záměru duše. Jenže vzhledem k tomu, že jde jen o mlhavé zaujetí duše, ani vnější záměr nepracuje cílevědomě. Nevyhnutelně je třeba naslouchat příkazům duše, aby je rozum zachytil. Teprve pak lze pochopit vnější záměr a rychle získat to, co si přejeme.

Co tedy brání rozumu, aby vyladil vztahy s duší? Přesně tatáž důležitost a stále tíž staří známí – kyvadla. To ona lidem vnucují falešné cíle a hodnoty. Jak jsme si ukázali výše, právě kyvadla nastavují standardy krásy, úspěchu a blahobytu. Vnitřní a vnější důležitost nutí každého jedince, aby se s nalajnovanými standardy srovnával. Rozum přirozeně nachází hromadu nedostatků a začíná u sebe, což znamená, že začíná i duši aktivně nenávidět. Zkouší si všemožné masky a snaží se popohnat vějíř podle nastavených standardů. Z podobného jednání zpravidla nic dobrého nevzejde. Ve výsledku se rozpor duše a rozumu ještě více prohlubuje. Jaký by v tom měl být duševní komfort! Rozum zalévá svou růži výčitkami a nespokojeností a ona čím dál více chřadne.

Rozum směřuje k vyhledávání pokladů všude možně, jenom ne do své duše. Kyvadla neustále hlasitě a vábně lákají a přitahují nové přívržence, kdežto duše se jen tiše a nesměle

snaží dát vědět o svých schopnostech a sklonech. Rozum duši neposlouchá, o to usilovněji se však snaží změnit vějíř. Přirozeně z toho nic dobrého nevzejde. Ve výsledku se duše a rozum shodnou v neuznání kvůli zdánlivé nedokonalosti, načež vnější záměr neprodleně přenáší dotyčného na dráhy života, kde se jeho neuznání ještě prohlubuje, protože nedokonalost se v doslovném smyslu materializuje.

Rozum předpokládá, že pokud si obleče masku, jež jej nějak upraví, tak se lze přizpůsobit nastolenému standardu. Jistě chápete, že je to nesmyslný pokus dohonit přelud. Namísto toho, aby člověk využíval drahocennou jedinečnost své frejle, slepě sebou bije o sklo, zatímco sleduje cizí úspěch. Jenže úspěch hvězdy se opět rodí naladěním *jejího* rozumu na vějíř *její* duše. Lovec přeludů se nijak neobohatí a navíc se mu dostává ještě většího pocitu marnosti z neuspokojení. *Jestliže někdo vyjadřuje nespokojenost se sebou samým, nikdy se nedostane na dráhy života, kde se sebou bude spokojen.* Parametry jeho vyzařování vyhovují drahám života, kde se bude příčin a důvodů k jeho nespokojenosti vyskytovat ještě mnohem více.

Takovou nesmyslnou hru lidem vnucují kyvadla. Ovšem pro kyvadla má tato hra velmi výrazný, dokonce jednoznačný význam, poněvadž nelibost a nespokojenost jsou jim servírovány jako jejich oblíbené energetické pokrmy.

Jak lze rozum naladit na vějíř duše? Jediný způsob spočívá v tom, abyste svůj rozum přesvědčili, že jeho duše je na prvním místě hodna lásky. Zpočátku je třeba začít mít rád sebe, avšak vzápětí byste měli obracet pozornost i na klady a přednosti ostatních. Nepleťte si ale lásku k sobě se sebeláskou, ješitností a samolibostí. Samolibost se rodí povyšováním sebe sama nad ostatní a vytváří nejnebezpečnější nadbytečný potenciál. Mít rád sebe znamená chápat svou jedinečnost a přijímat sami sebe takové, jací jsme, se všemi nedostatky. Vaše láska k sobě nesmí podléhat žádným podmínkám, jinak se změní v

nadbytečný potenciál. Cožpak nejste hodni toho, abyste se zkrátka měli rádi? Vždyť máte jen sebe.

Pokud člověk zašel v boji se svým vějířem příliš daleko, těžko se mu bude rozhodovat, aby se začal mít trochu rád. „Jak se mohu mít rád, vždyť se sám sobě nelíbím.“ Podívejte se, jaká je pozice rozumu: „Jestliže se sám sobě líbím, mám se rád.“ Jde o nejčistší, ryzí nadbytečný potenciál, zrozený zvýšenou vnitřní i vnější důležitostí. Vnější důležitost se projevuje v tom, že kýmsi nastavené standardy pro mě představují nezvratnou pravdu. Neoceňuji cizí klady příliš vysoko? Vnitřní důležitost je založena na tom, že se nutím dodržovat cizí standardy. A kdo říkal, že jsem horší než oni? Já a jenom já. Není snad mé sebehodnocení příliš nízko?

Abyste se začali mít rádi, shod'te vnější důležitost z piedestalu a přestaňte se klanět cizím standardům. Kdo vám brání, abyste si vytvořili vlastní standardy? Nechejte raději ostatní, ať se honí za těmi vašimi. Odhod'te svou vnitřní důležitost a uvolněte se. Nejste povinni odpovídat cizím standardům ani je dodržovat. Vždy je třeba si uvědomit, že důležitost potřebují kyvadla, a ne vy. Jakmile si duši oblíbíte celým rozumem, vnější záměr vás sám přesune na dráhy života, kde se sebou budete v plné míře spokojeni. Pokud se sami sobě začnete líbit bez ohledu na cokoli, podaří se vám oklamat vnější záměr a odhalit klady, o nichž jste neměli ani tušení. Jestliže bude vaše myšlenková energie vyzařovat vaši spokojenost se sebou samým, vnější záměr vás popadne a přenesne na dráhy, kde je skutečně být na co pyšný.

V jednom přikázání se říká: *Miluj bližního svého jako sebe sama*. Všichni z jakéhosi důvodu obracejí pozornost na nutnost milovat své blízké a vůbec lidi. V přikázání se však myslí, že láska k sobě samému existuje od prvopočátku. Přestaňte hrát hru, již vám vnucují kyvadla, a začněte od tohoto dne mít rádi sebe. Kupte si svůj oblíbený pamlsek a udělejte si oslavu. Pečlivě se o sebe postarejte. Snad se najde někdo, kdo by mohl škodolibě navázat: „Buďte shovívaví ke

svým slabostem, špatným sklonům.“ To je demagogie kyvadel a osobně si myslím, že není nutné, abych s nimi polemizoval. Sami chápete, co láska k sobě znamená. Navíc slabosti a zlé sklony v člověku jsou beztak vyvolávány kyvadly.

Není třeba hledat číši grálu někde v džungli. *Svatý grál se nachází uvnitř vás – je to vějíř vaší duše.*

Jednota duše a rozumu

Duše přichází do tohoto světa a důvěřivě napřahuje dětské ručky. Jenže potom se ukazuje, že svět je uchvácen kyvadly, která jej změnila v džungli. Kyvadla se najednou snaží vnutit duši myšlenku, že ji tu nikdo nečekal, že v tomto světě musí každý o své místo pod sluncem bojovat a platit jim daň. Naivní a bezprostřední duši chtějí okamžitě srovnat do latě. Přesvědčují ji, že její přání nikoho nezajímají, že na světě se nachází více strádání než radostí, že svátky se konají pouze ve stanovené dny, že za ždíbec chlebičku je třeba se do úmoru dřít. Pořád dokola..., víčka klesají, smutek vystupuje slzami v očích. Či snad narůstá rozhořčení. To není pravda! Je to nespravedlivé! Srst se ježí. Duši se zdá, že výběr může být pouze jeden: buď se vléci se svěšenou hlavou po cestě vnucené kyvadly, nebo se zoufale drápat a dobývat svého.

Rozum člověka je kyvadly uchvácen na všech úrovních – mentální, emocionální i energetické. Navyklý světonázor a reakce v jednání člověka jsou formovány právě kyvadly. Ovládaný jedinec přemýšlí a postupuje tak, jak se jim to hodí. Duše se dostává do pouzdra podmíněnosti, jež se projevuje doslova ve všem, vzápětí za rozumem. Dotyčný je přinucen smířovat se s množstvím omezení a plnit roli, kterou mu ve vnucené hře přidělili. Duše bývá za takových podmínek postupně vytěsňována do zadních plánů a rozum bere otěže vlády do vlastních rukou.

Rozum poučuje duši jako malé nerozumné dítě: „Vím lépe než ty, co je potřeba dělat, a z tvého hloupého blábolení nic nedává smysl.“ U většiny lidí se duše změnila ve vystrašenou bezprávnou podstatu, jež se schovala do rohu a se zármutkem sleduje to, co vytváří zběsilý rozum. Občas se vyčlení několik minut souhlasu duše a rozumu. V takové okamžiky duše zpívá, zato rozum si se zadostiučiněním mne ruce. Jenže to se stává zřídkakdy. Nejčastěji se jednoty duše a rozumu dosahuje v nepřizní, strachu a nenávisti.

V otázkách výběru nemá duše právo hlasu, neboť rozum s ní zachází jako s dítětem, které prosí o hračku, jež se mu v obchodě zalíbila. Odpovědi rozumu znějí obvykle standardně, například: „Na to nemáme peníze.“ Tak se sen ničí již v zárodku.

Podívejme se, co se děje. Onu hračku potřebuje dítě již nyní. Pokud si opravdu nemůžete dovolit koupit mu ji, není nic nenormální na tom, že mu ji odepřete. Ale vždyť duše souhlasí s tím, že posečká! Avšak rozum s přesvědčením hlupáka vztyčuje osudový kříž: „Nemáme peníze.“ Z toho vyplývá, že sen je v zásadě nedostižný.

Rozum má vlastní logiku, kterou mu vnutila kyvadla, pro něž je výhodné držet přívržence na řetězu a již jim nedávat svobodu výběru touhy. Duše obecně logiku postrádá, tudíž vše chápe doslova. Rozum tvrdí, že nemá k dispozici peníze. Ale duše přece netouží po penězích, nýbrž po hračce! Kvůli tomu, že rozum používá jako zdůvodnění peníze, staví zákaz na hračku (je to nereálné, těžko dosažitelné) a duši nezůstane nic než se odsouzeně zamknout do sebe a hračku si dále nepřipomínat. Tak se pohřbívají sny a tužby.

Rozum si nepředstavuje, jak by bylo možné tuto tužbu uskutečnit, a proto ji ani nepochopí do vrstvy svého světa – vždyť život musí být logický a pochopitelný. Přitom by bylo všehovšudy bývalo třeba souhlasit s tím, že se pořídí hračka, načež už by se byl vnější záměr postaral o to, jak na ni získat peníze. Avšak všední světonázor, zformovaný kyvadly,

taková kouzla nepřipouští. Svoboda výběru přívrženců se zájmům kyvadel vůbec nehodí do krámu.

Člověk mylně vnímá racionální světónázor jako nezvratný zákon. Dotyčný zákon je však falešný a lze jej *zlomit*. V našem životě se často dějí nevysvětlitelná *kouzla*, tak proč bychom do svého života jedno z nich nevypustili? Pouze si musíte dopřát mít to, co chce duše. Pokud ze sebe shodíte pavučinu předpojatosti a omezení, kterou vás omotala kyvadla, dozajista uvěříte, že jste své touhy hodni, a dovolíte si mít to, co si přejete – a dostanete to. *Dopřát si mít je hlavní podmínkou pro splnění přání.*

Existují i další odpovědi, jež rozum nabídne duši v hračkářství. „Hloupost! Vím lépe než ty, co potřebuješ. Copak my, my jsme jen obyčejní lidé. To je nereálné. Není to dáno každému. Ty nemáš předpoklady ani schopnosti. Jak bys to mohl získat! Musíme žít jako všichni.“ A tak dále. Kdyby takové úvahy nebyly výsledkem vlivu kyvadel, bylo by možné obvinít rozum z neproniknutelné hlouposti. Doufejme však, že se rozum přece probere z houževnatého mámení již při čtení těchto řádek a pochopí veškerou absurdnost svých *rozumných* důvodů.

Rozum bez duše v tomto světě zmůže velmi málo. Spolu jsou schopni všeho, protože jejich spojení plodí onu kouzelnou sílu – vnější záměr. Rozum ovládá vnitřní záměr a duše vnější. Duše však není schopna řídit vnější záměr cílevědomé. Jakmile se duše a rozum slijí dohromady, vnější záměr se stává říditelným a lze jej využívat k dosažení vytyčených cílů.

Vše, co se vám zdá těžko dosažitelné či nereálné, je v úzkém rámci možností vnitřního záměru rozumu opravdu těžko vyplnitelné. Ale kdo se o tom pře? Ať si postavíte jakýkoli cíl, souhlasím, že jeho dosažení je v rámci racionálního světónázoru splnitelné jen s velkými obtížemi. Nevzdávejte se však svého snu pouze proto, že nějaké

nafoukané autority si uzmuly právo určovat, kde realita je, a kde ne. Využijte i vy své právo mít osobní kouzlo.

Tajemství štěstí je stejně prosté jako tajemství neštěstí. Vše spočívá v jednotě duše a rozumu nebo v jejich rozporu. Čím je člověk dospělejší a starší, tím více se rozpor rozšiřuje. Rozum podléhá vlivu kyvadel a duše se stává nešťastnou. V dětství ještě duše doufá v to, že svou hračku dostane, jenže jak jde čas, naděje uhasíná. Rozum nachází stále nová a další utvrzení o tom, že touha je těžko dosažitelná, a odkládá její realizaci na později. Podobné odklady na neurčito se obvykle prodlužují na celý život. Život končí, a přesto sen stále zůstává ležet v zaprášené zásuvce.

Ke sjednocení duše a rozumu je nutné, abyste ihned na počátku vymezili, v čem vlastně má být oné jednoty dosaženo, tedy pojmenovat své cíle. Bez ohledu na evidentní očitost se daná otázka vůbec neukáže triviální. Lidé zpravidla přesně vědí, co nechtějí, zato když mají zformulovat svá skutečná přání, činí jim to potíže. Problém se vysvětluje tím, že kyvadla se snaží podmanit si přívržence svým zájmům a vnucují jim falešné cíle. O žádné jednotě duše a rozumu nemůže být ani řeč, pokud se rozum zaměří na honičku za vábným preludem, zatímco duše inklinuje k něčemu zcela jinému.

Navíc ke všemu jsou lidé natolik intenzivně zaměstnáni a dělají si starosti s plněním různých prací pro kyvadla, že zkrátka nemají čas na to, aby se posadili a klidně si popřemýšleli o svých opravdových přáních. Naopak si musíte speciálně vymezit čas a vzpomenout si, k čemu vaše duše inklinovala kdysi dávno, v dětství. Co se vám líbilo, co jste si přáli, co vás opravdu vábilo a čeho jste se časem museli vzdát. Položte si otázku: stále vás jako drive láká váš dávný cíl? Zamyslete se nad tím, co doopravdy chcete. Nepřipadá vám tento cíl už falešný? Opravdu si jej přejete celou svou duší, nebo *si ho jen chcete přát*?

Když o svém cíli přemýšlíte, je nutné, abyste odhodili vnitřní i vnější důležitost. Pokud je vnější důležitost přemrštěná, cíl vás sice bude okouzlovat svou prestižností, jenže také nedostupností. Zdalipak jste se nechytili na udičku kyvadla? Jestliže přepálíte únosnou hranici vnitřní důležitosti, může se vám zdát, že cíl leží až za hranicemi vašich možností. A opět vás vábí svou nedostupností. Jste si ale jistí, že jej skutečně potřebujete?

Když o vytčeném cíli přemýšlíte, nedumejte o prestiži. Shod'te jej z piedestalu nedostupnosti, neboť tímtež shodíte i vnější důležitost. Když nad cílem rozjímáte, nehlobejte o prostředcích k jeho dosažení. Tak se vám podaří setřást vnitřní důležitost. Přemítejte pouze o svém komfortu. Pokud kýžené mety dosáhnete, cítíte se opravdu dobře, nebo vás i přesto tíží kámen na duši? Pochybnosti o realnosti dosažení vytouženého úmyslu ještě neříkají, že ho nebylo třeba. Hlavní je, aby při pomýšlení na vysněný cíl vaše duše zpívala. Jestliže vás přese všechnu lákavost a atraktivitu cíle něco hněte, znamená to, že by mohl být falešný. U všech uvedených otázek se podrobněji zastavíme v následující kapitole.

Pokud nemáte žádný vymezený cíl a nic nechcete, znamená to, že máte nízkou hladinu energie nebo váš rozum s konečnou platností zahnal duši do izolace. V prvním případě lze zvýšit životní tonus, jestliže se budete věnovat svému zdraví. Snad již ani nevíte, co to je kvalitní zdraví. Těšíte-li se dobrému zdraví, život působí uspokojení a člověk chce vše a hned. Duše nemůže nic nechtít, takže takový život pro ni představuje jedinečnou příležitost.

Ve druhém případě musíte hledat jediné východisko – začněte mít sami sebe rádi. Nenechávali jste se dosud až příliš unášet starostmi o ostatní? Postavte na první místo sebe. Pokud jste vlastní duši odsunuli do druhého plánu, ani jiní lidé se od vás nemohou dočkat ničeho dobrého. Jestliže se cele oddáte službě ostatním, ať už svým blízkým, nebo

dokonce kyvadlům, nesmyslně svůj život promrháte. Život nám nebyl darován proto, abyste někomu sloužili, nýbrž proto, abyste se realizovali jako osobnost. Tím, že duši zamykáte do izolace, vytváříte silný nadbytečný potenciál vnitřní skryté nespokojenosti, který se bude ventilovat v podobě všemožných trápení a soužení proti vám i vašim bližním. Možná se vám bude zdát, že lidem přejete dobro, jenže ve skutečnosti jim vaše starosti budou působit jen ke škodě.

Pečlivě se o sebe starejte, chovejte se sami k sobě s účastí a pochopením. Tehdy se vaše duše zahřeje a roztáhne křídélka.

Nevěřte nikomu, kdo bude tvrdit, že k dosažení úspěchu musí člověk *změnit sám sebe*. Tak tohle už jste určitě někde zaslechli, nemám pravdu? Aby ne, když hovoříme o oblíbeném receptu kyvadel. Jestliže se vám prý něčeho nedostává, znamená to, že byste na sobě měli začít pracovat. Jak byste se měli z pohledu kyvadel přetvořit? Obrátit se zády k sobě, otočit se čelem ke kyvadlům a dodržovat pravidlo „dělej věci jako já“, abyste uspokojili jejich potřeby a jednali v jejich zájmu. Ovšem abyste vůbec nějakou proměnou prošli, musíte se sebou bojovat. O jaké jednotě duše a rozumu byste chtěli na tomto místě hovořit, nedokážete-li sami sebe přijmout, nemáte se rádi a bojujete se sebou? Duše se pro falešné cíle nenadchne, poněvadž inklinuje k vlastním sklonům a potřebám. Jestliže se budete honit za nepravými cíli, buď ničeho nedosáhnete, nebo sice něco vydobudete, ovšem brzy pochopíte, že to vlastně nepotřebujete.

Transurfing nechová ke kyvadlům žádný vztah, proto předkládá zcela protichůdnou cestu: neměnit se, ale přijmout se. Obrátit se zády ke skořápce, kterou nám vnucují kyvadla, a rozum natočit ke své duši. *Naslouchejte příkazům duše, vědomě odhodte důležitost, dopřejte si mít a získáte vše, co je duši vhod.*

Abyste duši a rozum dovedli k jednotě, je nutné, abyste častěji obraceli pozornost na stav duševního komfortu. Cítíte se komfortně, pokud vás v daný okamžik nic neznepokojuje, a jestliže vás ani nic nezlobí, užíváte si pohodlí a spokojenosti. Duševní diskomfort signalizuje opak: pocítujete smutné rozrušení, něco vás dusí, čehosi se obáváte, padá na vás skleslost, duši tíží jakési břemeno. Pokud se podobné pocity projevují zcela očividně a vy chápete jejich původ, znamená to, že se jedná o diskomfort rozumu. Ten totiž zpravidla ví, co jej děsí, znepokojuje nebo zlobí. V takovém případě se na rozum můžete spolehnout, neboť vám naseptává řešení.

S diskomfortem duše je situace složitější, protože se projevuje implicitně jako smutná předtucha. Rozum tvrdí: vše je překrásné, všechno klape, jak má, nemáte žádný důvod k nespokojenosti. Jenže vás i přesto – bez ohledu na rozumné argumenty – něco dusí. To je šelest ranních hvězd. Zaslouchnout hlas duše není až tak složité. Úkol spočívá pouze v tom, abyste *mu věnovali pozornost*. Hlas rozumu s jeho logickými úvahami zní mnohem hlasitěji a člověk mlhavým a nejasným předtuchám nepřikládá význam. Rozum jása nadšením ze své logické analýzy a předpovědi událostí, takže se zkrátka nenachází v rozpoležení, aby naslouchal pocitům duše.

Šelestu ranních hvězd se nenaučíte naslouchat, nepůjdeteli jedinou možnou cestou a nevypracujete si návyk obracet pozornost na stav svého duševního komfortu. Pokaždé, když musíte učinit rozhodnutí, zaposlouchejte se zpočátku do hlasu rozumu a nato pozorněji do pocitů duše. Jakmile se rozum rozhodne pro jisté řešení, duše na něj reaguje kladně, nebo záporně. V druhém případě zakoušíte nejasný neklid pramenící z duševní nepohody.

Pokud jste zapomněli včas obrátit pozornost na stav pohody, později se vynasnažte vzpomenout si na to, jaké pocity jste zakoušeli. Jakmile bylo rozhodnutí přijato,

navštívil vás bezděčný pocit. V ten moment se rozum nechal natolik unést svou analýzou, že ho city nezajímaly. Nyní si vzpomeňte, jaký vám připadal onen prvotní mimovolný dojem. Jestliže jste se na pozadí optimistických úvah rozumu začínali pomalu dusit, znamená to, že duše jasně řekla *ne*.

Nakolik lze předtuchám duše důvěřovat? Jestliže předpokládáte, že předtucha ukazuje na jednoznačnou událost, k níž musí dojít, pak k takovým předtuchám důvěru chovat nemusíte. Nelze podat žádné záruky, že rozum interpretuje informace duše správně. *Jedinou spolehlivou interpretaci může naznačit pouze duševní nepohoda jakožto reakce na rozhodnutí přijaté rozumem.*

Duševní komfort ještě nemůže sloužit jako záruka toho, že duše říká *ano*. Dost možná zkrátka nemá odpověď. Když však duše říká *ne*, pocítíte to naprosto jednoznačně. Jak víte z předcházejících kapitol, duše je schopna vidět sektory prostoru variant, jež budou realizovány v případě, že se rozhodnutí rozumu ztělesní v jednání. Vidí výsledek a vyjadřuje svůj postoj, ať kladný, či záporný. Sami se můžete na vlastní pěst přesvědčit o tom, že odmítá-li duše svým *ne*, nakonec se vždy ukáže, že měla pravdu.

Takto si můžete pomoci v případě, kdy je třeba učinit nějaké rozhodnutí, neboť jste získali spolehlivé kritérium správnosti – stav duševní nepohody. Pokud duše říká *ne*, kdežto rozum hlásá *ano*, směle si dotýčnou záležitost odepřete, je-li to ve vaší moci. Duše si nemůže sama pro sebe přát nic špatného. Tvrdí-li rozum, že *je třeba a musí se*, znamená to, abyste jednali podle situace a okolností. V životě se člověk někdy musí smířit s nevyhnutelným. V každém případě vnáší kritérium duševní nepohody jasnou a jednoznačnou otázkou, kde se miska vah všelijak naklání a kolébá.

Jestliže se vám podaří kvůli vytyčeným cílům dosáhnout shody duše a rozumu, zůstane na vás, abyste *dospěli k jednotě v odhodlání mít a jednat*. Vnitřní záměr rozumu se

musí sloučit s vnějším záměrem duše. Pokud jednáte v rámci vnitřního záměru a zároveň je i vnější záměr nasměrován v tutéž stranu, pak počítejte s tím, že cíl vám již skáče do kapsy. Nedokážete-li si v případě nejednoznačnosti vnitřního záměru, přesně představit, jakými prostředky se lze k cíli dobrat, pracujte na odhodlání mít. Vnější záměr je mnohem silnější než vnitřní, proto pro vás sám najde variantu.

V odhodlání mít je nutné dosáhnout stejné jednoty duše a rozumu, jaká se projevuje v intenzivních pocitech. Duše a rozum se zpravidla shodují ve zbožňování, nepřítzni, nebezpečích a nejhorších očekáváních. Milujeme, nenávidíme a bojíme se z celého srdce. Jestliže se duše s rozumem sjednotí, rodí se nespoutaný cit. Znamý ruský spisovatel Nikolaj Černyševskij tento fakt postihl následujícími slovy: „Kdo neumí nenávidět, nenaučí se milovat.“

Pokud byl cíl vybrán správně, bude spokojena jak duše, tak rozum. Radost a potěšení mohou pokazit pouze myšlenky, které pramení z komplikované dosažitelnosti cíle či úzké zóny duševního komfortu. Situaci, kdy rozum pochybuje o realitě a duše se cítí strnule v *novém křesle*, lze napravit pomocí diapozitivů. Již víte, jak se toho ujmout. Jestliže si rozšíříte zónu komfortu, budete si moci vychutnat nespoutanou radost z jednoty, kdy duše zpívá a rozum si spokojeně mne ruce.

Ještě jednou se budu opakovat: *přemýšlíte-li o cíli, nedumejte o jeho prestižnosti, nedostupnosti a prostředcích jeho dosažení – obračejte pozornost pouze na stav duševní pohody*. Cítíte se dobře, nebo špatně? To jediné nepostrádá význam. V opačném případě byste si mohli duševní strnulost poplést s duševním diskomfortem. Strnulost nebo i jistá stísněnost závisejí na neobvyklosti situace: „Cožpak to je všechno na mně?“ *Diskomfort vykazuje útlak, břímě, dusivou bezvýchodnost, malomyslnost, nebezpečí, deprimující nespokojenost*. Pokud se strnulost nedá odstranit diapozitivy,

znamená to, že jde o zjevný diskomfort. Tehdy bude stát za to, abyste se znovu zamysleli, aniž byste se snažili sami sebe obalamutit: je vytyčený cíl skutečně tak nutný?

Zvukové diapozitivy

Člověka lze na základě vlastností jeho vnímání podmíněně přiřadit k jednomu ze tří typů: vizuálnímu, kinetickému a sluchovému. První nejlépe zacházejí s viditelnými obrazy, druzí jsou citlivější na pocity dotekové a třetí jsou zvláště vnímaví na zvuky. Dosud jsme hovořili o diapozitivech, jež v sobě jakožto nejhodnější kombinaci kombinovaly zrakové a pocitové podoby.

Některé praktiky duchovního zdokonalování využívají techniky afirmací. Člověk si v myšlenkách mnohonásobně omílá a opakuje nastavení na vytyčený cíl. Příklad takové afirmace by mohl znít přibližně takto: „Jsem naprosto zdrav, mám spoustu energie a jsem v duševní pohodě. Jsem spokojený a věřím si.“ Násobná opakování podobných frází, ať už nahlas, nebo jen pro sebe, nejlépe vyhovují lidem sluchového typu. Protože však jednoznačné typy neexistují, afirmaci může úspěšně aplikovat kdokoli.

Afirmace fungují stejně jako diapozitivy, ovšem je třeba uplatňovat je s ohledem na rozdíly v jazyku duše a rozumu. Za prvé duše slovům nerozumí. Pokud budete jen něco bezmyšlenkovitě tvrdit, pšenka z toho nepokvete. Duše vnímá pouze myšlenky a pocity beze slov. Slova mohou myšlenky a pocity do jisté míry vymodelovat, to už ale není ono, protože řeč je až druhotná. Mnohem efektivnější je jedenkrát pocítit než tisíckrát zopakovat. Proto *je třeba směřovat k tomu, abyste to, co si opakujete, zároveň prožívali.*

Za druhé jednotlivé afirmace musí být úzce vymezené, kdežto slučovat dohromady hned několik cílů nemá cenu. Například výše uvedená afirmace, jak by se mohlo zdát,

vypadá z obsahového hlediska velmi kvalitně. Pojala vše, co je potřeba. Byť byste však takovou afirmaci opakovali donekonečna, nedokážete u sebe vzbudit celý vyčtený komplex potřebných pocitů.

Za třetí je nutné *vyhnout se monotónnosti a jednoznačnosti*. Každou novou sérii opakování je třeba doprovázet novými aspekty prožitků a pocitů. Pokud si například budete ustavičně opakovat: „Jsem spokojený a věřím si,“ tato slova pro vás brzy přestanou znamenat ten potenciál, který v sobě nesou. Přesvědčení se projevuje přesně v okamžiku vzniku záměru být přesvědčený. Přání se musí nechat uzrát a vy byste se mezitím měli přesvědčovat. Záměr naopak jedná ihned: chceš si být jistý, bud si.

A konečně *by se afirmace neměla směřovat na boj s následky a důsledky*, aniž byste předtím odstranili příčiny. Například nemá smysl opakovat: „Nemám se čeho bát a nemám se čím znepokojoval,“ jestliže příčina znepokojení zůstává na místě. Navíc musí být afirmace zformulována v pozitivním klíči. Namísto nekonečného opakování toho, čemu se chcete vyhnout a čeho se míníte vyvarovat, se naprogramujte na výsledek, jehož chcete dosáhnout. Například negativní afirmaci: „Nebojím se a neznepokojuji se,“ je lepší vyměnit za pozitivní: „Jsem odvážný a důvěřuji si.“ V čem si konkrétně důvěřujete, abyste neměli důvod ke starostem, konkrétně označte.

Všimněte si, jak je záhodno říkat, že *se vše daří*, a nikoli že *se vše podaří*. Pokud afirmaci zformulujete v čase budoucím, tato budoucnost se nestane přítomností, ale naopak se změní v místo kdesi před vámi. *Parametry svého vyzarování musíte bezpodmínečně naladit tak, jako byste to, co si objednáváte, už měli.*

Další nesmysl vyvádíte, jestliže si míníte objednat duševní komfort. Duševní pohoda představuje důsledek jednoty duše a rozumu v samostatně položené otázce. Sjednocení totiž nelze dosáhnout v obecném smyslu, tedy

abstraktní autosugescí. Duši lze pouze nechat navyknout a ukonejšit pomocí konkrétního diapozitivu.

Nejúčinněji fungují afirmace pouze v tom případě, že se nacházíte v *nulovém emocionálním rozpoložení*, kdy vás neprovázejí žádné nadbytečné potenciály. Podvědomí nelze přesvědčit ani mu něco přikázat. Jestliže necháváte propuknout jakékoli emoce, narušujete rovnováhu. Pokud se energicky snažíte vtlouct si do hlavy jednu jedinou myšlenku, vaše duše *si zacpe uši*. Nejefektivněji účinkuje lhostejné opakování v uvolněném stavu. Tehdy se možná váš rozum do podvědomí doklepe. Uvědomte si, že pokouší-li se rozum úpěnlivě a se zaujetím duši o něčem přesvědčit, znamená to, že sám nevěří, a tedy jeho pochybnosti nerozptýlí ani žádná opakování.

Budete-li na duši tlačit rozumem, ničeho nedosáhnete. Odhodlání mít nelze zformovat na pozadí emocionálního vzepětí. Možná vám připadá, že to, co máte, je docela všední a že se to rozumí samo sebou. Klidně a bez naléhání si berete, co vám náleží, jako poštu ze schránky. Pokud mylně zaměňujete svou houževnatost za odhodlání mít, pak v tuto chvíli přešlapujete na místě a pomalu se chytáte za ruku s kyvadlem. Jenže ono se jednou vaší ruky pustí, takže se šupem v kotrmelcích skoulíte do jámy dřívějšího neodhodlání. Jakmile je ovšem *vaše odhodlání mít zbaveno přání mít*, kyvadlo se nemá za co zachytit.

Jistě jste pochopili, že afirmace představuje *zvukový diapozitiv*. Využívat lze samozřejmě jak videosnímky, tak i afirmace, navíc v kombinaci přinesou nejlepší účinek. Uvedu příklad takového komplexního diapozitivu: řekněme, že je na něm zachycen obrázek vašeho nového domu. Sedíte u krbu.

Houpací křeslo vrže. Dřevo vesele praská. Jak příjemně se kouká do ohně! Za oknem šumí déšť a chladný vítr, ale vám je útulno a teplo. Na stolečku leží oblíbené pamlsky. V televizi běží zajímavý program. To všechno vidíte, slyšíte, cítíte a opakuje si: „Cítím se pohodlně.“ Na dotyčný

diapozitiv se nedíváte ani mu nenasloucháte, nýbrž v něm žijete.

Okno do prostoru variant

Člověku se hlavou ustavičně honí kontrolovatelné i nekontrolovatelné myšlenky. Někteří lidé je označují za vnitřní dialog, ale v podstatě jde o *monolog*. Rozum nepotřebuje s nikým klábosit, maximálně sám se sebou. Duše zase myslet ani vykládat neumí, pouze cítí a ví. Ve srovnání s mlčenlivými pocity duše zní vnitřní monolog velmi hlasitě. Proto se intuice projevuje zřídka a sotva znatelně.

Existuje určitý názor, který tvrdí, že zastaví-li se vnitřní monolog, odkryje se rozumu přístup k intuitivním informacím. Popravdě řečeno jej ve vědomém rozpoložení nelze jen tak vypnout. Řekněme, že jste se soustředili a chod myšlenek a slov jste zastavili. Jako by žádné myšlenky neexistovaly, jako by uvnitř panovalo totální prázdno, nicméně to neznamená zastavení monologu. Rozum v inkriminovanou dobu nespí, naopak je velmi bdělý, jen má jiný úkol – nepřemýšlet, ale klábosit. Jako by říkal: „Dobrá, pomlčím, podívám se, co budeš dělat.“

To je iluze zastaveného monologu. Zanechání vnitřního monologu probíhá tehdy, jestliže rozum odstavuje kontrolu nebo oslabuje bdělost. Zatímco při falešném zastavení monologu zvyšuje ostražitost a lze říci, že svým *hřmotným* mlčením přehlušuje pocity duše ještě silněji.

Pokud by rozum svou kontrolu odpojil, vaše vnímání by se rozplynulo do prostoru variant. Opravdové přerušení vnitřního monologu se odehrává jedině ve snu nebo ve stavu hluboké meditace. Praktický užitek z něj můžete získat pouze v případě vědomého snění, nebo pokud ovládáte techniku hluboké meditace, při níž se vědomí neodpojuje.

Vědomé snění lze aplikovat jako zajímavý experiment a trénink vnějšího záměru. Je však možné využít zastavení

vnitřního monologu ve vědomém stavu? Existuje jedna úniková cestička, skulina, jež odpovídá úzkému okýnku, které se odemyká spontánním zobrazením v okamžicích, kdy kontrola rozumu prokáže slabinu a k vědomí se proderou intuitivní pocity duše.

Intuice se projevuje jako mlhavá předtucha, již někdy nazývají také *vnitřní hlas*. Rozum se rozptýluje a v tu chvíli lze snadno zachytit pocity duše či si uvědomit její vědění. Zaslechli jste šelest ranních hvězd – hlas beze slov, rozjímání bez myšlenek, zvuk bez hluku. Něco chápete, ovšem jenom matně. Nepřemýšlíte, nýbrž intuitivně pociťujete. Každý někdy sám na sobě zakusil to, co se nazývá *intuice*. Například vycítíte, že nyní má někdo přijít nebo se něco musí stát nebo se u vás objeví bezděčné nutkání, abyste něco udělali, nebo něco *prostě víte*.

Když probíhá hra myšlenek, v roli rozhodčího vystupuje analytický aparát rozumu. Rozum rychle roztrídí libovolná fakta do jednotlivých polí podle označení, aby ve všem vládla logika a racionalita. Zastavení vnitřního monologu nastává tehdy, jakmile rozhodčímu odeberou píšťalku a posadí ho na střídačku. Rozum hru sice nadále pozoruje, ale již ji nemůže řídit.

Během žonglování s fakty si rozum dělá krátkodobé přestávky. Jako by si na kratičký okamžik sedal na střídačku a odpočíval. Tehdy se otevírá okno pro intuitivní informace, zatímco vy v takovou chvíli zcela přirozeně usínáte. Dost možná jsem vám přinesl pro vás neuvěřitelnou novinu, ale ono tomu opravdu tak je. V průběhu dne usínají všichni lidé mnohokrát. Jenom si toho zkrátka nevšímají, protože okno se otevírá na velmi krátký okamžik.

Dřímající rozum se poté znovu probouzí a pokračuje v monologu. Někdy se dojmy z toho, co jste zahlédli v okně, dostanou až do vašeho vědomí v podobě intuitivní informace. Mnohem častěji však rozum pozornost na krátkodobé vidění neobrací, protože je velmi zaměstnán vlastními myšlenkami.

Ve snu duše létá necílevědomě, může zalétnout, kam jen libo. V *okně*, jež se otevírá v době bdění, se duše na rozdíl od běžného snu zaměřuje na sektor prostoru variant na pozadí kontextu probíhajících myšlenek rozumu. Kontext směřuje pohled duše do odpovídajícího sektoru prostoru, kde duše vidí fakta, která se vztahují k probíhajícímu obsahu myšlenek. Jakmile se okno otevírá, dané poznatky se prodírají k rozumu. Pokud probuzený rozum obrátí pozornost na dojmy duše neboli se upamatuje na krátký záblesk svého snu, tehdy získá to, co se nazývá *intuitivní vědění* – znalosti, jež se berou jakoby odnikud, jakoby z *čistého nebe*.

Obvykle se předpokládá, že intuitivní osvětlení představuje spontánní záblesk prozření rozumu. Na jednu stranu se na rozum z *čistého nebe* nenadále valí rozhodnutí a na druhou stranu se rozum utvrzuje v tom, že našel řešení sám. Jaký je původ těchto vědomostí odnikud? V obvyklém světónázoru se před touto nepochopitelnou skutečností zavírají oči a uhýbá se před ní – taková je prý nátura rozumu.

Máme-li vycházet z modelu transurfingu, uvidíme, že mechanismus osvětlení nabývá zcela jiné povahy. Rozum nachází své řešení cestou logických úsudků, kdežto osvětlení, tedy chybějící článek, který nelze získat z dostupného logického řetězce, přichází z prostoru variant prostřednictvím duše.

Mlhavé pocity duše se projevují jako nespokojenost, deprese, nebo naopak nadšení, elán. Uvedené pocity lze vymezit jedním termínem – vyčerpávání. Duše se jakoby snaží cosi sdělit rozumu, jenže to nedokáže vysvětlit. Souživé znepokojení, pocit viny, břímě povinností či deprese se jakožto horší očekávání realizují. Ve všech vyčtených pocitech se projevuje jednota duše a rozumu. Realizace svých nejhorsích očekávání získáváme jakožto výsledek práce vnějšího záměru.

Jak známo, neštěstí nikdy nepřichází samo. S takovými parametry vyzařování se přemísťujeme na nejhorsí dráhy

života, kde neštěstí – jak se říká – nechodí samo. Někdy nás vynucený přesun zažene do širokého černého pásma, z nějž se nám dlouhou dobu nedaří dostat. Všimněte si, že pokud dochází ke stavu deprimovaného vyčerpání, okamžitě se realizují vaše nejhorší očekávání. Vnější záměr vás přenáší na neúspěšné dráhy života, kde se situace zhoršuje přímo před očima.

Zároveň s předtuchou neštěstí vlastně duše svorně pomáhá realizovat neštěstí jakožto výsledek sjednocení duše a rozumu v ohledu nejhorších očekávání. Jestliže budete využívat vlastnost jednoty pro očekávání nejlepší, lze vnější záměr obrátit ve vlastní prospěch. Transurfing navíc navrhuje vzdát se důležitosti, negativního postoje a vědomě nasměrovat myšlenkovou energii na dosažení cílů. Jak již víte, parametry myšlenkové energie se nalaďují pomocí diapozitivů ve vědomém stavu. Tutéž techniku lze využít v okamžiku otevřeného okna, tedy podaří-li se vám takové chvíle všimnout.

Intuitivní znalosti a předtuchy přicházejí samovolně. V daném případě rozum využívá možností duše v pasivním režimu – zkrátka dostává informace ze sektoru, kam duše náhodou zabloudila. Náš úkol tudíž spočívá v tom, abychom *v sobě intuitivní předtuchy vyvolali záměrně*. Je to potřeba proto, abychom plachtu duše otočili na vhodnou stranu.

Jak to lze provést? Musíte postřehnout okamžik, kdy se rozum odpojil. Avšak nyní již nejde o to pocity zastihnout, nýbrž je záměrně zcela vyvolat, tedy vložit do okna okamžitý diapozitiv. Snímek v sobě musí obsahovat pocity, jež zakoušíte uvnitř diapozitivu. Tím, že snímek postavíte do otvíraného okna, nečerpáte z duše informace, ale naopak duši nasměrováváte na cílový sektor prostoru. Jestliže ve svém snažení uspějete, váš rozum se dotkne vnějšího záměru.

Zdálo by se, že téhož účinku lze dosáhnout, pokud si snímek přehrajete před spánkem, až budete ležet v posteli. Tehdy přece diapozitiv nepozorovaně přejde v sen a jednoty

duše a rozumu bude dosaženo. Avšak ať vám to připadá jakkoli zvláštní, z toho nic nevzejde. Vysvětlení vám nabídnou v následující části. Prozatím se pokuste odpovědět si na otázku: proč nemá smysl přehrávat si diapositiv ve snu?

Rámeček

Mezi událostmi, které jsou zformované vnějším záměrem, a událostmi, jež jsou předpovězené intuitivní předtuchou, existuje přechodová oblast. Jinými slovy jestliže vás posedne intuitivní předtucha, že se musí odehrát jistá událost, pak se jí zběžně dotkněte svými myšlenkami, aniž byste o ní přemýšleli cílevědomě. Tato událost se potom zpravidla opravdu uskuteční, zejména pokud se rozum shodne s předtuchou duše. Nastoluje se otázka: měli jste zkrátka předtuchu, že se konkrétní akce musí odehrát, nebo zafungovaly vaše podvědomé myšlenky jako vnější záměr a inkriminovanou událost vyvolaly?

Jednoznačná odpověď na tuto otázku neexistuje. Prostor je tu pro obě varianty. Ve snu probíhá vše mnohem jednoznačněji: stačí, abyste jen zlehka popřemýšleli nebo drobně pocítili, že se události musí rozvinout jistým způsobem, když vtom se scénář realizuje. Ve snu funguje vnější záměr spolehlivě. Co z toho vyplývá?

Pouze to, že ve snu obdržíme realizaci očekávaného scénáře, jenže *na materiální skutečnost nevykazuje snění vůbec žádný vliv* a virtuální realita taková i zůstane. Proč vnější záměr snění nerealizuje virtuální sektor? Zřejmě se ukáže, že se na tom podílí inertnost materiální realizace.

Ve srovnání s materiální skutečností snění opravdu představuje papírovou loďku stojící proti mohutné fregatě. Papírová loďka prudce ulétne při sebemenším závanu vnějšího záměru. Zato k tomu, aby se z místa hnula těžká fregata, musí být k dispozici velká plachta a dlouhý časový interval.

Přesto není pravda, že by vnější záměr snění nerealizoval virtuální sektor pouze kvůli inertnosti. Můžete si donekonečna přehrávat svůj diapozitiv, dokonce i za vědomého snění, a přesto nepostoupíte ani o krok blíže k cíli. Háček se skrývá v tom, že ve snění plní vnější záměr jedinou funkci: přemístit duši z jednoho virtuálního sektoru do jiného. Ve snu probíhá následující proces: rozum stanovil peříčko plachty duše v souladu s očekáváními a vnější záměr okamžitě přemístil papírovou loďku do odpovídajícího sektoru. Toť vše, práce je hotová a mise vnějšího záměru je dokonána.

Práce vnějšího záměru ve skutečnosti jedním závanem dokončena nebývá. Vítr záměru fouká, jenže fregata se z místa nehýbá. Jestliže dosáhnete jednoty duše a rozumu, plachta se ustálí v potřebném směru. Velikost plachty záleží na stupni dohodnuté jednoty. Vítr fregatu nedokáže přemístit do potřebného sektoru lusknutím prsty. Parametry energie myšlenkového vyzářování již sice odpovídají cílovému sektoru, ale materiální realizace se ještě zdržuje a opožděje v předcházejícím sektoru. Proto trvá delší dobu, než vítr záměru dokončí svůj úkol realizovat cílový sektor.

Vnější záměr snění však nemá vůbec šanci hnout fregatou z místa z toho prostého důvodu, že ve snění je definováno pouze peříčko papírové loďky zároveň s tím, jak je *plachta fregaty schována. Vítr záměru přemísťuje pouze papírovou loďku snění, zato na fregatu materiální realizace vůbec žádný vliv nemá.*

Z téhož důvodu nenapomáhá pohybu materiální realizace, jestliže si budete přehrávat diapozitiv ve snu. Plachta duše ve snění dovoluje poletovat ve virtuálním prostoru, ovšem k vlastnímu pohybu materiální realizace nemá žádný vztah. Jediná funkce diapozitivu ve vědomém snění spočívá v rozšíření zóny komfortu. Avšak ani to není málo, neboť pokud diapozitivu ve snu praktikujete, ideálním prostředkem si budete moci rozšířit svou zónu komfortu.

Ve bdělém stavu se vaše vědomí i podvědomí nacházejí uvnitř materiálního světa. Rozum udržuje zaměření duše v sektoru materiální realizace, a jak jsme si ukázali dříve, ustavičně koriguje vnímání v souladu s definovanou šablonou. Jestliže si diapozitiv přehráváte ve bdělém stavu, naladíte parametry myšlenkového vyzařování na nerealizovaný sektor. V závislosti na stupni jednoty duše a rozumu se plachta více či méně plní větrem vnějšího záměru a fregata se začíná pomalu a postupně pohybovat do cílového sektoru. Práce vnějšího záměru se bude uskutečňovat do té doby, dokud materiální realizace nedopluje do bodu určení.

Chápete, v čem spočívá rozdíl? Ve snění se práce vnějšího záměru dokončuje, kdežto ve bdělosti pokračuje. Ve snění se parametry upravují do souladu okamžitě, a tudíž úkol končí, zato ve bdělosti probíhá proces zvolna a postupně. *Jestliže se zabýváte přehráváním diapozitivu ve bdělém stavu, určujete si plachty fregaty materiální realizace a vnější záměr pohybuje skutečně fregatou, nikoli korábem snění.*

Nenechejte se zmást smělostí, s níž využívám prostých metafor k popisu všech uvedených komplikovaných otázek. Ve spisu pojmů rozumu přece neexistují vhodnější analogie, nicméně takto lze celou podstatu vysvětlit nejjasněji.

Okno do prostoru variant, jež se otevírá v okamžiku krátkodobého pohroužení rozumu do snu, ponechává zaměření vnímání v *kontextu* aktuálního sektoru materiální realizace. Plachta fregaty v okně na rozdíl od obyčejného snění zůstává ve vyburcovaném stavu, a pokud byste v tento okamžik umístili do okna diapozitiv, poryv větru vnějšího záměru by posunul realizaci na vytyčenou vzdálenost. Účinnost okna se zakládá na tom, že jednota duše a rozumu se v takovém stavu projevuje v nejvyšším stupni. Dřímající rozum odpojuje svou kontrolu a vpouští do své šablony vnímání nereálné záležitosti, podobně jako to probíhá ve

snění. Plachta nabývá značných rozměrů a vnější záměr na ni působí největší silou.

Uvedená technika je značně složitá, nicméně se o ni můžete pokusit. Začnete tím, že budete muset neustále obracet pozornost na intuitivní předtuchy a sledovat sami sebe. Tehdy pochopíte, že v průběhu dne se okno otevírá docela často. Rozum čas od času přestává kontrolovat a blábolit a na několik okamžiků ztrácí pozornost, což uvádí ideální příležitost, kdy lze záměrně navodit pocity týkající se události, kterou miníte vyvolat. Právě pocity, a nikoli slovní formule.

Představte si, co byste cítili, kdyby se vám splnilo to, co si vymyslíte? Několikrát si v hlavě přehrávejte diapozitiv o dosažení cíle a poté vyberte z celého diapozitivu jeden integrální odlitek – *rámeček*. Například s tím, jak podepisujete kontrakt a cítíte uspokojení. Nebo úspěšně složíte zkoušku a zkoušející vám tiskne ruku. Či jako první dobíháte do cíle a hrudí rozrážíte cílovou pásku. Tento odlitek se stane formulí, již si musíte vsadit do pootevřeného okna. Rámeček lze označit hlavičkou v délce jednoho dvou slov, například: Vítězství! Mám to! Podařilo se! Nebo jinak podle toho, co se vám bude více zamlouvat. Tato hlavička bude fungovat jako opěrný bod rámečku.

Všimnout si okna je těžké, protože to spočívá na bedrech rozumu, byť dřímajícího, a znamená to, že jakmile se rozum probouzí, okno se náhle zavírá. Návyk se dostaví časem. Především si musíte udržovat pevný záměr a trpělivost. Zpočátku je třeba rozpracovat rámeček vnímání realizace události pomocí rozumu, necht' se aktivně účastní jeho návrhu. Potom, aniž byste se snažili o pochopení okna, si tento rámeček promítejte, jako byste si potřebovali ujasnit, v čem vězí výsledný pocit. Vytvořte jakousi záchytku, integrální vnímání. Pak bude možné, abyste v okamžiku otevřeného okna bez meškání vrazili rámeček do okna.

Nemůže se přihodit nic jiného, než že si dřímající rozum náhle uvědomí svůj stav snění a vhodí rámeček do okna, aniž by se mu podařilo procitnout. Tak by měla vypadat práce vnějšího záměru při přestávce vnitřního monologu.

Časté, byť i neúspěšné pokusy postupně vytvoří zvyk a váš rozum se naučí vhazovat rámeček do okna automaticky. Význam rámečku však spočívá i v tom, že rozum se musí naučit aktivovat jej automaticky, jestliže se mu nepodařilo probudit se.

Pokud se vám však technika rámečků daří jen stěží, nerozčilujte se a nechejte ji být. Tuto techniku zde představuji pouze pro informaci. Jestliže se vám hned napoprvé nedaří, znamená to, že ji snad ani nepotřebujete. Pracujte s běžnými snímky a zabývejte se vizualizací procesu.

V každém případě bude docela užitečné, pokud si osvojíte zvyk obracet pozornost na okna. Vycvičíte-li se v lovení okamžiku otevřeného okna, intuitivní osvětlení vás budou navštěvovat čím dál častěji.

Shrnutí

Rozum má vůli, ale není schopen pocítit vnější záměr. Duše je schopna pocítit vnější záměr, ale nemá vůli. Jednota duše a rozumu podrobuje vnější záměr vůli. Vaše duše není o nic horší než duše ostatních. Zasloužíte si to nejlepší.

Máte vše, co potřebujete. Na vás zůstává jen to, abyste toho využili.

Hvězdy se rodí samostatně. Avšak zažehují je kyvadla.

Kyvadla skrývají skutečnost, že jedinečnými schopnostmi je vybaven každý člověk.

Pravidlo „dělej jako já“ vytváří obecně přijímané stereotypy kyvadel.

Každá duše má svůj vlastní individuální hvězdný sektor. Duše sama svůj prostor nalezne, pokud jí to rozum dovolí.

*Dopřejte si tu drzost a naplivejte na stereotypy kyvadel.
Dopřejte si tu drzost a uvěřte v neomezené možnosti své duše.*

Dopřejte si tu drzost mít právo na svou velkolepou individualitu.

Radost si ponechejte pro sebe, ale hrdost a pýchu přenechejte andělovi.

Chování a myšlenky člověka jsou podmíněny závislostí na kyvadlech.

Udržujte svou důležitost na minimální úrovni a jednejte vědomě.

Ničemu nepřidávejte nadbytečně důležitý význam. Vaši důležitost nepotřebujete vy, ale kyvadla. Důležitost udržuje na nule nikoli úsilí či odolnost, nýbrž vědomý záměr.

Vějíř duše charakterizuje individuální podstatu duše člověka. Rozum se od duše kvůli honbě za cizími standardy stále více odlučuje.

Tím, že naladíte rozum na vějíř duše, získáte množství skrytých kladů.

Ve stavu jednoty duše zpívá a rozum si spokojeně mne ruce.

Rozum přemýšlí o prostředcích a buduje osudový kříž na těžko dosažitelném cíli.

Dopřát si mít je hlavní podmínkou splněného přání.

Ať už je cíl jakkoli atraktivní, pokud vás něco hněte, může být falešný.

Nevěřte nikomu, kdo vás vyzývá k tomu, abyste se změnili. Diskomfort se projevuje jako deprimující neklid, břímě, útlak.

Duševní pohoda se neprojevuje jako jednoznačné ano.

Duševní diskomfort představuje jednoznačné ne.

Jestliže přemýšlíte o cíli, nepřemýšlejte o jeho prestiži, nedostupnosti a prostředcích k jeho dosažení – obračejte pozornost pouze na stav duševní pohody.

Afirmace musí být doprovázena odpovídajícími pocity.

*Samostatná afirmace musí být pozitivní a úzce vymezená.
Směřujte afirmaci na příčinu, nikoli na následek.
Formulujte afirmaci v přítomném čase.
Jestliže je odhodláni mít zbaveno přání mít, kyvadlo vás
nemá za co zachytit.
Spokojeně a bez naléhání si berte své jako poštu ze
schránky.*

Kapitola IV

Cíle a dveře

Každý člověk, má svou vlastní cestu, na níž může dosáhnout opravdového štěstí. Ale jak ji lze najít? Dozvíte se, jak se to dělá, jak lze dospět ke stanovenému cíli, jestliže přání vždy odpovídají možnostem? Přesvědčíte se, že vaše možnosti jsou omezeny pouze a jedině vaším záměrem. Tím, že rozbijete zámek stereotypů, se vám podaří odhalit dveře, které se dříve zdály nepřístupné.

Dveře otevíráte tím,
že bouráte stereotypy

Jak si vybírat své věci

V této kapitole probereme způsoby, jakými se rozlišují pravá zaměření duše od falešných cílů, které se nám bez přestávky snaží vnutit kyvadla. Problém způsobuje skutečnost, že vám osobně nepřinese klamný cíl bez ohledu na svou atraktivitu nic než rozčarování. V honbě za ním buď ničeho nedosáhnete a námaha, již vynaložíte, se připiše na vrub kyvadlům, nebo sice ke kýžené metě proniknete, ale uvědomíte si, že něco takového jste vůbec nepotřebovali. Má cenu nechat si mezi prsty uniknout jedinečnou šanci, kterou vám život dává, a utrácet drahocenný čas na to, abyste se dopouštěli chyb? Přestože nám život připadá docela dlouhý, uběhne velmi rychle, takže si ani nestačíte všimnout. Proto vidím jako zcela zásadní bod, abyste se naučili nacházet skutečně své cíle, jež přinesou vaší osobě štěstí.

Nerad bych tuto kapitolu začínal nějakou teorií, beztak už jste se pravděpodobně i tak unavili složitými teoretickými zdůvodňováními. V rámci možností jsem se pokoušel komplikovaný výklad odlehčit, nicméně se obávám, že se mi to ne vždy dařilo. Jenže co naděláme, položené otázky nejsou jen tak ledajaké a vyvozené závěry teprve nabývají ohromujících kvalit. Váš rozum by ideje transurfingu nikdy nebral ani trochu vážně, kdybych vám nepředestřel alespoň částečný výklad. Nejjapeklitější část jste však již úspěšně zdolali, takže novou kapitolu uvedu otázkami, jež mají charakter praktický.

Jako nejzřetelnější a nejprostší příklad a zároveň trénink schopnosti vymezovat vlastní cíle se jeví hledání potřebného oblečení. Vzpomeňte si, jak se vám stávalo, že jste si pořídili kus garderoby, který jako by se vám hodil, jenže potom se ukázalo, že se vám přestává líbit, nehodí se vám, nebo má dokonce vadu. Nebo se vám mohlo přihodit, že jste spatřili

určitou věc, ihned jste ji bez váhání zakoupili a celý den jste se z ní radovali. Rozdíl mezi oběma předměty vyplývá z faktu, že ten první kousek je cizí, kdežto ten druhý je váš.

První věc v pořadí, byť vám připadala atraktivní, byla předurčena pro jiného zákazníka. Docela možná jste ji zahlédli u svého známého nebo na modelce. Jestliže nějaký hadřík vypadá dobře na ostatních, ještě to neznamena, že se bude hodit i k vám. Nemůže za to ovšem nedostatek vašeho těla, nýbrž právě naopak jeho přednosti. Být figurínou, na níž vše vypadá dobře, je dost zlé. Silné dojmy nevyvolává krása dle obecně přijímaných měřítek, avšak úspěšně podtržená individualita.

Jsem si jist, že výše uvedených skutečností jste si dobře vědomi i beze mě. Přesto nekonečně dlouho procházíte obchody a trápíte se, protože nevíte, co byste si koupili. Nepomáhají ani vaše zkušenosti, že se vyznáte ve střihu a máte cit pro módu, ale neusnadňuje vám to dokonce ani dobrý vkus. S tím, co jste si nakonec po vyčerpávajícím hledání pořídili, beztak nejste zcela spokojeni. Jestliže chcete vždy nacházet přesně to, co potřebujete, musíte se nutně naučit rozlišovat své věci od cizích. Jak na to? Nebudete věřit, jak jednoduše nad tímto úkolem vyzrajete!

Za prvé se nikdy netrapte problémem výběru. V takovém případě se totiž zjevně narušuje rovnováha. Čím více se z tohoto důvodu napínáte, tím horší výsledek vás čeká. Nemusíte si věci zdlouhavě prohlížet a analyzovat jejich klady a zápory. Rozum se na výběru podílet nemusí, poněvadž on a jeho myšlenky – to nejste vy, ale nános vlivu kyvadel. Zkrátka běžte a rozhlížejte se jako na výstavě, aniž byste o čemkoli přemýšleli.

Pro začátek si ujasněte obecné rysy toho, co byste si rádi pořídili. Detaily si představovat nemusíte. Nakonec vystačíte s tím, že se rozhodnete pro určitý druh oblečení. Jestliže například potřebujete kabát, zadejte si cíl vybrat kabát a neklad'te si žádné další zbytečné podmínky. Necht' dotyčný

obleček vybírá vaše duše – ve skutečnosti se mu totiž nachází mnohem blíže než vy. Nevynechá ani nejmenší detaily a na tu pravou věc jistě včas poukáže. Ihned to poznáte, jakmile mezi spoustou nejrůznějších typů spatříte nebo spíše vycítíte ten, který ve vás vzbudí zvláštní sympatie.

Ještě jednou zdůrazňuji, že není potřeba nic analyzovat, protože věc shledáváte sympatickou. Zkrátka se vám líbí a konec; lze o ní říci: „Tohle je přesně to, co potřebuji.“ Koupíte ji bez váhání.

Dokonce pokud hledáte již dlouho a stále nemůžete najít to pravé, nepochybuje, poněvadž v nějakém obchodě se vaše věc nachází. Ne ve třetím, ale třeba v desátém. Trpělivě čeká, takže i vy prokažte trpělivost, neplašte se, netrapte se pochybnostmi a nic si nevyčítejte. Abych vás absolutně přesvědčil, odhalím vám tajemství rozdílu mezi cizí věcí a tou vaší. Je to jak prosté, tak spolehlivé.

Jak už jsem řekl, v procesu výběru kusů oblečení nemáte přemýšlet o jejich přednostech a nedostatcích. Nastal ovšem okamžik, kdy prodavači musíte říci své ano nebo ne. Nicméně vy v inkriminovanou dobu velmi libě spíte, dokonce i když se vám zdá, že tomu tak není. Zvláště tvrdý bývá spánek v tom případě, pokud zároveň prodavač nebo váš známý něco ohledně dotyčné věci vykládá.

Ve chvíli, kdy se odhodláváte k rozhodnutí, pracuje pouze váš rozum. Analyzuje přednosti a nedostatky, vytváří svou koncepci tak, aby zůstala racionální a obhajitelná, zároveň však naslouchá mínění svého okolí. Je popsáným procesem natolik pohlcen, že na pocity duše pozornost takřka neobrací. V tomto smyslu rozum tvrdě spí.

Takže do té doby, dokud se nerozhodne, jej nevyrušujte. Rozhodnutí již bylo učiněno. Nyní nikoho neposlouchejte, *probudte se a uvědomte si: jaké pocity vás ovládly, když jste došli k rozhodnutí?* Vztah duše k rozhodnutí rozumu se ukazuje ve stavu duševního komfortu.

Duševní pohoda, jak víte, nedokáže poskytnout jednoznačnou odpověď. Duše nikdy neví přesně, co chce, a také může váhat. Pokud se vám věc zalíbila na první pohled a vy jste to ihned poznali, znamená to, že duše řekla *ano*. Jenže potom se do procesu vmíchává rozum a začíná výběr analyzovat a zdůvodňovat. Jestliže ve výsledku analýzy prohlásil rozum také *ano*, znamená to, že věc je vaše. Pokud jste se ovšem dotýcnou věc nerozhodli koupit proto, že se vám zalíbila na první pohled, nýbrž proto, že ji pořizujete cílevědomě, pak byste měli obrátit pozornost na sebenepatrnější pociťovaný diskomfort. *Duše vždy přesně ví, co nechce.*

Jestliže váháte, protože u vás na daném předmětu něco třeba vzbuzuje mírné znepokojení či nelibost, pokud vámi prokmitne lehký stín pochyb či stísněnosti, jde o věc cizí. Rozum vás bude přemlouvat a zešíroka bude rozebírat všechny její přednosti. Jestliže jste se nachytali při tom, že *se přemlouváte* a pokoušíte se sami sebe přesvědčit, že se vám daný kabát hodí jak podle střihu, tak i podle velikosti, ihned jej můžete zahodit, a to bez lítosti: nepatří vám.

Jednoznačné kritérium výběru spočívá v jediné prosté frázi: *jestliže bychom se měli přemlouvat, znamená to, že věc je cizí*. Vězte, že *pokud je věc vaše, nebudete se muset přemlouvat*.

A konečně má během procesu výběru cenu naslouchat také mínění vašeho okolí? Domnívám se, že nemá. Nikdo kromě vás osobně nedokáže vybrat právě vaši věc. Pokud se vám bezvýhradně zalíbila, můžete si být absolutně jistí, že až vás ostatní uvidí, budou z vás nadšení.

O ceně mohu říci pouze jedno: vaše věc vůbec nemusí ležet v drahých obchodech. Ovšem jestliže se tam ocitla, transurfing vám pomůže finanční problém z vašeho života sprovodit. Pokud *svůj cíl* vymezíte a budete-li dobývat *jej*, a nikoli peníze, pak se prostředky nabídnou samy, a ještě v nadbytku.

Jak vidíte, proces výběru věci obsahuje všechny základní principy transurfingu. Procházíte se obchodem jako na výstavě, zkrátka pozorujete a nežadáváte si úkol povinně něco najít. A tedy se zřikáte přání dosáhnout cíle. Spokojené si uvědomujete, že vaše věc vás někde očekává, a přesně víte, jak ji odlišíte od cizí. Znamená to, že důležitost se pohybuje na minimální úrovni. Poté, co jste učinili rozhodnutí, náhle procítáte a uvědomujete si, jak vše proběhlo. Zjistíte, že jednáte vědomě a sami určujete scénář hry. Jestliže se odhodláváte k finálnímu řešení, spoléháte se na stav duševní pohody. A nezmýlíte se, protože v tomto vratkém světě existuje spolehlivá opora – jednota rozumu a duše. A konečně si úkol velmi zjednodušíte, nebudete-li se zabývat pevně nastoleným plánováním, svazovat se povinnostmi a umíněně prosazovat svou dráhu, zato budete důvěřovat proudění variant. Život se stane bezstarostným svátkem, pokud si jej dopřejete. Klidně a bez naléhání si berte své.

Nyní tedy disponujete jednoduchou, ale mocnou technikou. Můžete se klidně vypravit do obchodu, a dokonce i kdybyste dnes nic nekoupili, odvozujete z toho alespoň, že jste se vyvarovali cizí věci. Budete klidní a budete si věřit, protože víte, že vaše věc někde leží a čeká. Určitě ji najdete. Především však nesmíte zapomenout, že před tím, než odpovíte *ano* nebo *ne*, musíte procitnout a uvědomit si své pocity.

Bohužel v případě, kdy vybíráte oblečení nikoli pro sebe, ale například pro dítě, uvedená technika nefunguje. Nebo přesněji funguje, ovšem již ne s takovou přesností. Vaše duše nedokáže vybrat věc, která je předurčena někomu jinému. Tudíž vám nezbude, než abyste se nechali vést ryze praktickými úvahami. Nabídněte ale zároveň dítěti tu možnost, aby si potřebný předmět vybralo samo. Děti na rozdíl od dospělých své věci nacházet umějí.

Uvedená technika samozřejmě lze aplikovat nejen na volbu oblečení, nýbrž také v jakémkoli jiném případě, když

si máte cokoli vybírat. Osobně bych velmi rád doufal, že kniha, již držíte v rukou, je vaše.

Jak diktovat módu

Chtěli byste se sami stát tím, kdo určuje módu? Vždyť dříve člověku nezbývalo nic než sledovat, jak se oblékají ostatní, a usilovat o to, aby držel s módou krok. Cožpak vás ani nenapadlo, abyste se zamysleli nad tím, kdo tuto módu vytváří? Móda se nerodí v salonech nejlepších švadlen – ty ji pouze podchytávají. Nové módní vánky produkují lidé, kteří jsou relativně osvobozeni od kyvadel. Takoví návrháři se řídí pouze svými nezávislými úvahami a přednostmi, proto se stávají zákonodárci módy. Oblékají se podle toho, co jim našeptává srdce, a trefují se do černého. Následně jejich nápad zpozorují ostatní, nápad se rozkřikne a spontánně se rozšiřuje.

Pokud budete módu slepě následovat, můžete svůj zevnějšek zásadně zohavit. Budete-li ji ovšem pozorovat, odhalíte elegantně vyhlížející osobnosti, jež budou oblečeny totálně mimo módní trendy. Zato jako by hned na první pohled vyzařovaly, že na nich něco je, a nikoho ani nenapadne, aby je obviňoval z nemódnosti. A právě naopak se nám neustále podbízí příležitosti setkávat se s bytostmi, které jsou sice ustrojené podle poslední módy, a přesto je na ně žalostný pohled, protože se k nim vůbec nehodí. Napodobovatelé slepě krácejí po cestě vnitřního záměru k cizímu cíli, který určují kyvadla módy. Nezamýšlejí se nad svými přednostmi a podrobují se pravidlu kyvadel *dělej jako já*. V této souvislosti se mi vybavila francouzská moudrost: „Neboj se vypadat nemódně – obávej se toho, abys nevypadal směšně.“

Vnější stránku módy tvoří styl, vnitřní podstatou máme na mysli to, co se v kontextu daného stylu hodí právě vám. Vy si pouze musíte zřetelně představovat, co chcete: vypadat

módně, nebo vypadat elegantně? Nejedná se o jedno a totéž. Co je podle vás lepší? Můžete se dokonce nastrojít do oblečení, jež vůbec neodpovídá duchu vaší epochy, například do libovolného příšerného retra. Pokud je to ovšem *to vaše*, všichni budou umírat závistí!

Určitě jste si již domysleli, že podřizování se módě není nic jiného než účast ve hře kyvadla módy. Závany módy se rychle objevují a ještě rychleji mizejí. Jedná se o jedno z kyvadel s nejkratším, jepičím životem. Pokud jste se ocitli pod jeho vlivem, nemusíte se obávat ničeho hrozného. Nejdůležitější je, abyste to pochopili a vyvodili si z módy jisté závěry pro sebe, a ne abyste jí zkrátka platili daň.

Kyvadlo módy můžete bez problémů vytvořit, stačí pro to učinit jen velmi málo. Musíte se odvrátit od kyvadel a vrátit se k sobě. Stanovte si za cíl, že budete vypadat zajímavě a elegantně. Není třeba nic konkretizovat. Bez zábran se procházejte po obchodech a přihlížejte k věcem v souladu s výše uvedenou metodou. Zapomeňte na současnou módu. Věnujte pozornost pouze pocitům, které vámi proudí, když se na jednotlivé kusy oblečení díváte. Vypněte svůj analytický aparát. Přestaňte přemýšlet, srovnávat a hloubat v obecné rovině. Jakmile se přistihnete při tom, že se pokoušíte spekulovat a analyzovat, ihned s tím marným procesem skončujte. Naslouchejte šelestu ranních hvězd. Nejspíše ničeho nedosáhnete okamžitě. Dopřejte si neomezený čas a zřekněte se přání realizovat své mety. Vždyť pokud vám nic nevyjde, nic ani neztratíte. Osvobodte se od povinnosti dospět až do cíle. Odhodte důležitost a povolte sevření. Zkrátka běžte a probírejte se věcmi, vyzkoušejte si je, abyste ukojili zvědavost. Svěřte se proudění variant.

Jestliže si zároveň budete v hlavě přehrávat snímek svého cíle, určitě vám to přijde k duhu. Na diapozitivu se však nemusí odrážet konkrétní obrázek toho, jak vypadáte. Snímek musí sestávat z pocitů, jež zakoušíte, když

přitahujete pozornost a vypadáte elegantně, zajímavě, svérázně.

Zřekněte se přání najít něco vyumělkovaného, co vystupuje z řady. Mimořádnost vůbec nepředstavuje záruku úspěchu. Věřte, že ještě stále musíte sami pro sebe objevit pár nečekaných záležitostí. Až uplyne jistá doba, určitě odhalíte nějaké originální, svérázné řešení. Jakmile dosáhnete jednoty duše a rozumu, zakusíte pocit, který nelze s ničím srovnat. Bude to směs překvapení a nadšení. Ihned jej postřehnete, ale neřeknete si: „Přesně tohle jsem potřeboval.“ Bude se vám chtít vykřiknout repliku typu: „To snad není možné! Já se zblázním!“ Takže tak. Vaše možnosti jsou omezeny pouze vlastním záměrem.

Tajemství úspěchu spočívá v tom, že se osvobodíte od vlivu kyvadla a vydáte se vlastní cestou. Co podnikají kyvadla, když uvidí, že na obzoru vychází nová hvězda? Jak víte z předcházející kapitoly, zažehují ji. Nezbyvá jim zkrátka nic jiného, než aby z vás udělala hvězdu, tedy svého oblíbence. Kyvadla usilují o to, aby vše držela pod kontrolou, a proto jsou dokonce ochotna vám pomoci. Jestliže akce bude klapat, jak by měla, vytvoříte vlastní kyvadlo a stanete se jeho favoritem.

Vše, co zde bylo řečeno, se samozřejmě nevztahuje pouze na oblečení. Tytéž principy lze aplikovat na cokoli, k čemu se odhodláte. Jedná se o luxusní privilegium – být sám sebou! Znovu hovořím o tomtéž privilegiu, jež si může dopřát každý z nás, avšak odvažují se toho pouze jednotlivci. Příčinu shledávám jednu jedinou, a to ve formě silné závislosti na kyvadlech. Ta totiž potřebují poslušné loutky, nikoli svobodné osobnosti. Na vás zůstává pouze úkol, abyste to pochopili, osvobodili se od nepotřebného vlivu a stali se sami sebou.

Jinými slovy váš rozum musí vnést do seznamu svých označení prostou pravdu: *každý do jednoho vlastní drahocenný poklad – jedinečnost své duše.* Každický člověk

nosí v kapse klíč k úspěchu, nicméně jej nepoužívá. Necht' váš rozum vezme duši za ruku, dovede ji do obchodu a dovolí jí, aby si sama vybrala hračku.

Jednota duše a rozumu představuje takovou vzácnost, že ji lze doslova výhodně prodávat. Projevy této jednoty reprezentují veškerá mistrovská díla kulturní či umělecká. Hvězdy se stávají hvězdami jedině proto, že ostatní lidi zajímá to, čeho se jim osobně nedostává – jednoty duše a rozumu.

Cizí cíle

Dosud jsme vnější svět posuzovali vzhledem k člověku jako prostor variant se sektory, které na sebe navazují a spojují se do dráhy života. Pokud se parametry energie myšlenkového vyzařování nějaké osoby shodují s parametry sektoru, sektor se zhmotňuje v materiální realizaci. V energetickém plánu však i dotyčná osoba jako taková představuje sama o sobě individuální bytost, jež disponuje vlastním jedinečným spektrem vyzařování. Pro každého jednotlivce existují v prostoru variant *jeho* dráhy života, které nejlépe vyhovují vějíři jeho duše.

Na svých drahách života se člověk setkává s minimem překážek a všechny okolnosti se skládají v jeho prospěch. Vějíř duše člověka se do své dráhy života úspěšně začleňuje a snadno dosahuje svého cíle. Přesně tak se vlastní klíč snadno otáčí v zámku a otevírá zamknuté dveře. Nemusíme přesně vědět, proč a jak se vše děje. Význam má pouze ta skutečnost, že každý jedinec si může najít svou stezku. Jestliže půjdete za svým cílem skrz své dveře, veškeré události se pro vás poskládají příznivě.

V opačném případě, tedy pokud byste ze své cesty uhnuli, naválí se na vás rozličná trápení a život se změní v jednoduší boj o existenci. Pro duši to znamená skutečnou tragédii. Rozčilujete se, vyjde-li na volné dny špatné počasí?

Zkuste si představit, co pociťuje duše, když se jedinečná šance, již dostává tímto životem, propadá vniveč.

Duše vidí, jak si rozum, upoutaný kyvadly, boří celý život, jenže na tom nemůže nic změnit. Když rozum vstupuje do tohoto světa, neví přesně, co by měl dělat, co má chtít a o co má usilovat. Duše – pokud to neví do detailu – se přinejmenším domýšlí, avšak rozum ji neposlouchá. Kyvadla jej táhnou opačným směrem a vnucují mu své cíle i pravidla hry. Příkazují lidem, aby si vybírali cizí cíle a shlukovali se u cizích dveří. Slabé pokusy duše o to, aby rozum v něčem ovlivnila, nic nepřinesou, protože vliv kyvadel ji příliš přehlušuje.

Mnohým z nás vnucovali již od dětství myšlenku, že úspěchu se lze dobrat jediné tvrdou prací. Navíc je prý nutné houževnatě k němu směřovat a překonávat při tom překážky. Jeden z největších omylů vychází z toho, že za štěstí se musí bojovat, projevit vytrvalost a tvrdohlavost, překonat řadu překážek neboli vůbec o své místo pod sluncem bojovat. Jedná se o zvláště škodlivý falešný stereotyp.

Pojďme si rozebrat, jak se zformoval. Člověk obvykle schází ze své cesty, jestliže se dostává do vlivu kyvadel. V takovém případě se totiž na jeho cestě samozřejmě nahromadí spousta problémů, jenže dotyčný chce dobýt štěstí, a proto musí tyto překážky překonávat. Zkuste uhodnout, v čem spočívá jeho omyl? V tom, že se k cizímu cíli snaží propašovat cizími dveřmi? Ne. Odpověď vám znovu bude připadat nečekaná jako ostatně vše v této knize.

Omyl této osoby spočívá ve falešném přesvědčení: „Pokud překážky překonám, čeká mě tam vpředu štěstí.“ Bohužel nemluví o ničem jiném než o iluzi. Vpředu ji žádné štěstí nevyhlíží! Ať by se člověk snažil, jak by chtěl, vždy se bude nacházet ve stavu někoho, kdo chce dohonit zapadající Slunce. *Na cizí dráze života nečeká nikoho žádné štěstí ani v blízké, avšak ani ve vzdálené budoucnosti.*

Spouště lidí se stává, že poté, co s velkým úsilím stanuli u vytčeného cíle, necítí nic než spoušť. Kam se kýžené štěstí podělo? Ale ono tam přece vůbec nebylo; vždyť to je *přelud*, který vytvářejí kyvadla proto, aby jim člověk na své cestě k iluzornímu štěstí předával energii. Ještě jednou opakují: vpředu žádné štěstí nečeká: *bud se nachází tady a teď na probíhající dráze života, nebo vůbec není.*

V čem se skrývá štěstí v modelu transurfingu? Dostaví se snad tehdy, jestliže dosáhnete přímo svého cíle? Opět jste neuhodli. *Štěstí přichází v době, kdy se k cíli pohybujete skrz své dveře.* Pokud se člověk pohybuje na své dráze života, na své stezce, vychutnává si štěstí již nyní, dokonce i když cíl se skrývá ještě daleko před ním. Tehdy se život mění ve svátek. Jakmile se kýžené mety dobnude, radost nastane dvojitá. Každý den mění ve svátek však již sám pohyb k vlastnímu cíli, *zatímco pohyb k cíli cizímu svátek vždy odkládá do iluzorní budoucnosti. Dosažení cizího cíle přináší rozčarování a spoušť, ale rozhodně ne štěstí.*

Vášim cílem musí být něco, co vám působí opravdovou spokojenost. Neměla by se jím stát věc, která přináší spokojenost pouze dočasnou, nýbrž cokoli, co *vás dobíjí pocitem radosti ze života.* Cestu vedoucí k posunu k vlastnímu cíli, na níž zakoušíte nadšení, elán a inspiraci, je třeba hledat ve vašich dveřích. Rozhodně nelze tvrdit, že by se po této cestě postupovalo vždy snadno. Jejím nejdůležitějším aspektem zůstává, že pohyb skrz vaše dveře *vás nepustoší, ale naopak vyvolává příliv sil.*

Jestliže jste zamířili ke svému cíli skrz svoje dveře, překážky budete překonávat snadno ani žádná práce vám nebude zatěžko. Pokud budete nuceni vynaložit na pouti k vytouženému metě maximální úsilí, budete se dřít bez inspirace a nakonec i přestanete, znamená to, že sledujete cizí cíl nebo se dobýváte do dveří, jež dozajista nepatří vám. Všimněme si charakteristických rysů cizího cíle.

Cizí cíl vždy předpovídá násilí na sobě samém, donucení, povinnost. Pokud najdete u svého cíle *byť sebemenší donucovací povinnost*, směle se jej zřekněte. Nemusíte se přemlouvat, že by snad měl být váš. K vašemu se totiž kráčí s příjemnými pocity, a navíc vám proces jeho dosahování přináší uspokojení. Na cestě k cizímu cíli musíte překonávat spoustu překážek, poněvadž falešná cesta k němu pokaždé představuje boj. Kyvadlo potřebuje, aby všichni přesně plnili svou práci šroubku ve prospěch celého mechanismu. Přestože vám připadá těžká, budete se na ní podílet, protože kyvadla vám vnutila, že cokoli v životě lze dosáhnout jen urputným úsilím. Patříte-li mezi osoby důkladné a pečlivé, musíte se překonat, postupně vše nastehovat, projít ohněm i vodou a konečně si vybojovat místo pod sluncem. Řadíte-li se ke slabším členům populace, pak si uvědomte své místo a raději mlčte.

Cizí cíl vystupuje pod maskou módy a prestiže. Kyvadla vás musí vlákat na cizí dráhy života, proto se budou snažit, seč to půjde. Mrkvička, na niž se nachytáte, musí vypadat velmi chutně, protože teprve tehdy se po ní rozum bezhlavě vrhne. Kyvadla vám nemohou ve všech případech přikázat, abyste splnili pravidlo *dělej jako já*. To musíte chtít vy sami. Za tímto účelem jsou vytvářeny mýty úspěšné kariéry hvězd. V nich se demonstuje algoritmus hvězdného úspěchu, a tak jste postaveni před volbu: buď budete opakovat cizí zkušenost, nebo zůstanete bez ničeho. Odkud byste mohli vědět, jak lze ochutnat pocit úspěchu? Zato oni to vědí, neboť výsledek je již na světě. Avšak jak jsme si už dříve ukázali, hvězdy se s úspěchem potkávají právě proto, že zlomí pravidlo *dělej jako já* a vydají se vlastní cestou. *Algoritmus vašeho úspěchu není znám nikomu kromě vaší duše.*

Cizí cíl vábí svou nedosažitelností. Tak už je člověk naprogramován, že ho láká vše, co se nachází pod zámkem. Neuchopitelnost plodí přání mít. Tato vlastnost lidské psychiky pramení již v dětství, kdy človíček touží po mnoha

věcech, ale dostane se mu jich jen na velmi málo. Pokud mu jeho nejbližší hračku odmítají, často se stává, že je dítě trápí tak dlouho, dokud ji nedostane. A pak o ni náhle ztrácí veškerý zájem. Dospělí mají sice jiné hračky, také se však chovají jako děti. Takové dospělé dítě například nemá hudební sluch ani hlas, a přesto mu připadá, že umí zpívat. Ve skutečnosti se dotyčný „slavíček“ nechce smířit s tím, že inkriminovaná stezka nepatří jemu. Vždyť ostatním se na ní tolik daří, tak o co jsem já horší? Zahodte důležitost cíle a odpovězte si na otázku: skutečně si něco z celé duše přejete, nebo si jen chcete přát? *Máte-li v úmyslu tím, že zrealizujete svůj cíl, něco dokázat sobě i ostatním, znamená to, že se nejedná o opravdový cíl.* Ten vám totiž nebude viset na šíji jako těžké břemeno, ba naopak ve vás prostě bude probouzet opravdovou spokojenost.

Cizí cíl vám vnucují ostatní. Váš cíl nedokáže určit nikdo kromě vás. Můžete klidně vyslechnout poučení „věducích“ lidí o tom, jak máte postupovat. Vyvodte si vlastní závěry a počínejte si tak, jak sami uznáte za vhodné. Jakmile vás ovšem někdo začne poučovat o tom, o co *se* máte snažit, okamžitě jeho hrubý vpád do duše zamítněte. Jí už i tak stačí bláznivé nápady vlastního rozumu. Na váš cíl nemůže ukázat vůbec nikdo. Ve skutečnosti existuje jedna výjimka – náhodně vypuštěná fráze. Jistě si vzpomínáte, že náhodné repliky mohou fungovat jako znamení. Znamení ihned ucítíte. Něčí bezděčná spontánní fráze může nečekaně zažehnout ohýnek v duši. Jestliže se vám podařilo dotknout cíle, duše se ožíví a pomůže vám pochopit, že právě jej potřebujete. K tomu ovšem musí dojít tehdy, kdy se vás nikdo nesnaží o ničem přesvědčit ani na vás nikdo nenaléhá s argumenty opravdové cesty, ale kdy někdo jaksi mimochodem prohodí nějakou poznámku nebo zmíní doporučení.

Cizí cíl slouží k vylepšení cizího blahobytu. Pokud vám tedy cíl nepřináší žádné zdokonalení života, znamená to, že

není váš. Opravdové cíle vždy fungují a působí na vás, na váš blahobyt a úspěch. Váš cíl potřebujete pouze vy, takže pokud přímo slouží k uspokojení cizích potřeb nebo vylepšení cizího blahobytu, znamená to, že cíl je cizí. Kyvadla se snaží při jakékoli vhodné zámince přinutit vás, abyste sloužili jiným. Existují různé způsoby. Na lidi s vyostřeným pocitem viny obvykle působí slova *musíš, jsi povinen, je potřeba*. Takoví lidé i ve skutečnosti nacházejí utěšení v odpracování svých domnělých hříchů. Na jiné může zabírat heslo: „*potřebuji vaši pomoc*.“ Toto zaklínadlo také funguje. Jistě jste pochopili, že tyto metody stojí na vnitřní a vnější důležitosti. Je třeba si vzpomenout, že žijeme především pro sebe, nikomu nejsme ničím povinováni a nic nemusíme. Ostatní nedokážete udělat šťastnými, zato jim můžete snadno uškodit, pokud budete sami nešťastní.

Cizí cíl vyvolává duševní diskomfort, ovšem na druhou stranu bývají falešné cíle zpravidla značně atraktivní. Jako u vytřzení popisuje rozum v zářivých barvách jeho všemožné přednosti. Pokud vás však přes veškerou přitažlivost cíle něco rozčiluje, musíte k sobě být poctiví. Rozum samozřejmě nechce nic slyšet: vše se vyvíjí nádherně a znamenitě. Odkud se v tom případě bere onen stín diskomfortu? Zopakují důležité pravidlo z předcházející kapitoly. *Jestliže přemýšlíte o cíli, nepřemítejte o jeho prestižnosti, nedosažitelnosti ani prostředcích k jeho dosažení – věnujte pozornost pouze vlastnímu stavu duševní pohody*. Představte si, že jste proběhli cílovou páskou, zatímco všichni ostatní vám funí za zády. Je vám dobře, nebo se cítíte špatně? Pokud se ke spokojenosti přimíchávají obavy nebo se přidružuje deprimující pocit jakéhosi břemene, znamená to, že se začíná prosazovat duševní diskomfort. Má cenu spojovat se s cizím cílem? Váš cíl ještě získá na atraktivitě a přinese vám mnohem více uspokojení za absolutní nepřítomnosti duševního diskomfortu. Pouze se musíte odvrátit od kyvadla a najít jej.

Pokud vás někdy dostatečně neuspokojovalo vaše aktuální postavení v tomto světě nebo vás stíhal řetězec neúspěchů, měli byste si vyvodit, že jste se v inkriminované době dostali do vlivu destruktivních kyvadel a vyrazili jste k cizímu cíli skrz cizí dveře. Cizí cíle spotřebují mnoho energie a práce, zatímco vaše vlastní se naproti tomu dosahují jakoby samy sebou, vše odsypá jako po másle. Cizí cíle a dveře vás pokaždé odsuzují ke strádání. Tudíž najděte svůj cíl a dveře, protože pak se všechny problémy vytratí.

Můžete říci: „A pokud nevím, co chci, jak to poznám, jak se to dozvím?“ Nabídnou vám vstřícný dotaz: a už jste se nad tím sami vůbec doopravdy zamysleli? Ať vám to připadá jakkoli podivné, většina lidí je natolik zaujata prací kyvadel, že se jako veverka v kole dřou a nenacházejí čas pro sebe, pro svou duši. Otázky na to, co skutečně chtějí od života, řeší za běhu, mimoděk, po chvilkách, bez rozmyšlení, pod tlakem problémů. Není třeba se zabývat pitváním sebe sama, postačí, jestliže se na chvíli uklidníte, odeberete se do ústraní, a přece budete naslouchat šelestu ranních hvězd.

Říkáte, že vůbec nic nechcete? To vypovídá o tom, že váš energetický potenciál je značně nízký. Stav deprese a apatie zjevně dokazují, že se vám dostává energie pouze na udržení vlastní existence. V takovém případě byste měli zvýšit její zásoby. Vaše duše nemůže nic nechtít, to jenom vy nemáte sílu ji slyšet.

Vypáčení stereotypů

Přestože jsme si již o kyvadlech řekli až moc, rád bych ještě poukázal na další příklady toho, jak umějí člověka svést z cesty. Položte si otázku, zdali vám kyvadlo nevnucuje cizí cíl pod nějakou vhodnou záminkou? Nevyzývají například nějakou *dobrou duši*, aby vypomohla? Snad bezbranným stvořením, raněným vojákům, hladovým dětem nebo někomu, kdo se zkrátka neobejde bez péče. Bojuje se někde o

dobytí svobody? I tam vaše odvážné srdce uvítají. Dobrá duše ve vašem podání se ihned žene na křídlech tam, kde ji potřebují.

Jenže ve skutečnosti nejde o *dobrou duši*, nýbrž o *dobrý rozum*, a ten přitom vůbec není dobrý, avšak zkrátka *bezduchý*. Zapomněl na svou duši a vylétl na pomoc duším ostatních. Což se rovná tomu, jako byste v chudobě odložili vlastní děti, jen abyste pomohli cizím. *Dobrý rozum* zahnal svou duši do pouzdra a zůstal se svými *rozumnými* myšlenkami jeden na jednoho. Vytvořila se jakási *vnitřní prázdnota* a tu je třeba něčím zaplnit.

Kyvadla navrhuji různé druhy kompenzací. Ukážou vám nejširší sortiment způsobů, jak byste mohli utrácet svou energii v cizí prospěch. Nereaguje však člověk na cizí výzvy tak živě proto, že v jeho nitru zůstává prázdno? Skutečnost, že obecně přijímané stereotypy jsou vydávány za dobrotu a laskavost, může opravdu vypadat jako duševní prázdno. Duševní prázdno rozumu se pak totiž starostí o jiné kompenzuje, ovšem zároveň s tím, že potřeby jeho duše zůstanou neuspokojeny. Pro kyvadla je výhodné, mohou-li starost o druhé označovat za šíří duše.

Jak vidíte, kyvadla dokážou mistrně formovat velmi přesvědčivé stereotypy. Bohužel se to všechno řadí do krásné demagogie. A co vaše vlastní duše? Cožpak váš rozum odhodí i ji, aby se zavděčil ostatním? Proto tak důrazně doporučuji, abyste se od kyvadel odvrátili a abyste duši vypustili z pouzdra. Jakmile se začnete mít rádi, najdete svůj cíl, a ještě na cestě k němu stvoříte hromadu opravdu dobrých a užitečných věcí. A protože se u vás objeví větší možnosti, samozřejmě pomůžete mnoha chudým a nešťastným.

Ovšem dokud nemáte žádný vytyčený cíl, buďte k různým výzvám co nejvíce zdrženliví. Vaše vnitřní i vnější důležitost se musí držet na minimální úrovni. Kyvadla potřebují energii doplňovat zvláště v době svých bojů.

Dvě kyvadla se chystají začít bitvu. Jedno se považuje za spravedlivého osvoboditele a obviňuje druhé z toho, že vystupuje jako diktátor a potenciálně nebezpečný agresor. Spravedlivé kyvadlo ve skutečnosti potřebuje pouze zhltnout svého konkurenta, získat jeho naftu či jiné zdroje. Ale o tom se mlčí a rozvíjí se široká kampaň propagandy na ochranu svobody a spravedlivosti.

Člověk, kterého prostoupila důležitost a jenž se zachytil na háčku kyvadla, si říká: „Osvobodím porobený národ, však já tomu diktátorovi a agresorovi ukážu!“ Zároveň si svůj tábor přívrženců formuje i druhé kyvadlo. Kyvadlo diktátor tvrdí, že ve skutečnosti je ono tím dobrým, a vtom se i ten, který se považuje za osvoboditele, jeví jako agresor. Jiný zainteresovaný, který je naplněn důležitostí, kypí pobouřením: „Tak oni vyhlásili válku a mě se nezeptali? Půjdu na ulici a svůj protest budu dávat najevo pěkně hlasitě.“ Dokonce se může dát naverbovat a položit svůj život za cizí svobodu.

Jak vidíte, přívrženci jak prvního, tak i druhého tábora se zapojují do bitvy kyvadel z toho důvodu, že u nich narostla vnitřní i vnější důležitost, zato uvnitř panuje duševní prázdnota, která se v konečném výsledku nezaplňuje, ba naopak se ještě prohlubuje. Vždyť co získávají přívrženci zatažení do bitvy? Ti, kdo stranili válce, se postupně přesvědčují: byli jsme oklamáni, ve skutečnosti tato válka není potřeba, všem účastníkům přinese jenom bídu. Druzí, kteří se stavěli na stranu míru, dostanou také jednu do nosu. Tentýž bezbranný národ, jenž byl napaden kyvadlem agresorem, se rychle vzdává svého poraženého vládce a již rabuje velvyslanectví státu, který sehrál roli ochránce míru, krade jeho humanitární pomoc a začíná se před agresorem plazit.

Zcela zřejmě vyplouvá na hladinu, že veškeré vysoké ideály, kvůli nimž se přívrženci v bitvě kyvadel bijí, se blíže podobají mýdlovým bublinám. Uvnitř je duševní prázdno,

zato povrch tvoří duhovka z nafouknuté důležitosti. Cožpak se duše přívrženců bez všeho takového shonu neobejdou?

Jestliže vámi vytyčený cíl nemá sloužit konkrétně vám osobně, ale někomu jinému, můžete jej jednoduchým způsobem ověřit. *Pokud je v takovém případě starost o ostatní vynucena zvenčí (a není důležité jakým způsobem), znamená to, že před vámi leží cizí cíl.* Pramení-li starost o druhé zevnitř, z hloubi duše, pak by cíl mohl být váš. Například: „S těmi hlupáky se zkrátka rád potýkám, není to pro mě přítěž.“ Nebo: „Mám rád své děti (vnuky) a rád se o ně starám, pozoruji, jak rostou, spolu s nimi se raduji.“ Avšak když ratolesti vyrostou, musíte hledat další cíl.

Prstem na váš cíl nemůže mimo vás ukázat nikdo. Existuje pouze jeden způsob, jak jej lze najít: odhodit důležitost, odvrátit se od kyvadel a obrátit se ke své duši. Mít rád především sebe a starat se v první řadě o sebe – jediné tak lze objevit cestičku k vlastnímu cíli.

Dalším omyl rozumu se utápí v tom, že se rozum snaží bezprostředně zhodnotit reálnost dosažení cíle a předem vyčíslit všechny způsoby a prostředky. Vždyť vše ostatní se musí řádně rozvážit. Stane-li se, že reálnost dosažení cíle je vystavena pochybám, pak se cíl buď v zásadě zavrhne, nebo se odkládá do skříňky s označením *později*. Na cílovou dráhu života se člověku s takovým chováním nikdy nepodaří naladit, ba právě naopak: *jestliže přemýšlíte o prostředcích dosažení cíle, naládujete se na dráhu neúspěchu.* Nepřehráváte si snad v myšlenkách všemožné scénáře porážky? Běžnými prostředky vytouženého nedosáhnete a ani kouzlo nezapůsobí. Těžko splnitelný úkol se v rámci běžného nahlížení na svět realizuje jen zřídka a opravdu tomu tak musí být, poněvadž parametry pochybujícího nijak neodpovídají cílové dráze.

Kouzlo se odehraje pouze v tom případě, pokud zbouráte navyklý stereotyp a budete přemýšlet nikoli o prostředcích dosažení cíle, nýbrž o něm samotném. Tehdy se to, co se

předtím zdálo nereálné, náhle projeví z druhé strany. Nečekaně, jakoby náhodně, se před vámi rozvine zcela reálná cesta směřující k cíli. V obvyklém nazírání na svět bude uvedený jev vypadat jako shoda náhod. Rozumu tudíž nezbude než rozhodit rukama: „Kdo to mohl vědět?“

Z pohledu transurfingu se zde vůbec žádné kouzlo nekoná. Zkrátka jste se naladili na frekvenci cílové dráhy, přijali jste odhodlání mít a vnější záměr vás na danou dráhu života přesunul. Tam se objevují nové možnosti a odemykají se dveře, o nichž jste na původní dráze neměli ani tušení.

Natolik jsme si zvykli na stabilizované stereotypy, že je vnímáme jako hodnotnou zkušenost, již nahromadilo lidstvo. Ve skutečnosti jsou však stereotypy formovány kyvadly a lidé se s nimi pouze vynuceně ztotožňují. Celá společnost je založena na kyvadlech, která žijí a rozvíjejí se samostatně dle vlastních zákonů jako energeticko-informační podstaty, jež si podrobují stále nové přívržence. Jejich vliv na člověka narůstá do takové velikosti, že jeho rozum se doslova zatemňuje a ztrácí schopnost myslet nezávisle a vědomě.

Uveďme si například zločiny německých nacistů v letech druhé světové války. Prováděli hrůzné věci. Byli snad všichni fašisté krutí a suroví jedinci s patologickými sadistickými sklony? Ne, většina z nich byla stejně normální lidé jako vy nebo já. Měli své rodiny, také milovali své blízké a dělali si o ně starosti. Když se vrátili z války, vřadili se do života v míru a znovu se stali běžnými dobrodušnými měšťany.

Jak to, že se spořádaný člověk s rodinou změní ve zvíře, jestliže se ocitne ve válce? Jedině proto, že jeho rozum se ocitá v moci kyvadel. Přívrženci, zataženi do jejich bitvy, vůbec nevědí, co vlastně vytvářejí. Zejména výstižně pozorovatelný je tento jev na dobou podmíněném nesmyslném a brutálním jednání výrostků. Mladá a nejistá psychika se cítí obzvláště bezmocná a podrobená vlivu. Každého takového výrostka je třeba soudit zvlášť. Cožpak je násilník? Vůbec ne a jeho rodiče to odpřísáhnou. Jenže

jakmile se člověk dostane do vlivu kyvadla, například tím, že se stane součástí nějaké bandy, přestane uvažovat o tom, co tvoří. Rozum řadového člena tlupy doslova spí, protože je uchvácen smyčkou kyvadla. Vzpomínáte si na mechanismus vyvolaného přesunu?

Veškeré zlo, brutalita a násilí v našem světě se odehrávají nikoli kvůli řekněme nízké povaze lidí, nýbrž kvůli chamtivé povaze kyvadel. Duše člověka zlo nezná. Všechno zlo se však soustřeďuje v rozumu jako popel z destruktivního vlivu kyvadel.

Kyvadla lidi provokují, aby konali násilí nejen na sobě, ale na dalších osobách. Jak se vám líbí chrabré heslo: „Kdo neriskuje, nepije šampaňské“? Obsahuje v sobě provokaci, výzvu dát všanc svůj blahobyť či život ve jménu cizí idey. Samozřejmě, že pokud idea není cizí, nýbrž vlastní, je ospravedlněno i riziko, a možná stojí i za to riskovat. Avšak neexistuje nic hloupějšího než neopodstatněné riziko ohrožující vaše zdraví nebo život.

Člověk je ve svém jednání kyvadly provokován k riskování, poněvadž strach, napětí a podráždění, jež při něm riskující zakouší, patří do repertoáru jejich oblíbených energetických pokrmů. Kyvadlo využívá stereotyp falešné statečnosti nebo zkouší zachytit svou oběť za pomoci konkrétního přívržence: „Ale neboj se! Ukaž, čeho jsi schopen! Nechceš přece vypadat jako zbabělec?“ Člověk naplněný vnitřní důležitostí se vrhá do dokazování toho, že pravda o něm je přesně opačná. Nachází se v pasti falešného stereotypu a ani ho nenapadne, že není vůbec povinán někomu něco dokazovat a může se na mínění manipulátorů vykašlat.

Pocit vlastní méněcennosti nutí člověka, aby ťapal na vodítku kyvadla. Již by mělo být zřejmé, že neopodstatněné riskování absolutně nepředstavuje projev statečnosti, ba právě naopak usilování o to, abyste skryli své, opět falešné komplexy. Rozum nezodpovědně nařizuje duši kvůli

zpochybnitelným stereotypům. Nebohá dušička, schoulená do klubka, ohromeně sleduje, co tvoří zběsilý rozum, jenže s tím nemůže nic dělat. Rozum se k duši chová v lepším případě jako chronický smolař, který si to, že je k ničemu, vybíjí na nejbližších, a v horším případě jako opilec a šílený dobytek, jenž bije svého bezbranného potomka.

Nechť se váš rozum probere z trpkého mámení. Má neocenitelný, pozoruhodný poklad – svou duši. Jestliže sjednotíte duši a rozum, získáte skutečnou svobodu a sílu. Nebojte se bourat stereotypy, jež byly zformovány kyvadly. Otevře se vám opravdová povaha mnoha věcí v tomto světě. *Jestliže bouráte stereotypy, otvíráte zamknuté dveře.*

Vaše cíle

Od samého počátku předpokládám, že si nějaké tajné přání hýčkáte a představujete si, i kdyby jen přibližně, jak by jej bylo možné dosáhnout. Přestože nemáte dokonce ani tušení, jak by se mohlo realizovat, nic hrozného se neděje. Pokud bude vaše chování vykazovat odhodlání mít, určitě se správná varianta najde. Nejdůležitější je, abyste vymezili opravdu tajné přání a získali odhodlání mít a jednat. Záměr mění přání v cíl.

Přání bez záměru se nikdy nesplní. Zpočátku je však nezbytně nutné, abyste si přesně vyjasnili, co od života chcete. Mlhavé formulace typu „chci být bohatý a šťastný“ nefungují.

Představte si, že se bez jakéhokoli konkrétního cíle procházíte po městě. Zkrátka se vlečete tam, kam vás nohy zavedou. Kam až se dostanete? To nikdo neví. Existuje-li konkrétní bod určení, pak k němu dříve či později dospějete, dokonce i tehdy, jestliže vůbec neznáte trasu. Stejně probíhá dění i v životě: pokud nesledujete žádné cíle, znamená to, že jste se stali papírovou loďkou na divoké řece. Vidíte-li cíl

před sebou a směřujete k němu, můžete jej dosáhnout. Ale také jej realizovat nemusíte.

Sto procentní záruka dosažení cíle existuje pouze v jediném případě: musí se jednat o váš cíl, k němuž přicházíte skrz vlastní dveře. Tehdy vám nikdo a nic nemůže zabránit, protože klíč vějíře vaší duše ideálně pasuje do zámku k vaší pouti. Nikdo vám nevezme, co vám patří. Problém spočívá pouze v tom, abyste našli vlastní cíl a dveře.

Za prvé platí, že cíl nelze vymezovat na základě jen tak nějakých dočasných aktuálních potřeb. Musí odpovídat na otázku: *Co chcete od života? Co způsobí, že váš život bude vyplňovat radost a štěstí?* Nic jiného nemá význam, poněvadž vše ostatní lze považovat za nános hloupůstek od kyvadel.

Najděte si jeden hlavní cíl. *Jestliže se vám jej podaří dosáhnout, vytáhne za sebou všechna ostatní přání.* Pokud vás zatím nic konkrétního nenapadá, můžete si pro začátek zformulovat například značně obecný cíl, že od života chcete komfort, pohodu a blahobyt. Co označujete ve svém chápání výrazy *komfort* a *blahobyt*? Potřebu vlastnit dům, auto, krásné oblečení a další atributy komfortního života lze zaměnit za jeden cíl – získat velmi kvalitně honorované zaměstnání. Jak ovšem chápete, zde už se dokonce nejedná o *cíl*, nýbrž o *dveře*, a navíc neurčité, nevymezené.

Dobře placenou práci lze následně zaměnit za přesnější formulaci – stát se velmi dobrým či jedinečným odborníkem ve svém oboru. *Co je vaší duši po chuti?* Nabízí se ovšem otázka, zda zaměstnání dokáže naplnit celý smysl života. Jestliže vám práce působí takové zadostiučinění, znamená to, že se vám to podařilo – váš cíl se shoduje s vašimi dveřmi. Řekněme, že vaší duši vyhovuje určitá oblast vědy, kultury či umění. Pak vás čekají velké objevy a budete vytvářet mistrovská díla, ať se nakonec budete zabývat čímkoli. Štěstí se na takové dráze života nachází tady a teď, a nikoli kdesi před vámi. Všechny atributy komfortního života, jichž se

ostatní tak těžce a složitě snaží dosáhnout, přijdou samy jako něco, co se rozumí samo sebou. Vždyť kráčíte po vlastní stezce.

Pokud se dílo, byť oblíbené, nejeví jako přesně to *jedinečné*, co vám přinese radost a zaplní celý život atributy komfortu, měli byste si z toho vyvodit, že tato práce sice může skutečně vypadat jako dveře, jenže cílem je nazvat nelze. Nezapomínejte na to, že cíl musí změnit váš život ve svátek se všemi doprovodnými atributy. Nepřemýšlejte zatím o prostředcích jeho dosažení, tedy o dveřích. Nejdůležitější je, abyste si vymezili a stanovili cíl, načež se dveře časem objeví samy.

Odpovězte si na otázku: *co se líbí vaší duši, co změní váš život ve svátek?* Zapomeňte na všelijaké myšlenky o prestiži a těžké dostupnosti předpokládaného cíle. Nemusí vás zajímat žádná omezení ani hranice. Pokud nevěříte, alespoň se tvařte, jako by vám bylo dostupné vše, a pak už můžete jen vybírat. Neostýchejte se a objednávejte naplno.

Chtěli jste mít loďku? A vlastní jachta by se vám nezamlouvala?

Chtěli jste mít byt? A co takhle vilu?

Chtěli jste být vedoucím oddílu? A co byste řekli funkci prezidenta korporace?

Chtěli jste hodně pracovat, abyste vydělávali mraky peněz? A co kdybyste vůbec nepracovali, a přesto si žili bezstarostně?

Chtěli jste si za menší peníz koupit pozemek a postavit dům? A co takhle ostrov ve Středozezemním moři?

Podobnými *co takhle* lze pokračovat do nekonečna. Ani si nedokážete představit, jak skromné jsou vaše požadavky ve srovnání s tím, co můžete získat, pokud vyrazíte k cíli vlastními dveřmi.

O svém přání nepřemýšlejte rozumem. Nelitujte času a vynaložte jej na to, abyste si vyjasnili, co chce vaše duše. Vyjádření, že *vás něco pohladilo po duši*, mluví samo za

sebe. Neukazuje na názor, nýbrž poukazuje na vztah. Mínění je produkt zručně činnosti rozumu, kdežto vztah vychází z hloubi duše, proto pouze on může fungovat jako determinant k vymezení cílů vlastních i cizích. Při vymezování cíle je třeba se sám sebe ptát: „Jak se cítím ve skořápce dosaženého cíle?“

Řekněme, že jste si vymysleli přání. Chcete-li si ověřit, zda se skutečně jedná o vaše přání, položte si dvě otázky. První: skutečně to potřebuji? Druhou: doopravdy to skutečně potřebuji? Vyzkoušejte na daném přání aplikovat všechny příznaky cizího cíle.

Skutečně si danou záležitost přejete z celého srdce i duše, nebo si to pouze *chcete přát*? Nesnažíte se něco dokázat sobě či jiným lidem? Vskutku to tak chcete? Nezaplatíte jen daň módě nebo prestiži? Invalidovi se může zdát, že si z celého srdce přeje bruslit. Ve skutečnosti ovšem takový cíl nevychází ze srdíčka, nýbrž pramení v příkoří z méněcennosti. Podobné cíle vábí svou nedostupností. Stane-li se, že cíl se zdá jen těžko dosažitelný, vyzkoušejte si zřít se jej a sami sebe sledujte. Jestliže jste pocítili ulehčení, znamená to, že se jednalo o cizí cíl. Pokud však pocítíte rozhořčení a protest, znamená to, že by mohlo jít o cíl váš.

Jako jediné spolehlivé kritérium ve výběru cíle může sloužit duševní diskomfort, čímž označujeme *negativní reakci duše na již přijaté rozhodnutí rozumu*. Stav duševního komfortu lze prověřit teprve poté, kdy rozum přijme řešení ve vymezení cíle. Představte si, že jste dorazili do cíle a všichni ostatní dobíhají za vámi. Jakmile k tomu dojde, je třeba zastavit diskuzi o cíli a zaposlouchat se do pocitů duše. Cítíte se dobře, nebo zle? Pokud se ke spokojenosti přimíchávají obavy či deprimující pocit z jakéhosi břemene či pocit nevyhnutelnosti nebo nějaké povinnosti, znamená to, že duše jasně říká *ne*. Rozum ani nedokáže předpokládat, jaké nepříjemnosti v sobě tají cíl, který je zabalený do krásného obalu. Zato duše je vycítí.

Pocit diskomfortu může být nejasný a mlhavý, avšak nepleťte si s ním duševní strnulost. Již v minulé kapitole jsme si vyjasnili, že strnulost či jakási stísněnost vycházejí z neobvyklosti situace: „Skutečně je to všechno pro mě?“ *Duševní diskomfort je deprimující pocit pramenící z rozčilení nebo z břemene, jenž se slabě projevuje na pozadí optimistických úvah rozumu.* Duševní strnulost lze pomocí diapozitivů odbourat, kdežto duševní diskomfort nikdy. Největším omylem by bylo domnívat se, že něčeho nejste hodni nebo si to nezasloužíte. Absolutní nesmysl! To kyvadla vás přesvědčila, abyste si na sebe nalepili tuto primitivní nálepku. Vy si zasloužíte to nejlepší. V žádném případě se netrapte s tím, že byste museli okamžitě přistoupit k finálnímu rozhodnutí. Vyzkoušejte si, jak se váš cíl jeví, pomocí diapozitivů. Jestliže si všímáte, že postupem času onen rozčilující pocit nemizí, uvědomte si, že máte co do činění s duševním diskomfortem.

Pokud zakoušíte duševní diskomfort kvůli určitým aspektům samotného cíle, znamená to, že cíl je cizí. Jestliže vnímáte duševní diskomfort proto, že víte, že cíl je těžko dosažitelný, vyplývá z toho, že nepatří do zóny vašeho komfortu nebo že jste si vybrali cizí dveře. *O prostředcích směřujících k dosažení cíle nepřemýšlejte do té doby, dokud si jej přesně neurčíte.* Pokud se vám nepodaří ve vytoužené roli sebe sama představit, zřejmě zatím nejste připraveni ji přijmout. Zónu komfortu lze rozšířit pomocí diapozitivů, zatímco s dveřmi si nemusíte dělat starosti. Od vás se chce pouze to, abyste měli odhodlání mít, načež vám vnější záměr dříve nebo později na potřebné dveře ukáže.

Nepodlehnete pokušení vymezovat svůj cíl na základě peněz. Že prý budu-li mít k dispozici peníze, vyřeší se všechny moje problémy, protože budu vědět, že za ně nakoupím. Snad kvůli peněžence nabité bankovkami nezapomínáte na *diapozitivy*, jež jste si umístili do hlavy? Řekli jsme si, že peníze nemohou sloužit jako cíl, ale že

fungují pouze jako doprovodný atribut. S tímto názorem se můžete ihned ztotožnit, věřte však, že vůbec nejde o triviální tvrzení. Všichni jsme si tak zvykli na peníze, že na finanční ekvivalent dokážeme převést prakticky vše. Jenže peníze představují abstraktní kategorii, předurčenou pro rozum, avšak nikoli a nijak pro duši. Duše neumí myslet abstraktně, a proto nemá ponětí, co by měla s penězi podnikat. Konečný cíl musí být pro duši pochopitelný neboli duše musí vědět, co chcete za vyžádané peníze koupit: dům, kasino, ostrov a tak dále. O prostředcích nemluvíme, s výjimkou situací, kdy se to duši bude líbit.

Dokud bude vaše vnitřní účtárna propočítávat prostředky nutné k dosažení cíle, nepodaří se vám určit cíl ani se naladit na cílovou dráhu života. Zaktivujte svého strážce a překonávejte se pokaždé, když se váš rozum snaží utéct od otázky: „Co chci od života?“ Necht' nyní vaše duše okřikne rozum: „Mlč, to není tvoje starost, my vybíráme hračku!“

Musíte usilovat o to, abyste se osvobodili od destruktivních kyvadel, což ovšem neznamená, že je třeba se absolutně izolovat. Na jejich působení je vybudována celá lidská společnost, a tudíž vám nezbude než buď odejít do Himaláje, nebo hledat vlastní kyvadla. Poustevníkům se s věčností beseduje snadno, poněvadž se nacházejí daleko od kyvadel. Jenže postačí, abyste některého z nich vrátili do agresivního prostředí kyvadel, a on v tu chvíli rovnováhu a odstup ztratí.

I váš cíl náleží nějakému kyvadlu. Kvůli tomu vám ale nic nehrozí, ovšem pouze za podmínky, že cíl je skutečný. Najděte svůj cíl, a kyvadlo bude nuceno vyvolit si vás za svého favorita, nebo budete dokonce moci vytvořit nové kyvadlo. Nejdůležitější je, abyste realizovali své právo na svobodu výběru a nedovolovali kyvadlům, aby nad vámi získala kontrolu.

Cíl nedokážete určit cestou analýzy a úvah, protože budoucí mety může identifikovat jedině vaše duše. Analýza

je totiž činnost rozumu, kdežto duše myslet neumí a naopak je schopna pouze vidět a cítit.

Úkol rozumu v procesu hledání cíle rozhodně nespočívá v tom, aby hledal. Rozum bude postupovat jako obvykle, tedy metodou analýzy a vytváření logických řetězců na bázi obecně přijímaných stereotypů a šablon. Pokud by bylo možné určit vlastní cestu tímto způsobem, byli by všichni lidé šťastní.

Úkol rozumu spočívá v tom, aby skrz sebe propouštěl vnější informace, přičemž by měl věnovat pozornost stavu duševního komfortu. Rozum musí učinit pouze jedno ustanovení: hledám to, co změní můj život ve svátek. A proto musím skrz sebe filtrovat vnější informace a z hlediska výše uvedeného ustanovení sledovat pocity duše.

Aktivní vyhledávání cesty by k ničemu nevedlo, takže se neznepokojujte, čekejte a pozorujte. Jestliže se rozhodnete hledat, potřebné informace přijdou samy. V určitý okamžik k vám proniknou jisté zprávy, jež ve vás vzbudí živý zájem. Nejdůležitější je, aby se rozum v inkriminovaný okamžik nevnucoval se svými úvahami, ale aby zkrátka obracel pozornost na stav duševního komfortu.

Příjem potřebných informací můžete sami urychlit. Mimo jiné se velmi osvědčí, jestliže si rozšíříte okruh svých zájmů. Běžte tam, kam jste dosud nezavítali: do muzeí, na exkurze, do kina, na túru, do jiné části města, do knihkupectví, kam je líbo. Není třeba se hledáním zabývat aktivně, prostě zvětšujte okruh vnějších informací a pozorujte.

Dopřejte si neomezený čas, nesnažte se za každou cenu vklínit do určitého časového rozpětí a nezaměňujte hledání cíle za povinnost. Jenom si v myšlenkách držte již povědomé ustanovení: *hledám to, co můj život změní ve svátek.*

Sledujte své pocity pozorněji než dosud, přičemž výše uvedené motto nechejte nepřetržitě fungovat v režimu na pozadí. Veškeré informace, která se k vám proderou,

propusťte tázavým filtrem: co v souvislosti s nimi cítím, líbí se mi, nebo ne?

Dříve či později obdržíte nějaké znamení či informaci, díky nimž se něco uvnitř vás doslova zachvěje: „Jé, to se mi líbí!“ Dotyčnou informaci hezky ze všech stran promyslete a zároveň pozorně sledujte stav duševní pohody.

Konečně se vám podaří vykrotit se z pokušení přemýšlet o prostředcích a vymezili jste si cíl. Jakmile se objeví odhodlání mít a jednat ve jménu dosažení tohoto cíle, pak se vrstva vašeho světa podrobí překvapující transformaci. A stane se, co se má stát.

Osvobodili jste se od břemene falešných cílů a svobodně jste vydechli. Již se nemusíte nutit dělat něco, co se duši nelíbí. Vzdali jste se boje za iluzorní štěstí, jež by snad mělo nastat v budoucnosti, a dopřáli jste si mít jej tady a teď. Dříve byste se snažili zaplnit duševní prázdnotu levnými náhražkami, které vám předkládala kyvadla. Tentokrát rozum vypustil duši z pouzdra, a tak nastoupil ohromující pocit lehkosti a svobody, doslova přišlo jaro, a vy jste se probudili z dlouhého zimního spánku. Deprimující pocit vyvolávaný rozčilením či nějakým břemenem zmizel. Souhlasíte s tím, že mnohem příjemnější je pohybovat se k vlastnímu cíli, a uvědomujete si, že jste uvnitř sebe našli to, co jste se dříve neúspěšně snažili najít ve vnějším světě. Váš rozum vyhodil nepotřebné haraburdí cizích cílů, vzdal se neužitečných úvah o prostředcích k jejich dosažení a zkrátka vpustil potřebný úkol do vrstvy svého života. Duše si sama vybrala hračku a z radosti si poskočila a zatleskala. Zbourali jste falešný stereotyp a dopřáli jste si mít, a to bez ohledu na domnělou nedosažitelnost cíle. Proto se před vámi rozletěly dveře, jež byly dříve zamknuté. A konečně i rozum uznal, že cíl je skutečně reálně dosažitelný. Nastává chvíle, kdy se život změní ve svátek, protože rozradostnělá duše bude poskakovat za rozumem, který vpustil cíl do vrstvy svého světa. Duše i

rozum vesele vykročí ruku v ruce po rovné a příjemné cestě ke štěstí, jež se nachází tady a teď.

Vaše dveře

Musíte-li na cestě k cíli neustále překonávat překážky, znamená to, že jste si buď vybrali cizí cíl, nebo jste k němu vyrazili skrz cizí dveře. Jediná věc v životě, kterou lze považovat za *důležitou*, je určení vlastního cíle a dveří. Jestliže usilujete o cizí cíle, můžete ztratit celý život a ničeho nedosáhnout. Nic není smutnějšího než přiznání, že všechna námaha vyšla vniveč a život se nepodařil.

Kyvadla naučila lidi dělat to, co je potřebné, a přitom to vnímat jako nutné. Stereotyp *vynucené nevyhnutelnosti* se jim podařilo dovést ad absurdum: můžete se zamyslet nad tím, zda je život doba, kterou si každý musí odbýt, nebo se jedná o pracovní úkol, jež jsou všichni povinni si odpracovat. Člověk si natolik zvykne na nevyhnutelnosti, že skutečné sklony duše se zasunou do nejbzdálenějšího rohu vědomí – na lepší časy. Jenže život končí a lepší časy přesto nenastaly.

Štěstí se neustále rýsuje někde v budoucnosti. Falešný stereotyp tvrdí: aby budoucnost začala, je třeba o ni bojovat, člověk se k ní musí dopracovat, dobýt ji. Lidé se často vzdávají oblíbené práce z materiálních důvodů. Díla se rozdělují na záliby a vlastní práci, jež musí přinášet zisk. Vedle ustanovení falešných cílů představuje vynucená nevyhnutelnost další metodu, jimiž se kyvadla pokoušejí svést přívržence ještě dále od jeho cesty.

Pokud je váš koníček zároveň vaším cílem, lze ve skutečnosti dobře vydělat i na něm. Jste-li nuceni vzdát se oblíbené práce jen kvůli tomu, že nepřináší dostatečný zisk, pak musíte přesně rozpoznat, zda toto dílo nemá nějaký vztah k cíli, jež vybrala duše. Mění vaše oblíbené dílo váš život ve svátek, nebo ne? Jestliže je nelze spojit s vaším cílem, znamená to, že ani nelze s určitostí říci, zda zisk přinese,

nebo ne. Ale pokud jste přesvědčeni, že jde o tentýž cíl, pak čekejte, že se ve vašem životě objeví atributy komfortu. Jestliže cíl zapadá do dveří, člověk si nemusí přidělovat starosti kvůli materiálnímu nedostatku, poněvadž pokud si něčeho zamane, dostane se mu všeho dosyta.

Avšak falešný stereotyp vynucené nevyhnutelnosti žádné osobě jen tak neumožní, aby se zcela věnovala svému cíli. Toto prohlášení lze potvrdit nesčetnými příklady. Žije takový podivín, jako ostatní chodí do nevyhnutelného zaměstnání a ve volném čase tvoří nebo vynalézá. Ani ho nenapadne, že jeho výtvořby by bylo možné lukrativně prodávat. Přežívá v bídě s absolutním přesvědčením: pro kousek chleba je třeba se úporně dřít. A své zálibě se věnuje jen tak, *pro duši*. Chápete, co se děje? Člověk celou pracovní dobu svého života nádeniči na jakéhosi strýce – protože prý musí, aby si zachoval existenci; zatímco duše živoří o drobečkách a je odsunuta na vedlejší kolej, tedy mimo hlavní pracovní dobu. Tak pro koho ten člověk žije? Snad pro onoho strýčka?

Jestliže váš cíl zapadá do vašich dveří, díky svému koníčku zbohatnete. Dosažení cíle přitáhne za sebou jako na šňůrce splnění všech ostatních přání, přičemž *výsledky předčí veškerá očekávání*. Nemusíte pochybovat o tom, že v tomto světě je vše, co stvořila duše, velmi drahé, kdežto výrobky čistého rozumu se naopak hodnotí nízko. Jak víte, budoucí mistrovská díla vznikají v jednotě duše a rozumu. Pokud kyvadlům nedovolíte, aby vás svedla z cesty, budete na ní při stoupaní k cíli plodit mistrovská díla. Pak bude vše jednoduché: musíte pouze klidně sledovat vlastní cestu a nepodlehnout žádné návnadě kyvadel. Dříve nebo později dosáhnete grandiózního úspěchu.

Poněkud složitější situace nastává v případě, kdy si cíl a dveře nevyhovují. Ačkoli než se rozhodnete pro takový závěr, velmi hluboce se zamyslete. Váš cíl vám nemůže život příliš ztěžovat. Naopak ve chvíli, kdy si cíl vyberete, významně si život usnadníte a zbavíte se hromady problémů.

Nespěchejte s výběrem dveří. Jakmile získáte odhodlání mít, najdou se i dveře. Jestliže si nedokážete přesně představit, kde se vaše dveře nacházejí, pracujte s diapositivy a rozšiřujte si zónu komfortu. Odhod'te důležitost, zřekněte se přání dosáhnout cíle. Jakmile *si dopřejete mít*, vnější záměr vám navrhne vhodnou variantu.

Vaše dveře představují cestu, která vás přivede k cíli. Poté, co si určíte cíl, položte si otázku: jak lze k tomuto cíli proniknout? Vnější záměr před vás dříve či později předestře různé možnosti. Váš úkol spočívá v tom, abyste mezi nimi našli právě své dveře. Prohlédněte si všechny předložené varianty. Každou z nich je třeba podrobit testu na stav duševního komfortu, přičemž se zde lze řídit týmiž principy jako při výběru cíle.

Řekněme, že vaším cílem se rozumí, že se stanete dobře zabezpečeným jedincem. Tehdy se musí vymezit, pomocí čeho se jím stanete. Vždyť peníze nepřicházejí prostě k člověku, ale k tomu, co představuje. Můžete fungovat jako hvězda showbyznysu, stát se významným průmyslníkem, finančníkem, znamenitým odborníkem, a konečně třeba i dědicem.

Kým se tedy chcete stát vy? Je třeba, abyste si našli vlastní cestu k bohatství – takovou, jež se zamlouvá vašemu srdci. Na to, co se mu líbí, se musíte zeptat duše, nikoli rozumu. Ten totiž představuje produkt společnosti, a protože společnost se drží kyvadel, nabádá vás: „Staň se významnou osobností, politikem, bohatým člověkem – je to prestižní.“ Jenže vzhledem k tomu, že pro kyvadlo nepředstavuje vaše osobní štěstí nic zajímavého, ani vám nepomůže vymezit potřebný výklenek v tomto životě.

Rozum i vaši známí vám našeptávají, že byste si měli hledat vysoce hodnocenou práci, například soudce. Všichni říkají: staň se kvalifikovaným advokátem a budou ti platit kupu peněz. Každý by samozřejmě rád hodně vydělával, avšak takové dveře se mohou ukázat jako cizí. Jimi byste se

dostali někam úplně jinam, než byste chtěli. Pokud jste si vybrali správný cíl, pak vám dveře otevřou možnosti, o nichž se vám ani nesnilo. Předpokládejme, že vaše požadavky znějí: vlastní dům, auto, slušná mzda. Jestliže vkročíte do svých dveří, získáte toho tolik, že se ukáže, že vaše požadavky jsou naprosto směšné. K tomu je ovšem nutné, abyste se ve výběru dveří nemýlili.

Nechvátejte na sebe a nelitujte času stráveného vybíráním. Ztratíte mnohem více času a mnohem více námahy přijde vniveč, pokud se ukvapíte a při výběru se zmýlíte. *Při určování správného cíle a dveří mohou uplynout měsíce.* V průběhu tohoto období je třeba, abyste zachovávali jakousi pozici bezúhonnosti – podle možností důsledně dodržujte základní principy transurfingu. Ty už znáte.

V první řadě je to uvědomění. Musíte si uvědomovat motivy následujících událostí. Jednáte vědomě, chápete pravidla hry, nebo se bezděčně podrobujete kyvadlu?

Sledujte úroveň vnitřní i vnější důležitosti. Přemýšlejte o svém cíli a dveřích tak, jako byste je už měli. Neexistuje žádná prestiž, nedosažitelnost ani nevyhnutelnost. Odhodte veškerou důležitost. To, co máte, je pro vás standardní.

Včas se smiřte s možností neúspěchu. Pokud se vše podaří, bude to dobré, jestliže však neuspějete, znamená to, že se nejednalo o váš cíl, a tak není nad čím smutnit. Dopřejte si mýlit se. Vyhraňte si v životě místo pro porážky, které bude pod dohledem. A co víc, z dalšího výkladu pochopíte, že mrzutý neúspěch vůbec nepředstavuje porážku, nýbrž zkratka běžný mezník na cestě k cíli.

Najděte pro uvedené dveře pojistku, náhradu. Dřívější dveře hned nezavrhujte, nepalte za sebou mosty, jednejte obezřetně. Nesázejte vše na jednu kartu. Ponechejte si únikové stezky.

Nepřestávejte si v myšlenkách přehrávat diapozitiv svého cíle. Rozšiřujete si tak zónu komfortu a naladíte se na

frekvenci cílové dráhy. Vnější záměr vám sám vnukne potřebné informace.

Abyste tyto informace nepromeškali, *vložte si do hlavy diapozitiv hledání svého cíle a dveří*. Všechna fakta z vnějšího světa propouštějte skrz tento diapozitiv. Hodnoťte je, zda se vám hodí, nebo ne. Naslouchejte přitom šelestu ranních hvězd, nikoli rozumu. *Nepozorujte to, co si o nich myslíte, nýbrž to, co vás na nich rozčiluje nebo vám dává křídla*. Obracejte svou pozornost na vztah duše k libovolným informacím. V určité chvíli se duše zachvěje a zvolá: „Přesně tohle potřebuji!“

A opět nespěchejte. Rozšiřujte si zónu komfortu a nalaďujte své myšlenky na cílovou dráhu do té doby, dokud se cíl i dveře nezformují do zcela jasné koncepce. Musíte dojít k jasnému závěru: „Ano, to chci, tohle můj život změni ve svátek.“ Vaše duše zpívá a rozum si spokojeně mne ruce.

Pokud duše již zpívá a rozum ještě pochybuje, dále rozšiřujte zónu komfortu. Získáte tak šanci, abyste zbourali falešný stereotyp nedosažitelnosti a nereálnosti, který vám v lecčem brání. Víte, proč vám dveře připadají nedobytné? Protože jsou zamknuty na falešný stereotyp nedosažitelnosti, jenž se usadil ve vašem rozumu. Pakliže stereotyp zbouráte, dveře se odemknou.

Nepřemlouvám vás, abyste věřili mně, sobě nebo komu ještě. Rozum nikdy nepřinutíte uvěřit, neboť přijímá bezvýhradně pouze fakta. Takže aby se dveře staly pro rozum reálné, musíte se přesunout na cílovou dráhu života. Což lze provést jedině pomocí cílového diapozitivu. Na počátku vaší dráhy je cíl zanořen ještě daleko vpředu, zato cesty k jeho dosažení jsou pro rozum již reálně viditelné. *Přesvědčovat se a bojovat se stereotypem je nesmyslné*. Bourání stereotypu toto vůbec neobnáší. Sesune se sám, pokud vám vnější záměr ukáže nové možnosti na cílové dráze. Proto vás upozorňuji: nesnažte se přesvědčit se ani nebojujte se stereotypem. *Jediné, co potřebujete, je systematické přehrávání citového*

diapozitivu v myšlenkách. Nejde o prázdné spekulativní cvičení, nýbrž o konkrétní pohyb k cíli.

Nezapomínejte, že materiální realizace je inertní a vnější záměr nemůže vyplnit objednávku okamžitě. Budete potřebovat trpělivost. A pokud se vám trpělivosti nedostává, znamená to, že si horoucně přejete rychlejší dosažení cíle. Tehdy začněte znovu a snižujte úroveň důležitosti. Přejete si, což znamená, že pochybujete o reálnosti dosažení cíle. Znovu se pokoušejte rozšířit zónu komfortu až do té doby, dokud neuvidíte, že se před vámi otvírají reálné perspektivy.

Kyvadla mohou vaše dveře zamaskovat pod vrstvou falešné bezvýznamnosti a nízké hodnoty. *Vše, co umíte dělat snadno, nenuceně a ochotně, má význam a hodnotu.* Nemáte ani jednu přednost, která by snad byla bezvýznamná. Jakákoli hloupost, která je pro vás charakteristická, ovšem v rámci stereotypů nenabývá žádné hodnoty, může sloužit jako klíč k potřebným dveřím. Vyzkoušejte projekci své charakteristické *neseriózní* vlastnosti na seriózní dveře.

Jestliže máte například reputaci šaška, strašidla, hastruše, pak byste se možná mohli stát velkolepým komikem. Pokud všichni říkají, že s vámi není žádná řeč, že se umíte jen parádit a krášlit se, je možné, že vaše dveře vedou k profesi topmodelky, vizážisty nebo návrháře. Jestliže vás rozčiluje reklama a rádi brbláte, že ji dělají špatně a že je potřeba prezentovat ji zcela jinak, neprosazuje se pouze vaše nelibost, nýbrž skryté přání projevit své schopnosti v uvedené oblasti. Vyjmenoval jsem dílčí příklady. Osobní *vlastnost k něčemu* se může projevit zcela nečekaně. Odhalí se vám, odvrátíte-li se od kyvadel a otočíte se ke své duši. Zamyslete se: pokud skutečně provádíte své hloupé činnosti nenuceně a rádi, vyplývá z toho, že to musí mít nějaký význam.

Vše, co bylo řečeno, se vztahuje k procesu výběru dveří. Řekněme však, že už jste na cestě k vybranému cíli. I tehdy existuje jeden způsob, jak lze určit, že směřujete ke správným dveřím: pokud se na cestě k cíli zastavujete,

ztrácíte energii nebo cítíte, jak jsou z vás čerpány síly, znamená to, že jste ne zvolili nejlépe. *Jestliže vás právě naopak uchvátí nadšení, zabýváte-li se prací, která vás přibližuje k cíli, směle ji můžete považovat za své dveře.*

Budoucí dveře lze odlišit ještě dalším způsobem. Cizí dveře mohou předstírat, že patří vám, přesně tak se před vámi odhalují, avšak v rozhodujícím okamžiku se vám před nosem zaklapnou. Z toho vyplývá, že na cestě skrz cizí dveře máte pocit, jako by vše probíhalo normálně, ovšem nakonec vás v nejdůležitějším okamžiku postihne neúspěch. Jestliže se vám již něco podobného přihodilo, znamená to, že jste procházeli cizími dveřmi. Tak se projevuje lstivost a potměšilost kyvadla, jež schválně otvírají *obecně přístupné dveře*, aby tam přivábila ještě více přívrženců.

U vašich dveří se zpravidla nikdo neshlukuje. Jenže i kdybyste potkali mnoho lidí, kteří si přejí projít jimi, všichni se náhle rozestoupí a vy můžete volně projít. Obecně přístupné dveře jsou otevřené pro všechny, ale prochází jimi jen málo osob. Ještě jednou si vzpomeňte, jak kyvadla vytvářejí mýty úspěšné kariéry hvězd a snaží se podrobit všechny lidi pravidlu *dělej jako já*. Stoupenci, které přelud upoutal, se všichni dohromady dobývají do jedněch a týchž dveří, přestože jejich vlastní dveře stojí hned vedle zcela volné.

Avšak i tyto dveře se před vámi mohou zavřít, pokud hrubě porušíte zákon rovnováhy. Například má-li pro vás cíl příliš velkou důležitost a vše je vsazeno na jedinou kartu. Tyto dveře lze znovu otevřít, pokud snížíte význam, o čemž si promluvíme na konci této knihy.

Záměr

Domnívám se, že pokud jste věnovali čas na vymezení cíle a dveří, znamená to, že máte záměr. *Záměr mění přání v cíl*. Přání bez záměru se nikdy nesplní. Sny se také

neuskutečňují. Čím se cíl odlišuje od touhy či snu? Stejně jako se záměr odlišuje od přání. Pokud máte záměr, sen se mění v cíl. Prázdné sny a vzdušné zámky nic změnit nedokážou. Změnit život je schopen pouze záměr, tedy odhodlání mít a jednat.

Řekněme, že se vám podařilo určit cíl a jste plni odhodlání jej dosáhnout. Hoříte netrpělivostí, abyste mohli co nejdříve začít jednat. Nyní uvolněte stisk. Odhodte důležitost cíle, zřekněte se přání jej dosáhnout a nechejte si pouze odhodlání mít. Od této chvíle již jednejte pouze v rámci očištěného záměru neboli plňte vše, co se po vás chce, *aniž byste si přáli, a bez naléhání.*

Jediné, co může celé dílo na cestě k cíli pokazit, je nadbytečná odpovědnost, přičinění, horlivost a donucení. V rámci obvyklého světonázoru to zní podivně a nezvykle. Osobně však doufám, že zde již nenajdete nic hloupého. Pojdme vše postavit z hlavy opět na nohy.

Jestliže se k cíli pohybujete svými dveřmi, není třeba, abyste vynakládali nadbytečné úsilí, ani se do ničeho nemusíte nutit. Není-li tomu tak, vyplývá z toho, že buď cíl, nebo dveře jsou cizí. Rozum si bohužel zvykl na to, že se musí prát a překonávat překážky. Všechny problémy si tedy rozum vytváří vlastně sám, jakmile začíná věcem přikládat nadbytečný význam a bojovat s prouděním variant. Pokud se vaše dráha života neopírá o důležitost, obsahuje minimum překážek.

Musíte za svým cílem směřovat, jako byste si šli do schránky pro poštu. Co zůstane ze záměru, jestliže jej očistíte od důležitosti a od přání dosáhnout cíle? Pouze odhodlání mít a přerovnat nohy. Přestaňte přemýšlet o poště ve schránce jako o problému a zkrátka začněte nohy klást ve směru k ní. Nepřemýšlejte o problému – jednejte, jak vás v tu chvíli napadne, a problém se vyřeší v procesu pohybu.

Vnitřní záměr rozumu vás nabádá, abyste rukama plácali do vody. „Trvám na tom, aby...“ Vnější záměr jedná docela

jinak: „Je to tak, že...“ *Dokud na něco naléháte, nenecháváte vnější záměr, aby zrealizoval cíl podle proudění variant.* Odkud by mohl váš rozum přesně vědět, jak musí být cíl realizován?

Pohyb k opravdovému cíli vede vašimi dveřmi jako po uježděné cestě. Nikdo a nic vám v něm nebrání, pokud se vaše důležitost udržuje na minimální úrovni a vy nebojujete s prouděním variant. Protože jdete vlastní cestou, není se čím znepokojovat, dokonce ani když se vyskytnou dočasné potíže. Dovolte si život osladit a přijímejte vše jako dárky. Jakmile se svátek začne něčím kazit, vynasnažte se určit, *kde jste přesáhli hranici maximální důležitosti.* Proč vás něco rozčiluje? Na tuto otázku existuje standardní odpověď: buď se v něčem nadbytečně angažujete, nebo příliš hoříte po tom, abyste dosáhli cíle, nebo něčemu přikládáte nadbytečný význam. Uvolněte stisk.

Dusivé myšlenky a pocity se mohou objevit jakožto výsledek nedostatečné šíře zóny komfortu. Řekněme, že nakonec musíte při dosažení cíle získat slušnou sumičku peněz. Náhle se vyrojí celá skrumáž úzkostlivých myšlenek: kam mám ten paklík schovat, kam jej nejvýhodněji vložit, a co když jej ztratím, a jak jej mám nejrozumněji utratit, a co když mi jej vezmou? Jestli se něco podobného děje, znamená to, že ještě nejste připraveni mít. Pokud uskutečnění snu doprovázejí problémy obdobného typu, nutně se musí rozvinout duševní strnulost a následně podvědomé úsilí o to, abyste se těchto potíží zbavili. V takovém případě bude vnější záměr účinkovat proti vám.

Odhodlání mít se nevyhnutelně musí neustále udržovat. Přitom se vůbec nemusíte nutit, abyste si v myšlenkách přehrávali cílový diapozitiv. Je pro vás přece příjemné, když o žádoucím cíli přemýšlíte. Pouze byste se neměli přemlouvat a přesvědčovat. Přemlouvat se můžete dlouho a bezvýsledně. Záměr na rozdíl od autosugesce označuje, že rozhodnutí bylo přijato a nepodléhá diskuzi a posuzování.

Dosažení cíle je zřejmé. *Jestliže budete usilovat o rozšíření své zóny komfortu, veškeré pochyby odpadnou samy.*

Dále vás chci varovat před jinou hrubou chybou. Existuje ještě jeden falešný stereotyp, který vás vyzývá k tomu, abyste přemýšleli pouze o úspěšném rozvoji událostí. Ať si myslíte cokoli, opravdu jde o falešný stereotyp. Vidíte, kolik se jich najde! Co si myslíte, podaří se vám myslet pouze na úspěch? Sotva. Jestliže budete usilovat o to, abyste ze svého scénáře vyloučili negativní varianty, nic se nepovede. Nepodaří se vám přesvědčit rozum o tom, že vše půjde hladce. Rozum se sice může přetvařovat, že takovému prohlášení uvěřil, to on umí. Avšak v hloubi duše beztak budete pochybovat, protože pochybuje rozum. Duše určitě najde onu negativní variantu v komoře, kam ji rozum zahodil.

Do cílového diapozitivu nemusíte včleňovat vůbec žádné scénáře o dosažení cíle. Uvedený diapozitiv musí obsahovat pouze konečný obrázek dovršeného cíle. Ten už máte. Z vaší strany je nyní pouze potřeba, abyste se jím kochali a pomocí očištěného vnitřního záměru jste si hodili nohu přes nohu. Vizualizace procesu již představuje práci na scénáři, ovšem podle zcela jiného klíče. Přesvědčujete rozum o tom, že *vše neprojde, nýbrž proběhne* hladce. Vizualizace probíhajícího článku přenosového řetězce drží krok s tím, co provádíte v aktuální chvíli, a ještě se pohybuje o krok před vámi. Pokud se tedy přesvědčujete o blahodárném dovršení díla, usilujete o udržení kontroly pomocí již mrtvého stisku. Uvolněte sevření, nepřemýšlejte o problémech, jež prozatím nenastaly, a klidně se pohybuje v harmonii s prouděním variant.

Realizace

Šel jsem po mokrém asfaltu...

Ráno přišlo a šneci vylezli z trávníku na asfalt, protože hledali smysl života a pátrali po nových objevech. Jejich osud se naplňoval různě. Šťastlivci dokázali dolézt do

sousedního záhonu s výživnou černozemí. Někteří byli sezobnuti ptáky. Jiné rozdrtila chodidla nestvůrných oblud, které kráčely po asfaltu. Slunce ohřálo a vysušilo vláhu a zastihlo jednoho červíka uprostřed cesty. Příliš pozdě pochopil svůj omyl. Už se mu nedostává síl, aby dolezl na konec. Pomalá a mučivá smrt nad ním bude dlouho stát, dokud chudák zcela neuschne. Vtom ho jakási nepostižitelná síla nadzvedla a mrskla jím na mokrou zem. Z pohledu červíka se jednalo o něco naprosto nemožného, nedokázal to pochopit, natož si tuto událost vysvětlit. Zato z mého pohledu se nepříhodilo nic nadpřirozeného: zkrátka se mi šnečka zzelelo, a tak jsem ho přehodil na záhonek. Tak přece si tento osamělý poutník vybral svůj cíl a své dveře správně.

Pokud se vám zdá váš cíl těžko dosažitelný, budou vám celý svátek kazit pochybnosti a drtivé úvahy o pravděpodobném neúspěchu. Jak lze uvěřit v nemožné, aby se mohlo stát možným? Tak to je správný příklad hloupého dotazu. Nijak! Opět se vracím k již výše zmíněnému. *Nijak se nedokážete přemluvit ani se přesvědčit, ani se nemůžete přinutit, abyste uvěřili.* Nechejte tyto prázdné starosti být a raději se věnujte práci, tedy procesu přesunu nohou ve směru k cíli.

Skutečnost, že vám cíl připadá těžko dosažitelný, vás nemusí znepokojovat. Stěží si totiž dokážete představit, jak jej lze realizovat. Jedná se však o zbytečné starosti. Váš úkol spočívá ve správném výběru objednávky, ostatní nechejte na číšníkovi. Mnozí lidé, kteří dosáhli úspěchu, z něhož se může zamotat hlava, posléze tvrdili, že by v životě neuvěřili, že by dokázali dosáhnout takových výsledků.

Vzájemnému porozumění mezi duší a rozumem brání to, že duše směřuje k cíli, kdežto rozum si dělá starosti s prostředky. Duše nemá o způsobech dosažení cíle ani ponětí, neboť ve snění si zvykla dostávat to, co se jí zachce, prostě jen tak. Jakékoli úsilí duše se ihned realizuje záměrem snění. Ovšem kde mezitím létá v tu dobu, dokud rozum tvrdě spí, to

nikdo neví. Sny si dokážeme zapamatovat pouze v období, kdy rozum dřímá. Když se probudíme z hlubokého snu, rozum začíná směřovat plachtu duše v souladu se svými očekáváními a zkušenostmi. Proto sny nemohou fungovat jako kritérium toho, co si přeje duše.

Z téhož důvodu si neumíme pamatovat minulé životy své duše, proběhly-li opravdu nějaké. Rozum na rozdíl od duše přichází do tohoto světa jako čistý nepopsaný list papíru. O tom existují mnohonásobná svědectví ze situací, kdy za určitých podmínek získával lidský rozum přístup k informacím z minulých životů. To už je ovšem samostatná otázka, jež nespadá do rámce naší knihy.

Rozum je nucen o prostředcích přemýšlet, protože si zvykl jednat v rámci vnitřního záměru. Přičemž v tomto rámci dozajista existuje scénář se špatným koncem. Vnější záměr v takovém případě nejen nepomůže, ale dokonce bude jednat k vaší škodě. Proto vám ustavičně doporučuji, abyste zcela utnuli rozmyšlení o scénářích vývoje událostí. Na cestě k cíli musí převládat odhodlání mít – to je to nejdůležitější, co by vás mělo zajímat. Zbývající část záměru – odhodlání jednat – musí být maximálně očištěna od přání a důležitosti.

Odhodlání přemístit nohy demonstruje bezstarostný záměr vyplnit minimum toho, co se od vás vyžaduje. Jednat bezstarostně neznamená jednat nerozhodně či váhavě. Domnívám se, že chápete, co chci říci. Nadměrné odhodlání také představuje následek důležitosti. Nakolik dobře se vám podaří očistit vnitřní záměr od přání a důležitosti, natolik efektivně budete také jednat.

Scénář dosažení cíle byste měli promýšlet jen v hrubých obrysech: měli byste určit základní etapy na cestě při pohybu k cíli, tedy články přenosového řetězce. Následně je nutné, abyste úvahy nad obecným scénářem přerušili. V myšlenkách si musíte vydržovat jediný cílový diapozitiv, jenž obsahuje pouze konečný obrázek dosaženého cíle a nezahrnuje žádné scénáře. Ustavičně si v myšlenkách přehrávejte diapozitiv a

žijte v něm. Zóna komfortu se začne rozšiřovat a parametry vašeho vyzařování se budou postupně naladovat na cílovou dráhu života.

Ze svého vztahu ke všemu, co je spjato s dosažením cíle, vylučte jakékoli projevy přání a důležitosti. Pokud se pokoušíte vložit veškeré úsilí na co nejrychlejší dosažení cíle, pochybujete o svých schopnostech nebo se obáváte těžkostí, znamená to, že máte zvýšenou hladinu důležitosti. Dopřejte si být nedokonalými a dopouštět se omylů. Pokud sami sobě neumožníte dělat chyby, pak se rozhrěšení nedočkáte ani u ostatních. A jak si nepřát? Smiřte se s porážkou včas, vymyslete si únikové cesty a záchranné varianty. Mějte je připravené. Jestliže se o to nepostaráte, od přání se osvobodit nedokážete.

Zcela zásadní podmínka zní, abyste v žádném případě nesázeli svůj cíl na jedinou kartu. Nelze například všechno zahodit a začít s nějakou novou zálibou. A co když se velmi brzy vysvětlí, že jste se zmýlili a za svoje jste přijali cizí cíl nebo dveře? Potom tím, že jste vše vsadili na jednu kartu, narušíte rovnováhu. Vždy musí existovat nějaká protiváha, záchranná varianta, cesta k ústupu, neboť tehdy bude vaše duše klidná a rovnovážné síly vás minou. Uvedu příklad: neodcházejte ze stávajícího zaměstnání, dokud nemáte záruku, že najdete nové místo. Nepráskejte aktuálními dveřmi, nepalte mosty, buďte velmi obezřetní a rozvážní. Dokonce i když jste absolutně přesvědčeni, že cíl i dveře patří vám, za žádných okolností neprovádějte rychlé změny, které by vás mohly v případě neúspěchu nechat bez chleba a bez střechy nad hlavou. Nikdo není před neúspěchem pojištěn.

Vy však rozhodně máte ve své výbavě mocnou techniku transurfingu, takže důvodů ke znepokojení a nebezpečí se vyskytne výrazně méně. Nyní znáte přinejmenším pravidla hry, a to už samo o sobě není málo. Ve světě kyvadel s nimi člověk vstupuje do hry, aniž by pravidla znal, a tudíž rychle

prohrává. Metody, s nimiž jste se seznámili, vám poskytují příležitost získat ohromnou převahu. Ovšem to ještě zdaleka není vše. V následujících kapitolách se dočtete o *těžké artillerii* transurfingu.

Jestliže vnějšímu záměru nebudete bránit jednáním založeným na zvýšené hladině důležitosti, pak vás jistojistě dopraví k cíli. Pohybujte se po proudu variant a nepokoušejte se s ním bojovat. K zápasení s prouděním vás může povzbuzovat zvyk rozumu mít vše pod kontrolou. Zkuste se však dohodnout, vždyť nikdo nemusí předvídat napřed všechny události.

Pokud se zabýváte vizualizací cílového diapozitivu, vede vás vnější záměr. Jedná za hranicemi obvyklých scénářů a stereotypů, proto vnáší do chodu událostí neočekávané změny.

Rozum přijímá tyto změny jako nepříznivé, začíná plácát rukama do vody a kazí celou vynaloženou práci. Abyste se takové situaci vyhnuli, přiznejte scénáři možnost, že jej lze dynamicky měnit. Uvolněte stisk kontroly nad situací. Nevychází-li něco do detailu tak, jak jste si to naplánovali, nechvátejte s tím, abyste situaci napravili, avšak prozkoumejte nepředvídanou událost v pozitivním světle, jež hraje ve váš prospěch. Zpočátku nebývá vždy vše očividné, ale ve většině případů tomu tak je. Člověk se nadarmo rozčiluje, zatímco ve skutečnosti se nakonec vše až tak zlé neukazuje.

Neponoukám vás k tomu, abyste slepě věřili přísloví, které tvrdí, že vše, co se neudělá, je k lepšímu. V tomto úsloví existují dvě části pravdy: zjevná a skrytá. Zjevná část se vztahuje k obvyklým stereotypům a předpokládá, že vše nemůže být až tak zlé *obecně*. Proudění variant skutečně vždy probíhá cestou nejmenších ztrát energie. Nepříjemnosti vždy způsobují ohromné ztráty energie a pokaždé jsou vyvolány tím, že člověk zápasí s prouděním. Změny ve

směru proudění každý z nás vnímá jako nepříjemnost pouze proto, že odbočka nesouhlasí s jeho plánem.

Skrytá část pravdy ve zmíněném úsloví má mnohem větší váhu. Jde o to, že pokud si dáte předsevzetí, že budete nepříjemné změny, jež ve scénáři nastanou, vnímat jako pozitivní, které vám mohou hrát do karet, pak se všechno bude vyvíjet právě tak. Ať vám toto tvrzení připadá neškodné či zpochybnitelné, skrývá v sobě ohromnou sílu. O ní však pohovoříme v následující kapitole.

Jestliže se pohybujete po proudu variant, můžete svůj postup urychlit pomocí *vesla* – vizualizace článku přenosového řetězce. Vizualizace v sobě na rozdíl od diapozitivu zahrnuje scénář pohybu k cíli. Jak ovšem víte, vizualizace probíhajícího článku neobsahuje celý scénář, nýbrž jen jeho nevelký fragment, jenž se vztahuje k aktuálnímu okamžiku. Jednu nohu kladete před druhou, přičemž se řídíte probíhajícím záměrem. Jakmile uděláte jeden krok, zároveň s ním se zaměřujete na to, že učiníte další.

Vzpomeňte si, jak matka pozoruje své dítě a stará se o to, jak roste. Každým okamžikem se zabývá vizualizací probíhajícího článku přenosového řetězce. Tento řetězec má rozdrobený do nejtěsnějších částíček. Maminka se raduje, že dnes se drobek postavil na nožky, a představuje si, jak zítra možná udělá první krůček. Nepokouší se představit si, jak její dítě vyrůstá a mění se v dospělého člověka přímo před očima. Raduje se ze současnosti a hýčká probíhající chvíli a zároveň je přesvědčena o tom, že zítra se přihlásí nové úspěchy.

Na tomto principu by se měla plnit vizualizace probíhající etapy pohybu k cíli. *Dnes mi něco připadá lepší než včera a zítra to bude ještě lepší než dnes.* Nemá smysl anticipovat všechny nadcházející obraty proudění variant. Raději získávejte spokojenost z probíhajícího okamžiku a zkrátka bezstarostně a bezvadně překládejte nohy. Řekněme,

že si chcete zaplavat v bazénu. Proto ale musíte doběhnout sto metrů a teprve pak skočit a plavat. A nyní si představte, že se *potápíte* k zemi a začínáte mávat rukama, aniž byste vůbec dorazili k bazénu. Není to hloupé? Stejně nesmyslně působí, jestliže se zabýváte vizualizací následujících článků řetězce a přemýšlíte o prostředcích dosažení cíle.

Během vizualizace probíhajícího článku se odehrává konstatování úspěšného chodu událostí v aktuálním okamžiku. Vše klape dobře. Na tomto základu se staví následující stupínek: zítra bude ještě lépe. Myšlenkově se směřujete vykročit na další stupínek, jenž dosahuje výš než ten současný, přičemž vznikne háček opačné vazby. Ve výsledku se pohyb k cíli rýsuje jako výstup po jednotlivých stupíncích schodiště. V myšlenkách si budoucí úspěch nepředstavujete jako nějaký oblak zavěšený ve vzduchu, nýbrž jako schodiště, kde každý stupínek podporuje další nad sebou. Hladina úspěchu stoupá stejně jako výstup po schodech. Každý den v sobě nese část budoucího úspěchu. *Nedělejte si starosti s budoucností, žijte v přítomnosti.*

Na cestě k cíli se budou kyvadla všemožně snažit, aby vás svedla z vytyčeného kurzu. Přijímejte veškeré neúspěchy, jako by k nim muselo dojít. Vše nemůže probíhat absolutně hladce. Jestliže se začnete rozčilovat nad důvodem neúspěchu, aktuální stupínek se zborší, takže sklouznete ze schodů dolů. To vás rozčilí a vzbudí ve vás pocit nespokojenosti se sebou samým, protože plán vašeho rozumu tím byl samozřejmě narušen. Tak skočíte na udičku kyvadel. Pokud se sebou nejste spokojeni, nikdy se nepřesunete na dráhy života, kde vás čeká štěstí a úspěch. Vždyť když vás provází úspěch a blahobyt, tak se sebou spokojeni jste, mám pravdu? Jak se lze prodrat na tyto dráhy, jestliže máte parametry vlastního vyzařování seřizeny na nespokojenost se sebou samým?

Nezapomínejte, že rozum přijímá nepředvídanou změnu v proudění variant za neúspěch pouze proto, že se mu nehodí

do jeho scénáře. Proč byste neměli tuto změnu přijímat jako nezbytnou a proč byste neměli neúspěch vnímat jako úspěch? Zahrajte si takovou hru: *zdánlivý neúspěch nevítejte podrážděně, nýbrž s radostným překvapením*. Tak přece funguje vnější záměr, jenž vás k cíli posunuje cestou, kterou vy neznáte. Odkud by mohl vědět rozum, jaká cesta přesně vede k cíli? Rozum považuje cíl za těžko dosažitelný proto, že mezi změní prošlapaných stezek nedokáže uzřít tu jedinou pěšinku, jež by jej dovedla až k němu. Samozřejmě niče nedosáhnete, pokud se nepodrobujete proudění variant a nevkročíte-li na tu pěšinku, kam se vás snaží došťouchat vnější záměr.

Není třeba, abyste se ohlíželi na to, jakou cestou se za úspěchem vydávají ostatní, a snažili se za nimi nezaostávat. Nepodléhejte stádnímu instinktu, neboť máte své předurčení. Většina lidí kráčí po prošlapaných cestách, jenže budoucího úspěchu dosahují jednotlivci – ti, kteří se nepodřídili pravidlu *dělej jako já* a nezávisle se vydali po vlastní pěšince.

A poslední varování. Jestliže svůj sen či touhu spojíte s pomocí svým blízkým, zřejmě ani z toho nic nebude. Přemýšlíte například takto: pokud se můj sen uskuteční, budu jim schopen pomoci. Duše je přirozeně egoistická, přesto dostává od života jen to nejmenší z toho, co chce. Přemýšlet přitom ještě o cizím štěstí je zcela nepředstavitelné. Ostatní lidé nemají duši co zajímat, ať jsou člověku jakkoli blízcí a drazí. Stará se pouze o svůj blahobyť, poněvadž život v tomto světě pro ni představuje vzácnou a jedinečnou šanci. Veškeré projevy altruizmu navzdory obecnému mínění pocházejí nikoli z duše, avšak z rozumu. Duše podnikne všechno možné pro to, aby dosáhla svého cíle. Pokud ovšem tento cíl neslouží jí, nýbrž někomu jinému, ztrácí veškerý zájem a poskytuje rozumu svobodu, aby se ze všech sil vydal v boji za řešení jediného úkolu.

V proslulé pohádce o Pinocchiově si hlavní hrdina stanovil za cíl, že zbohatne, aby pomohl svému otci. Akci si

promyslel následovně: zasadím zlaté penízky na poli Kouzel, vyroste zlatý strom a pak koupím tatínkovi Karlovi divadlo. Tento cíl se samozřejmě neuskuteční, zato způsobí dřevěnému chlapci nesčetně starostí. Pinocchio udělal ve svém prohlášení hned dvě hrubé chyby.

První chyba: cíl neslouží jemu osobně, ale ostatním. Pinocchiova duše sní o vlastních přáních, zato jeho rozum přemýšlí o blahobytu tatky Karla. Altruismus patří mezi velmi hezké vlastnosti, ovšem pokud jste se rozhodli, že se budete věnovat službě druhým, pak sami nikdy nebudete šťastní. Vidět své štěstí ve službě něčemu nebo někomu, v pomoci slabým a bezbranným, cele se oddat cizímu dílu či ideji není nic víc než iluze a sebeklam. Jde o ten případ, kdy je rozum vážně uchvácen kyvadlem a své štěstí spatřuje výhradně ve službě tomuto kyvadlu. Jakkoli by rozum sám sebe přesvědčoval, že své štěstí našel ve službě ostatním lidem či nějaké vysoké ideji, duše takového člověka je hluboce nešťastná a zahnaná do pouzdra, dokonce nemá ani síly na to, aby se ucházela o práva na své štěstí. Přesvědčení rozumu spočívá v tom, že cizí idea je jeho ideou a cizí štěstí je jeho štěstím, a představuje tak omyl člověka, jenž nedokázal najít vlastní cíl a snad jej ani nehledal.

Druhá Pinocchiova chyba: peníze vnímá jako prostředek k dosažení vytouženého. Jistě si vzpomínáte, že peníze nemohou sloužit ani jako cíl, ani jako prostředek. Představují pouze doprovodný atribut na cestě k cíli, takže zaostřovat pozornost právě na ně nemá smysl. Naopak myšlenky na peníze vedou zpravidla pouze k vytváření škodlivých nadbytečných potenciálů. Jestliže vypadá vybraný cíl jako váš, peníze přijdou samy, s nimi si starosti vůbec dělat nemusíte. Pohádku o Pinocchiovi lze využít jako krásný příklad.

V pohádce se totiž potvrzuje, že pokud najdete své štěstí sami, dokážete udělat radost ostatním. Jestliže dosáhnete svého cíle, přihnou se k vám peníze i blahobyt a samozřejmě

pomůžete svým blízkým, protože budete disponovat opravdu širokými možnostmi. Avšak nyní, dokud jste pouze na cestě k němu, je třeba, abyste přemýšleli jen a jen o vlastním štěstí. Svou duši od cíle beztak neodstrašíte. Ať duše na cestě k cíli přemítá pouze o sobě. Po jeho dosažení poskytnete svému altruistickému rozumu svobody, kolik libo, aby se staral o blízké, přírodu, bezdomovce, hladovějící děti a koho libo.

Inspirace

Na cestě ke svému cíli skrz potřebné dveře budete uhánět na hřebeni vlny úspěchu. Nabytý komfort duše vám umožní vysílat harmonické vyzářování. V kapitole o vlně úspěchu jsme již o tomto vysílání hovořili. Avšak záměrně u sebe vyvolávat pocit pozitivního vzestupu a potom jej ustavičně podporovat, je značně těžké. Nyní ovšem získáte radost a spokojenost jako následek sjednocení duše a rozumu, a proto se vysílání naladí samo sebou. Všechno se vám bude dařit, spousta problémů se odstraní sama. Často vás bude navštěvovat elán a nadšení, pokud se je ovšem nebudete pokoušet vyvolat záměrně.

Inspirace je obecně vynikající věc, ovšem až na to, že ji obklopuje aureola tajemnosti a nepostižitelnosti. Má se za to, že inspiraci lze vyvolat jen velmi těžko, objevuje se spontánně a vždy nečekaně, jako nějaká múza, která se náhodně zastavila na kus řeči. Potom může stejně nenadále zmizet a dlouho se neukazovat. Strádající toužebně očekává následující návštěvu této dámy, jenže se mu nedaří ji přilákat, a jak k tomu vůbec lze dospět, to zůstává nepochopitelné.

Ve skutečnosti je vše mnohem prostší, než se zdá. *Inspirace rovná se stavu jednoty duše a rozumu za nepřítomnosti potenciálu důležitosti.* První část definice by vám měla být pochopitelná. Inspirace představuje stav duševního vzestupu, při němž probíhá tvůrčí proces snadno, prostě a především znamenitě. Zcela očividně zde může své

místo najít jedině za podmínky jednoty duše a rozumu. Inspiraci nikdy nepocítíte, pokud se věnujete práci, jež vám nevychází z duše.

Budete-li se zabývat svým cílem, bezpodmínečně dosáhnete jednoty duše a rozumu, což poslouží jako první nevyhnutelná podmínka inspirace. Avšak tato podmínka ještě není dostačující. Proč se inspirace znenadání objevuje, ale potom se kamsi propadá? Měli bychom si to spojovat s vyčerpáním? Vždyť ve stavu inspirace lze pracovat mnoho hodin, aniž byste pocítili sebemenší únavu.

Pochopit, odkud se inspirace bere a kam se ztrácí, pomůže druhá část definice. Určitě už jste uhodli, o čem mluvím. Jde o to, že inspirace se neobjevuje, nýbrž se zkrátka osvobozuje, jakmile klesá potenciál důležitosti. V čem tato důležitost spočívá? Za prvé v horoucím přání dosáhnout cíle a za druhé v důrazné snaze získat inspiraci.

Již mnohokrát jsem hovořil o tom, že pokud si přejete, abyste se dobrali cíle, nedosáhnete jej. Horoucí přání proniknout k cíli zvedá namísto větru vnějšího záměru vichr rovnovážných sil, které všechny vaše dobré víly a múzy rychle vyplaší. Přání vyvolat inspiraci má tutéž povahu. Libovolná příprava a následující očekávání inspirace vytvářejí nadbytečný potenciál důležitosti.

Pečlivě jste zorganizovali své pracovní místo, promysleli jste všechny detaily, zavedli pořádek, vše jste rozložili do poliček, dobře jste si odpočinuli, připravili se, obecně řečeno jste vytvořili veškeré podmínky k tomu, abyste se setkali s múzou. Pečlivou přípravou jste již materializovali potenciál důležitosti a vítr rovnovážných sil za oknem začíná znepokojivě, až výstražně vát. V tuto chvíli jste již prostřeli na stůl, zažehli jste svíce a usedli v očekávání návštěvy nevyzpytatelné dámy. Jenže ona se vůbec neobjeví. Můžete si být jisti, že se neukáže proto, že nečinné očekávání rovná se nule. Za oknem již běsní uragán rovnovážných sil, takže ani jedna okřídlená dáma nepřiletí ani poblíž vašemu domu.

Jestliže budete dávat najevo netrpělivost hraničící se zoufalstvím, pak běsnící víchř rozbije okna a změni vaše domácí energetické prostředí v chaos. Mezi vaší duší a rozumem vyroste jako stěna značný zmatek, takže k tomu, abyste bývalou jednotu obnovili, budete potřebovat hodně dlouhou dobu. Vidíte, co může mít za následek přání, příprava a očekávání inspirace?

Jinými slovy se inspirace neobjeví do té doby, dokud nepovolíte mrtvý stisk jejího očekávání. *Inspirace nepřichází, pouze se osvobozuje v okamžiku, kdy odchází potenciál důležitosti.* A naopak se inspirace stlačuje, jestliže netrpělivý rozum zahání duši do pouzdra očekávání. Škodlivý zvyk rozumu vše podrobovat volní kontrole kazí celý dýchánek.

A přece bez ohledu na evidentní neřízenost a nepředvídatelnost inspirace má rozum zcela určitý způsob, jak ji dokáže podrobit své kontrole. Pouze ji musí směřovat zcela jiným směrem. Jako obvykle bije rozum svým vnitřním záměrem do zavřeného okna, zatímco vedle je otevřené okénko. Ovšem ve skutečnosti stačí provést následující: udělat pravý opak.

Za prvé se zřekněte přání dosáhnout cíle. Jedná-li se skutečně o váš cíl, beztak se od vás nikam nehne. Dříve nebo později se k němu dostanete. Hlavní roli hraje pouze odhodlání mít za plné nepřítomnosti tlaku a odhodlání z vaší strany. Klidně a bez naléhání si berte své, jako byste vybírali poštu ze schránky. Vnitřní záměr musí pouze přesouvat vaše nohy, dokud k dotyčné schránce kráčíte.

Za druhé se zřekněte veškeré přípravy k mystériu. Jakákoli příprava na uvítání inspirace, ať by spočívala v čemkoli, za sebou vleče vytvoření nadbytečného potenciálu. Přípravujete se, to znamená, že k sobě chcete přilákat to, co nemáte. Čím pečlivěji se naplňuje přípravný rituál, tím horší bude výsledek. Vzpomeňte si, určitě jste se již někdy ocitli v situaci, kdy jste se velmi pilně připravovali k nějakému

jednání, události nebo setkání. Nakonec z toho nic nebylo, plán se neustále narušoval, až se setkání docela zhatilo. Jestliže jsou rovnovážné síly schopny pokazit vzájemné působení materiálních objektů, pak sotva zachytitelnou inspiraci teprve odfouknou jako lehké pápěří.

Za třetí *se zřekněte očekávání inspirace*. Vlastnost inspirace se zakládá na tom, že se objevuje, když ji člověk nečeká, není to tak? Tak proč ji očekávat, a tak ničit samu podmínku jejího objevení se?

Řekněme tedy, že jste vyplnili všechny tři výše uvedené podmínky. Co zůstalo nakonec z vašeho vnitřního záměru? Pouze odhodlání přesunout nohy, tedy jednat. Zkrátka si začnete hledět své práce. A bez inspirace. Však ona se objeví. *Inspirace se osvobodí v procesu práce*. Potenciál přání a očekávání nedokážete zcela rozprášit do té doby, dokud nezačnete jednat, přičemž není důležité, zda to bude dobře nebo špatně. Jak víte, záměr nadbytečný potenciál rozptyluje činností.

Nakonec získáte následující obrázek. Prostíráte pro sebe na stůl, rozsvěcujete pro sebe svíčku, pohodlně se usazujete a začínáte pít čaj ke své pohodě, nikoho nečekáte. Můžete si být jistí, že vrtošivé múzy se taková duševní vyrovnanost dotkne. Jak jste jen na ni mohli zapomenout? Tu se objeví a přisedne si k vám. To je celé tajemství.

Resuscitace cíle

Co lze podniknout, pokud jste vyrazili k cizímu cíli, ale ani přesto se jej nechcete zříci? Lze cizího cíle vůbec dosáhnout? Samozřejmě, že ano. Jestliže se vybavíte technikou transurfingu, ve srovnání s těmi, kdo pravidla hry ve světě kyvadel neznají, získáte ohromnou převahu. K jeho dosažení však budete muset vynaložit mnohem více úsilí a musíte si je uvědomovat. Na cestě k cizímu cíli se musíte řídit týmiž principy jako při pohybu k vlastnímu cíli. Rozdí

spočívá pouze v tom, že všechny uvedené principy je nutno dodržovat bezvýhradně. Více o dosahování cizího cíle říci nelze.

Řekněme, že vámi vybraný cíl se tváří jako cizí. Chcete, abych vám poradil, zda se jej máte zříci, nebo ne? Je-li tomu tak, znamená to, že jste ještě zcela nepronikli do principů transurfingu. V této knize sice dostáváte pouze mapu terénu a odhalují se před vámi pravidla hry, jenže rozhodnutí musíte přijímat sami. Nejste-li připraveni vzít na sebe odpovědnost za svůj osud, transurfing vám nepomůže. Jeho metody fungují pouze v tom případě, pokud se nebojíte vzít do rukou kormidlo záměru. Jak s ním máte točit, to už víte. Ale kam máte kormidlovat, to musíte rozhodnout vy. Hotová řešení vám mohou nabídnout pouze kyvadla. *Využíváte-li ovšem cizí rozhodnutí, předáváte svůj osud do cizích rukou.*

Pokud se cizího cíle zřeknete pozdě, pořád jej můžete zcela dobýt. Musíte se však maximálně osvobodit od přání a důležitosti. Překážek se na cestě k cizímu cíli vyskytuje mnoho, ale většinu z nich plodí sám rozum, když bojuje s prouděním variant a zvyšuje hladinu důležitosti. Vydejte se všanc. Jedněte s odstupem, a přece vědomě. Nebojujte s problémy a překážkami. Odhod'te důležitost a ony se odstraní samy.

Předpokládejme, že jste se pohybovali k vlastnímu cíli, ale na cestě jste potkali těžko překonatelné překážky. Co je vyvolalo? Nyní to můžete snadno posoudit. Zanalyzujte, v čem jste zvýšili hladinu důležitosti, čemu jste přiložili nadbytečně důležitý význam, kde jste se snažili bojovat s prouděním variant. Odhod'te důležitost, vydejte se všanc, svěřte se proudění variant, a vše se vyladí.

Váš cíl se možná ještě nechce dát, protože k němu prolézáte cizími dveřmi. Možná by stálo za to se rozhlédnout a zvolit jiné. Ovšem ještě než vyměníte dveře, musíte odhodit důležitost a podívejte se, co se stane. *Pokud jste v nějakém směru výrazně překročili hladinu důležitosti, mohou se*

přibouchnout i vaše dveře. Například tehdy, jestliže jste všechno vsadili na jedinou kartu. V takovém případě bude mít dosažení cíle nezměrně větší význam. Dveře se znovu otevrou, pokud odhodíte důležitost a zajistíte si nějakou únikovou cestu, pojistku.

Cizí dveře, které se předtím zdály svobodné a otevřené, se zpravidla neočekávaně zabouchnou. Příčinu lze stanovit zcela racionálně, takže rozumu nezbude než smeknout klobouk a rozhodit rukama: „Kdo to mohl vědět?“ Nastává zde situace, která je pravým opakem té, kdy rozum přemýšlí o způsobech realizace a nevidí reálně cesty k dosažení cíle, tedy své dveře. Jde však o to, že pokud je cíl opravdový a vy jste připraveni dopřát si mít, vaše dveře se otevírají stejně nečekaně, jako se cizí zavírají. Pokud si dopřejete mít, otevrou se před vámi dokonce i cizí dveře.

V každém případě neexistuje pouze jediný váš cíl, ani jediné vaše dveře, ale může jich být několik. Proto *nikdy není pozdě hledat svůj nový cíl, dokonce i když byly některé z předchozích cílů z rýze objektivních důvodů nedosažitelné.* Můžete se snažit prodrat k cizímu cíli, procházet cizími dveřmi a zároveň hledat svoje. Nemusíte hned skoncovat s tím, co jste začali. Přesun na cílovou dráhu lze uskutečnit pozvolně. Lze pracovat na cizím cíli a přitom si v hlavě přehrávat diapozitiv vlastního cíle. Vnější záměr vám s postupem času odhalí neviditelné dveře, čímž bude umožněno bezbolestně transformovat skutečnost.

Sotva se vám podaří zcela osvobodit od kyvadel, která se vám snaží vnutit cizí dveře. Nejspíše jste se dříve i dobývali do cizích dveří. Ale ani nyní, kdy již něco víte, nejste pojištěni proti chybám. Každý se bude nutně dopouštět omylů. Jenom nesmíte propadat zoufalství a nadávat si za ně. Nakonec své dveře najdete. Chyb se nedopouští jen ten, kdo se o nic nepokouší. Obklopuje vás spousta lidí, kteří prostě tak žijí. Nestanoví si žádné cíle ani nečtou knihy tohoto typu. Chtějí více, než mají, jenže jim chybí záměr jednat. Výhoda

těchto lidí spočívá v tom, že se nedopouštějí chyb. Vy se však chyb budete nevyhnutelně dopouštět, takže si to zkrátka dopřejte. *Opravdový úspěch vyrůstá na ruinách vašich neúspěchů.*

Jestliže se dobýváte do cizích dveří, musíte se nutně setkat s těžkostmi. Z povzdálí bude všem jasné, že překonáváte překážky a bojujete s problémy. To lze vidět na povrchu. Ovšem nikdo včetně vás nespasí, že se vaše duše všemožnými způsoby brání nátlaku vstoupit do cizích dveří. Rozum naléhá svou vůlí a tvrdí, že je třeba zápasit až do konce. Avšak takový nátlak není schopna dlouho vydržet ani duše u lidí rozhodných. Může dojít k neúspěchu. Rozmrzelost a podrážděnost se pak projeví ve formě neodpuštělné chyby. Jakmile se u někoho objeví podobný neúspěch, dopouští se elementárních omylů. Této tezi podléhají všichni a všechno včetně těch nejmocnějších na světě.

Na cestě do cizích dveří vás očekávají neúspěchy, takže budete dělat chyby. Především se vyvarujte hrubých omylů. Jestliže se necháte pronajmout, jednáte bezúhonně. Paradox vyplývá ze skutečnosti, že větší chybu lze odpustit. Drobný omyl vám neodpustí nikdo. Nehleďte soucit a pochopení u svých nejbližších. A pokud na vás jsou nějakým způsobem závislí, ať z hlediska materiálního či sociálního, tím spíše – vždyť jste nezklamali jejich naděje.

Žalobci a manipulátoři si nevytyčují vysoké cíle, proto se chyb nedopouštějí. Neposkytujte jim důvod, aby vás obviňovali z neodpuštělných drobných omylů. *I v drobnostech jedněte bezchybně a dokonale.* Pak nebude neúspěch na cestě do cizích dveří tolik bolestivý.

Zejména je třeba se obávat rad svých nejbližších, protože oni vám přece ze všech sil přejí dobro. (Někdy lze vypožorovat strašnou věc, jak soucitní rodiče již v raných letech dítěte řeší s konečnou platností jeho cíl.) Jestliže kráčíte přímo svou cestou, a přesto utrpíte porážku, nečekejte

od nich milost. Jen vám připomenou: „Však jsme ti to říkali! Jenže ty nikdy neposloucháš!“ V tuto chvíli máte velmi slabé postavení. Jste příliš rozladěni neúspěchem, zato manipulátoři, kteří vás obklopují a využívají vaši slabosti, usilují o to, aby si vás připoutali. Je to pro ně pohodlnější – seberealizují se a vy jste přitom smíření a pokorní pod kontrolou.

Člověka, jenž se propadl do deprimujícího rozpoložení, vždy obklopují rádci a manipulátoři. Všichni sledují pouze své cíle: buď vyrostou ve vlastních očích a nekňubu poučí, nebo získají možnost manipulovat vámi, nebo vás zkrátka postaví na vaše místo. Jakákoli slova omotaná obalem jiskřivého štěstí zní v překladu následovně: „Kam lezeš? Co si myslíš, že jsi lepší než my? Slez za námi a nestrkej do ničeho nos. Žij jako my. My známe život lépe.“ Ve chvílce slabosti se k vám vkradou pochybnosti: „Že by snad měli pravdu a já ničemu nerozumím?“

Nabízí se otázka: stojí za to poslouchat rádce a manipulátory? V čem mají pravdu? Pouze v tom, že jste se dopustili chyby. Jestliže budete usilovat o to, abyste něčeho dosáhli, každý někdy uděláte chybu, dokonce i když se budete řídit radami moudrých lidí. Váš cíl však nemůže najít nikdo jiný než vy. *Nikdo jiný* to dokonce ani nedokáže. Dokonce ani ti, kdo vám upřímně přejí dobro, vám nedokážou nahlédnout do duše. Vždyť i vy sami slyšíte svou duši jen jako šelest ranních hvězd, tedy ji prakticky neslyšíte. *Nepodléhejte cizímu vlivu. Věřte sami sobě.* Při hledání svého cíle neposlouchejte nikoho, jen své srdce. V této otázce je třeba stát pevně a neoblomně proti kyvadlům a velmi citlivě vnímat vlastní duši.

Jak vidíte, jedinou výhradou v procesu výběru osudu slouží skutečnost, že ne všechny cíle a dveře v prostoru variant jsou vaše. Což vůbec neznamená, že si je nelze vybrat. Nikdo to nezakazuje, ovšem potom vás čekají problémy. Cožpak je to nutné? Jestliže si vybíráte cizí cíle a dveře, jdete po cestě

největšího protivenství. Celé kouzlo svobody výběru je založeno na tom, že vlastní cíle a dveře představují pro každého něco lepšího než kterékoliv cizí. Ale abyste svobody výběru dosáhli, musíte se osvobodit od vlivu kyvadel, jež vám vnucují cizí cíle a dveře.

Shrnutí

Cizí cíl vždy vyvolává násilí na sobě samém, vynucení, povinnost.

Cizí cíl vystupuje pod maskou módy a prestiže. Cizí cíl vábí svou nedostupností.

Cizí cíl vás nutí, abyste něco dokázali sobě a vůbec všem. Cizí cíl vám vnucují jiní lidé. Cizí cíl slouží k vylepšení cizího blahobytu. Cizí cíl vzbuzuje duševní diskomfort. Dosažení cíle za sebou přitáhne splnění všech ostatních přání. K čemu inklinuje vaše duše? Co vám do života přinese radost a štěstí?

Nepřemýšlejte o prostředcích do té doby, dokud si nestanovíte cíl.

Jakmile učiníte rozhodnutí, uvědomte si stav svého duševního komfortu.

Duševní strnulost lze odstranit diapozitivy, kdežto diskomfort nikdy.

Duše vždy přesně ví, co nechce.

Úkol rozumu v procesu hledání nespočívá v tom, aby hledal.

Úkol rozumu spočívá v tom, aby skrz sebe propouštěl veškeré vnější informace a přitom věnoval zvláštní pozornost stavu duševního komfortu.

Vaše dveře představují cestu, jež vás přivede k vašemu cíli.

Pokud není cesta známa, přehrávejte si v myšlenkách cílový diapozitiv.

Vnější záměr vám odhalí vaše dveře na cílové dráze života. Vše, co umíte dělat nevynuceně a rádi, má význam a hodnotu.

Nepřidávejte do cílového diapozitivu žádné scénáře. Již je máte.

Nezobrazujte si svůj cíl a dveře na tutéž kartu. Vyhledejte si pojistku.

Nepřibouchávejte si dřívější dveře a nepalte mosty.

Nepodléhejte cizímu vlivu. Věřte sami sobě.